PARFUM DE ROM

Theo Iorga

(DEBUT)

(Orice asemănare cu personaje reale e pur întâmplătoare)

Campania:
„CITEŞTE GRATUIT O CARTE“

Într-o lume în care trebuie să plătești și când respiri,
Editura NAȚIONAL vine cu o ofertă imbatabilă.
Poți lectura această carte, o poți copia și stoca în propria bibliotecă virtuală, după cum vrei.
Citește-o acasă, la școală sau la serviciu, în metrou ori în parc, pe computer,
laptop, tabletă sau telemobil. Noi nu ne supărăm, dăr nu încerca să scoți bani din treaba asta,
fiindcă încalci „Legea dreptului de autor și a drepturilor conexe“.

Fii prietenul nostru!
Înscrie-te în Clubul NAȚIONAL şi vei avea numai de câştigat!

Editura NAȚIONAL
- 2014 -

ISBN: 978-973-659-271-3

Capitolul 1

Mă trezisem.

Era dimineață sau amiază?!

Am oftat. Iar am adormit târziu aseară. Mi-era imposibil să mă ridic din pat şi ceva mă trăgea. O mână înfăşurată asupra mea. Am dat pătura la o parte: era drăguță. Brunetă cu păr lung şi drept, buze pline, uşor cutate, gene închise şi dese, gâtul subțire, ce se continua cu un spate lung şi un fund curbat. Totul se completa cu nişte picioare fine şi subțiri întinse pe cearşaful alb.

M-am dat jos din pat, m-am uitat încă o dată la fată şi am părăsit încăperea. Am intrat la baie şi, în timp ce-mi făceam treaba, aia mică, încercam să-mi amintesc ce se întâmplase seara trecută... Fără succes, însă. M-am spălat pe față, m-am privit câteva clipe în oglindă, după care am mers în bucătărie. Am deschis frigiderul, am aşteptat câteva secunde, apoi am realizat că eram prea calm pentru situația în care mă aflam, aşa că m-am întors în cameră şi am trezit-o pe tipă.

- Scumpo, trezeşte-te!

Şi-a deschis cu greu ochii aceia mari şi negri, îndreptându-i spre mine şi zâmbind. Ceva fermecător se petrecea cu ea… sau, poate, se petrecea ceva cu mine.

- ‘Neața! îmi spune cu o voce matinală.

- Bună... ascultă, îmi poți explica tot ce s-a întâmplat aseară?

Îmi doream măcar o scânteie, ceva ce putea declanşa şirul întâmplărilor petrecute. Eram cu o femeie frumoasă, cu o memorie goală şi fără absolut nicio idee despre cum ajunsesem în acea ipostază.

- A fost o seară grozavă, a zis, întinzându-se să mă sărute. Mirosea a alune şi a bere, însă mi-a plăcut gustul buzelor ei pline.

‚Pare-se că a fost, mi-am răspuns singur, îngândurat.

Eram destul de calm. M-am gândit să nu exagerez, nu putea fi ceva grav, aşa că am încetat cu întrebările. M-am aşezat lângă ea pe pat. Tipa m-a luat în brațe, m-a sărutat pe obraz, şi-a lipit chipul de-al meu şi a închis ochii. Toate mişcările ei erau de o dezinvoltură incredibilă. Cel puțin aşa părea, comparativ cu ceea ce simțeam eu pe moment. Însă intuindu-i comportamentul mi-am zis că totul era în regulă, dar nu puteam ignora golul de memorie ce începea uşor să mă agite.

- Eşti neliniştit, ce e cu tine? m-a întrebat, mângâindu-mi uşor obrazul.

- Sunt bine, dar mă simt încă destul de obosit, i-am răspuns, ca să nu-i dau motive de îngrijorare.

Am sărutat-o pe obraz, mai mult de câteva secunde, atât cât să găsesc o oarecare alinare. Apoi, am vrut să mă ridic şi să mă îmbrac, însă m-a oprit. M-a tras să mă sărute din nou.

Îmi plăcea să-mi lipesc buzele de ale ei, mult mai mari şi mai pline. Aşadar am continuat, am luat-o de coapse, am trântit-o pe spate şi am început să-i mângâi uşor pielea uşor lipicioasă. Probabil transpirase în timpul nopții călduroase de vară.

Totul părea să meargă de la sine. Am început să-i sărut gâtul şi coboram încet spre piept..., sau să fi fost puțin mai repede?! Căci deja îi luam fiecare sfârc în gură, simțindu-i cum se întăresc.

I-am sărutat abdomenul, m-am îndreptat apoi spre coapse şi, în timp ce buzele mele lunecau pe pielea ei, fundul i se zbârlea ca în urma unor fiori. I-am prins o fesă în palmă şi am tras-o sub mine. I-am mai sărutat sânii încă o dată. Erau aproape perfecți, îmi doream să mă culc între ei, ca pe nişte norişori. Am trecut din nou la buze şi, totodată, la actul în sine. Am intrat. O simțeam mai intens la fiecare mişcare. Timpul parcă stătea pe loc şi ne aştepta să terminăm; voiam să-l fac să aştepte.

Rapid n-a fost, dar nici mult nu a durat. Am scos-o afară înainte de a termina şi bine am făcut, pentru că nu purtam fesul de cauciuc. Nu aveam şi chiar dacă aş fi avut, tot nu cred că l-aş fi folosit, pentru simplul motiv că nu-mi plac. Nu le suport. De ce aş vrea să stric intenţionat cea mai pură plăcere existenţială? Este ca şi cum m-aş preface că iubesc. Mă pot amăgi singur, dar asta nu înseamnă că este şi adevărat. Le consideram…anti-romantice.

După ce am terminat, mi-a luat mâna şi mi-a pus-o deasupra ei, apoi ne-am ,,lingurit". Era tăcută, dar zâmbea, aşa că am ales să păstrez şi eu liniştea.

După vreo oră şi după un duş relaxant, am mers amândoi în bucătărie şi am luat aşa-zisul ,,mic dejun" care s-a întâmplat pe la patru după-amiaza. Totul s-a petrecut, de asemenea, în linişte.

Am mâncat şi după, ea a spart gheaţa:

- Mă duc să mă schimb şi mergem în oraş, ok?

M-a sărutat pe obraz, un sărut parcă mai intim decât cel pe buze - mi s-a părut mie - sau probabil aşa simţeam eu pe moment. Începusem să mă întreb dacă nu cumva m-am lovit la cap, pentru că îmi aminteam totul minus o zi şi minus femeia cu care eram.

- Ok! am răspuns.

Se pare că plecăm în oraş, mi-am zis în sinea mea, zâmbindu-i nedumerit.

Am mers şi eu să mă schimb. Să mă îmbrac de fapt, având în vedere că eram doar în boxeri. Mi-am luat tricoul, blugii şi... eram gata.

A apărut şi tipa, într-o bluză lungă, albă, dintr-un bumbac subţire, iar pe dedesubt se vedea uşor o lenjerie intimă neagră.

- Eşti gata? mă întreabă.

Mă privesc, o privesc, şi-i răspund:

- Da.

- Să mergem!

Şi-a luat geanta şi am ieşit.

Afară, în curte, aştepta impunător un Mercedes decapotabil. M-am holbat pentru câteva secunde bune la el, încercând totodată să găsesc o explicaţie plauzibilă a situaţiei mele…Nu am găsit.

- Conduci tu?

Se uita la mine, de parcă aştepta un răspuns afirmativ.

- Nu ţin neapărat, i-am răspuns. Încerc să evit să conduc maşini decapotabile roşii cu ochi ca de gagică.

Era un SLK 2007.

- Nu cred că m-ar ajuta să-mi îmbunătăţesc imaginea de mascul feroce, am continuat zâmbind amuzat.

A râs şi am căzut de acord că maşina i se potrivea mai mult ei, cum era şi normal.

Capitolul 2

Centrul Vechi sau Lipscanii, una dintre zonele vechi comerciale cele mai aglomerate ale Bucureştilor, rămâne şi unul dintre cele mai importante. Totul a fost readus la viaţă prin reabilitarea clădirilor vechi, deschizându-se o sumedenie de localuri, cluburi, pub-uri, de la cele mai liniştite până la cele mai gălăgioase. Adunând o mulţime de clienţi şi formând mici grupuri sociale, mergeau destul de bine şi veneau destul de mulţi oameni, în special seara şi în weekend-uri. Era un loc celebru pentru întâlniri, iar cum majoritatea oamenilor ies în oraş în grupuri, străzile Centrului deveneau pline în fiecare noapte. Şi cu cât erau mai mulţi oameni, cu atât locul se transforma într-o grădină zoologică, aglomerată şi gălăgioasă. Oameni de toate felurile, separaţi de restaurantele sau cluburile preferate în funcţie de gust.

Lipscanii nu mai trezesc însă acel sentiment boem al începutului de secol XX, când oamenii aveau clasă. Îşi păstrează totuşi, pe alocuri, acea alură clasică a acelor ani, ce te face să te simți într-un oraş deosebit.

Ne îndreptam într-acolo, spre un anumit local numit ,,La comédie“.

Am deschis uşa localului şi am invitat-o înăuntru. Locul era destul de strâmt, o zonă mică la parter cu câteva măsuțe, barul, şi încă o zonă şi mai mică la etaj, unde ajungeai pe o scară elicoidală îngustă.

Am mers la etaj. Ne-am aşezat la o măsuță de lângă un peretele ce era acoperit cu pozele marilor actori români, pe scenele din Bucureşti. Din păcate, unele fotografii nu mai reprezentau decât amintiri. Actorii îmbătrâniți se pierd unul câte unul.

Priveam şi mă gândeam cum timpul nu iartă, cum ne suge seva şi ne lasă secați de viață, ne ponoseşte, ne duce în pragul critic, parcă bucuros că în sfârşit ne poate scuti de viața mizerabilă pe care am dus-o.

Mi-am mutat privirea spre ceva mai vesel. Spre ea. Se uita pe fereastră. Era încă tăcută. Mi-am dat seama că nu îi acordasem curtoazia pe care ar fi meritat-o. Nu conta că nu-mi aminteam cine e, voiam să o fac să zâmbească. Însă eram pierdut, încă nu-mi revenisem din starea apatică în care mă aflam.

Ca să-i atrag atenția, i-am luat mâna într-a mea şi i-am zâmbit. Funcționase, mi-a zâmbit înapoi. Cuvintele se pot înlocui uneori cu un simplu zâmbet. Plus că e incredibil de frumos când îl vezi pe chipul unei femei.

Ne-am hotărât ce să comandăm, iar chelnerița a venit, într-un final. Pe semne că s-a făcut aşteptată, ca apariția ei să aibă un impact mai mare asupra noastră. Era destul de frumuşică, ochi verzi, vopsită roşcat, slăbuță, dar înzestrată la bust, mâini frumoase cu degete lungi, subțiri şi un zâmbet prin care îți arăta că are dinții drepți.

Eu mi-am luat un rom. Fata pe care o acompaniam a comandat o cafea, neagră cu lapte. Probabil voia să-şi revină din mahmureală, eu unul însă nu mă grăbeam să ies din acea stare. Nu ştiam încă ce se întâmplase şi de ce, însă eram într-o stare de impasibilitate totală. Nu voiam să mă gândesc la probleme şi nici nu eram pregătit să înfrunt realitatea, cel puțin nu încă. Voiam doar să mă bucur de compania femeii de lângă mine, fără să-mi pese că nu o cunosc. Nici nu conta, ştiam că odată ce se afla acolo, lângă mine, îi captasem atenția. Şi ea pe a mea.

După ce conversația devenise mai deschisă, ascultând-o, cuvintele domnului Sherlock Holmes îmi trecură prin minte: ,,Micile detalii sunt pe departe cele mai importante“.

M-am gândit că poate dacă ar vorbi despre cum ne-am întalnit, aş reuşi să-mi amintesc câte ceva din ce s-a întâmplat. M-am concentrat aşadar asupra acestui lucru şi am început, precaut, s-o fac să-mi povestească despre seara precedentă.

- Tu îți aminteşti totul despre seara trecută? am întrebat-o, încercând să o determin să vorbească.

- Desigur, de ce? S-a arătat ea mirată.

M-am gândit că nu era genul meu să mă ascund în spatele cozii, aşa că am devenit direct:

- Uite ce e! Înainte să te pripeşti, vreau doar să spun... în apărarea mea…nu-mi amintesc nimic din ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută. Absolut nimic, iar asta include până şi numele tău. Crede-mă că n-aş putea uita pe cineva ca tine, adică priveşte-te puțin, eşti grozavă, un mister total, o damă adevărată. Nu-s chiar aşa un nesimțit, dar chiar nu ştiu ce s-a întâmplat.

Se putea vedea cu ochiul liber că nu aveam doar un căpşor frumos, dar şi ceva capacitate în lobul frontal, însă nu m-am aşteptat la răspunsul ce mi l-a dat:

- În primul rând, voi trece cu vederea faptul că m-ai uitat, pentru că ceea ce mi-ai spus, deşi a durut puțin, tind să cred că este adevărat. Doi, e pierderea ta că nu-ți aminteşti, iar pentru asta nu mă voi consuma, dar te plac şi voi încerca să te consider sincer. Tot ce pot eu

să-ți spun - a continuat - e partea mea din poveste…Aseară eram la St. Patrick cu o prietenă şi la un moment dat a intrat în local un tip arătos, cu un aer uşor arogant, o privire inteligentă şi parcă îngândurat. Erai tu. Ai mers direct la barman şi ți-ai comandat whisky... încontinuu. Te-am ținut în special minte pentru că nu ți-ai ridicat privirea din pahar, nici măcar după o singură femeie din jur şi au fost destule frumoase în acea seară. Păreai un tip interesant. Eram curioasă şi, înainte să plec, am trecut pe la bar să plătesc. Te-am privit câteva clipe. Aveai aceeaşi privire aruncată în pahar, aşa că m-am hotărât să mă fac observată şi m-am prezentat drept…

- … Lara! am intervenit eu. Acum îmi aduc aminte.

În clipa următoare mi s-au derulat în cap evenimentele ca o rolă de film veche şi uzată. Era sâmbătă seara, iar mă aflam acasă. Băteam tastele maşinii de scris, rupând foaie după foaie, golind pahar după pahar şi arzând țigară după țigară. Nu mă mai gândeam deloc la scris, mă gândeam numai la ea. Trebuia să-mi distrag atenția cumva, aşa că am plecat în oraş. Am luat maşina şi m-am oprit la un bar, locul în care, se pare, am întâlnit-o pe Lara.“

Ea fusese compania perfectă în seara aceea. A fost destul de drăguță încât să-mi ofere atenție, iar eu i-am ascultat povestea. Natural, gesturile au dus la o noapte împreună.

- Eşti bine? m-a întrebat, văzându-mă abătut.

- Da, scuză-mă. Sunt bine, i-am spus, sorbind din pahar.

- Îți mulțumesc că te interesezi de soarta mea! i-am spus zâmbindu-i şi sărutându-i, nu foarte cavalereşte, ci mai degrabă copilăreşte - mâna.

După ce întâlneşti o femeie care te pasionează, curiozitățile cresc, la fel ambițiile şi speranțele. E acel sentiment proaspăt trăit atunci când cineva te acceptă ca persoană şi ai curiozitatea de a vedea ce urmează. Uneori însă, unele persoane, dintr-o dorință stupidă şi uşor disperată de a fi acceptate, ajung să schimbe la ele exact ceea ce le defineşte. Este probabil doar nevoia de atenție, cea care strigă după acceptare. Femeile au nevoie de atenție, iar pe lumea asta sunt prea puțini bărbați dispuşi să ofere cantitatea de atenție meritată de ele. Până la urmă însă, aşa cum ți-ai făcut patul, aşa vei dormi în el. Nimeni nu e vinovat de alegerile tale, în afară de tine însuți.

- Eşti diferit față de aseară, mi-a spus Lara.

- Probabil, pentru că aseară aveam vreo patru tipuri de alcool în sânge. Acum am doar unul, i-am zis zâmbind şi ridicând paharul cu rom în chip de salut.

A mimat şi ea un zâmbet rezervat.

- Lara! i-am pronunțat eu numele. Încep să realizez de ce m-ai făcut să-mi uit problemele. Ai un zâmbet care vindecă boli şi-o atitudine de *lady*, ceea ce mă face să mă gândesc că eşti probabil o specie pe cale de dispariție.

Nu s-a putut abține, fie că s-a amuzat, fie că s-a simțit flatată, oferindu-mi încă o mostră de milioane.

- Începi să-mi trezeşti fluturaşii din stomac.

- Pentru asta sunt aici, i-am răspuns.

Voiam să ştiu mai multe despre ea. Era scumpă la vorbă, aşa că am intrat mai adânc în... conversație.

- Ascultă, nu vreau să par prea băgăreț, dar mă mănâncă limba. Casă, maşină? Nu aş întreba, dar numai Mercedesul cred că face cât toată averea familiei mele. Ce, eşti fiică sau nepoată de politician?

A râs instantaneu, oferindu-mi plăcerea de mă bucura de chipul ei vesel.

- Eşti foarte aproape de adevăr. Tatăl meu e ambasador. Sper că nu te superi, dacă încerc să ascund cât mai mult detaliile de genul ăsta. Persoanele îşi schimbă repede părerea când aud de ai mei.

- Cam greu să ascunzi ,,detaliile“ când conduci un Mercedes decapotabil nu?

- Şi ce-ai vrea? Sunt fata tatii cea răsfățată şi iubită.

- Mă îngrijorează ordinea în care ai pus cuvintele.

- Mda... Nu e un tip de familie. E foarte mult plecat. El şi mama au divorţat, şi acum încearcă să ne ţină aproape - pe mine şi pe fratele meu - cu lucruri lucioase. Pare să funcţioneze cu frăţiorul, eu însă îl iubesc nu pentru bani, ci pentru că e tatăl meu. Dar uneori cred că nu-i mai pasă. Doar uneori.

- Drăguţ. E frumos să auzi pe cineva spunând că îşi iubeşte părintele. Sunt sigur că şi el te iubeşte pe tine, de aceea vrea ca tu să nu duci lipsă de nimic.

- Probabil că ai dreptate, a admis. Totuşi nu mă ajută cu nimic.

- Mă bate gândul să te răpesc pentru câteva zile, şi-i voi trimite o scrisoare în care îi voi spune că-i violez fiica dacă o mai lasă singură.

A început să râdă. Sânii îi dansau în bluza aceea subţire şi i se vedea spaţiul mic dintre ei, împreună cu goliciunea pieptului dinspre gât. Voiam să-i înşfac, precum un leu în călduri. Deja o vedeam întinsă în pat, goală, învelită doar cu mine, simţindu-i pielea mătăsoasă şi devorând-o ca pe-o antilopă.

Trebuia să mă liniştesc... Eram prea excitat pentru ora aceea a zilei. Nu era corect, o parte din mine îmi spunea să mă temperez, iar cealaltă îmi făcea *flash*-uri cu balcoane lăptoase şi sfârcuri întărite. Singurul lucru drept din toate astea era la mine-n pantaloni; de asemenea o altă problemă.

Începusem să-mi imaginez ce s-ar întâmpla dacă m-aş ridica în momentul acela, luând faţa de masă după mine, ataşată de pantaloni, scula mea fiind că un puşti sub un cearşaf, de Haloween, prefăcându-se a fi fantomă. Pe mine unul mă speria gândul.

Am schimbat repede subiectul, înainte ca imaginaţia mea să prindă noi culmi:

- Nu vrei să plecăm de aici? am întrebat-o. Aerul a devenit prea închis.

- Bine. Te plictiseşti cam repede.

De-ar şti ea câtă acţiune e în capul meu.

Am mers la un apartament pe care tatăl ei îl deţinea în Dristor. Acum mă simţeam şi eu ca un puşti răsfăţat: ,,tati“ îmi oferea tot ce-aveam nevoie. Am deschis o sticlă de vin scump, i-am schiţat trupul gol pe nişte foi de imprimantă, am terminat vinul şi-apoi am făcut sex pe muzică *blues*. Fără să mai uit ce se întâmplă, de data asta.

Capitolul 3

Vara era pe terminate, iar zilele fierbinţi se îndepărtau încetul cu încetul.

Era sfârşitul lui august.

M-am întâlnit cu Natalia, o veche prietenă. Un suflet mare, prins într-un trup mic; era minionă, însă faţa i se potrivea trupului bine proporţionat. Avea ochi mari şi roşiatici, cu gene lungi şi dese, ce îi scoteau în evidenţă. Arăta mai degrabă a fată decât a femeie şi i se potrivea zicala ,,Esenţele tari se ţin în sticluţe mici“.

Cred că prietenia noastră a evoluat de la sine, pentru că nici nu mi-am dat seama de momentul în care a devenit una dintre cele mai bune prietene ale mele.

Era simplu să-i fii prieten, era sinceră şi plăcută cu oricine şi faptul că pe mine nu m-a judecat niciodată, m-a făcut să mă simt liber şi să-i spun orice secret. Natural, asta a însemnat să-mi suporte multe tâmpenii de-a lungul anilor.

Se îndrepta spre Piaţa Romană şi cum nu avea timp să stea la o băută cu mine într-un bar, am însoţit-o.

- Şi unde mergi acum? am întrebat-o.

- La o prietenă, trebuie să-i las nişte lucruri.

- Aha, am îngăimat eu, fără să dau importanţă.

- Tu cum mai eşti?

- Destul de bine... oarecum.

- Sigur că eşti! a spus, fără să mă creadă.
- Sunt... aproape...puțin îndoielnic?... cincizeci la sută?
- Ce s-a întâmplat? întreabă ea, cu o expresie ambivalentă.
- De ce presupui că s-ar fi întâmplat ceva?
- Da, eşti atât de subtil încât nici nu pot insinua.
- Hm!
- Spune, a insistat ea din nou.
- Am auzit că Emma se întoarce în oraş, i-am zis rapid.
- Ah! Deci despre asta era vorba.
- Despre ce? am făcut eu pe nedumeritul.
- Hai, nu mai face pe prostul, ştii că nu-ți iese.

M-am uitat la ea, rânjind ca un copil care tocmai a spart vaza de cristal a mamei.

- Şi, ce ai de gând? a întrebat.
- Habar…nu…am.
- Să sperăm că afli curând.
- Să sperăm că ai dreptate.
- Să sperăm.
- Haide, nu-i motiv să te supăr şi pe tine.

Am sărutat-o pe obraz. Între timp, ajunsesem la destinație.

- Atunci te las să te vezi cu prietena. Sună-mă când ajungi pe acasă, poate ieşim.
- Bine, ai grijă de tine!
- Ok, ne vedem mai încolo, am sărutat-o încă o dată pe obraz şi m-am îndepărtat.

În seara aceea n-am mai ieşit nicăieri. Stăteam în cur, pe scaun, la masă, cu mâinile mângâind tastele maşinii de scris, fără să le lovesc. Contemplam ca un scriitor bătrân, cu privirea fugindu-mi pe fereastră, şi gândul odată cu ea. Mă luptam cu pagină albă. Pagina câştiga. Cuvintele reci se topeau înainte să ajungă pe coala de hârtie. Iar altele ardeau, înainte de a fi gândite. Timpul părea că stă în loc, însă în acelaşi moment, parcă îşi răzbuna vremea pierdută, luând-o la fugă, după ce terminam de contemplat. Probabil..., să nu rămână în urmă.

Telefonul a sunat, pagina a rămas goală, la fel şi paharul mai adineauri umplut cu rom.

- Nu..., am răspuns ignorant.
- Daniel, sunt Emma. Nu ce?
- Nu pot să cred că ai sunat, Emma! Bună, ce mai faci? Cum o mai duci? Încotro te îndrepți? N-am mai vorbit demult, nici nu ştiu cum să încep.
- Ai început bine - a spus râzând - mă bucur să te aud. Ascultă, eu acum am ajuns în oraş şi mă întrebam dacă mă poți primi o noapte? Am vrut să vorbesc cu tine înainte să mă cazez la vreun hotel.
- Da, sigur, nicio problemă, ştii că poți sta aici când vrei. Vin să te iau cu maşina? Unde eşti?
- Nu-i nevoie, e în regulă, iau un taxi. Ne vedem curând, pa-pa.
- Te aştept, *ciao!*

Am închis, am mers la baie, m-am spălat puțin pe față cu apă rece şi apoi am început să fac ordine prin apartament. Am strâns farfuriile, tacâmurile, paharele murdare şi le-am pus în chiuvetă. Am adunat hainele împrăştiate peste tot şi le-am trântit în coşul de rufe, la baie. Dacă tot eram acolo, am zis să mă şi piş; aveam ceva emoții. Mă simțeam de parcă Regele Carlos al Spaniei trebuia să vină să-mi gâdile sfincterul, deşi mă trecea o mâncărime. Parcă ar fi mers mai bine o scărpinează. M-am spălat pe mâini, pe dinți şi mi-am pus un tricou mai curat.

A sunat telefonul:

- Sunt la uşă, a zis.
- Bate.

- Uşa de la bloc.

- Ah! Vin acum.

M-am dus să-i deschid. Ieşisem din bloc; era pe scări, cu o geantă de voiaj lângă ea. Afară plouase şi era destul de rece. Avea hainele ude, vârful nasului uşor cârn se înroşise,iar buzele mari şi roz I se uscaseră. Şi părul îi era ud, iar ochii asiatici şi negri îi luceau de parcă se bucurau că mă recunosc.

A zâmbit când m-a văzut; automat, am făcut acelaşi lucru. Ne-am sărutat pe obraji şi ne-am luat în braţe, a salut de bun-venit.

- Ce mai faci, drăgălaşo? Nu te-am mai văzut de-o veşnicie, pe unde ai umblat? Hai înăuntru, eşti udă. Deşteptul ăla de taximetrist n-a putut aştepta ca să ies, să nu stai în ploaie?

- Dacă era deştept, s-ar fi gândit la asta.

Am ajutat-o cu geanta şi am intrat în apartament.

- *Mi casa es su casa*, i-am zis.

A râs.

- Mulţumesc. Să ştii că apreciez foarte mult că mă ajuţi.

- Nicio problemă. Ţi-am spus, eşti oricând binevenită.

- Chiar şi când ai vreo fată pe-aici?

- În special atunci.

- Ha-ha! Foarte amuzant.

- Haide, fă-te comodă! Îţi scot un prosop, vrei să faci un duş?

- Da, mersi. Îmi cer scuze încă o dată pentru deranj, aş fi mers la mine, dar apartamentul e închiriat şi nu ştiu pentru cât timp voi fi aici.

- Nu-ţi mai cere atâtea scuze! Îmi face placere să te primesc.

- Mulţumesc!

- Îţi duc geanta în dormitor, eu o să dorm în camera mică.

- Nu e nevoie, eu pot dormi în oricare încăpere.

- Stai liniştită, e ok!

- Bine, atunci.

I-am dus bagajul în dormitor, i-am scos un prosop, ea a mers la duş, iar eu la mine în dormitor. Mi-am verificat mail-ul, apoi m-am aşezat la masa cu maşina de scris, vrând să continui în momentul acela de inspiraţie.

Recitesc.

Ce idioţenie! îmi zic. De unde naiba îmi vin ideile astea stupide? Scot hârtia şi o mototolesc. O arunc pe jos şi pun una nouă. Între timp Emma iese din baie.

- Hei, ce faci, scrii? Vreau şi eu să văd!

- Nu e nimic, foaia e goală.

- Şi aia de pe jos? a luat hârtia şi a desfăcut-o.

- E o porcărie, am zis.

Asta nu a oprit-o să-şi bage nasul în ea şi s-o citească.

- Mie-mi place. Ce este, o poezie?

- E doar un mic text, i-am spus.

- Cred că ar trebui s-o păstrezi.

- Ce uşor e când te am pe tine să-mi citeşti scrijeliturile. Singur nu ştiu niciodată dacă e bun de ceva sau e un mare rahat ceea ce scriu.

- Te raportezi din nou la trecut. Nu ne mai putem întoarce la ce a fost.

- Ştiu, însă am început cu adevărat să scriu pentru că tu m-ai încurajat să o fac, într-o notă foarte serioasă. Şi nu doar simple povestiri. Tu ai fost scânteia. Nu pot scrie fără muza mea, am zis zâmbind.

- Eşti egoist, mă vrei înapoi doar pentru a-ţi fi din nou muză?

- Știi că nu e așa. Te vreau înapoi pentru că mi-e dor de tine și-mi lipsești. Îmi lipsește mirosul tău dimineața când mă trezesc, mi-e dor să mă pierd în ochii aceia frumoși ai tăi, mi-e dor să-ți simt mâinile catifelate într-ale mele și pe obrajii mei.

S-a îndreptat spre mine și a început să mă sărute, i-am luat chipul în mâini, ea mi-a dat tricoul jos, iar eu halatul. Ne-am sărutat până la pat.

M-am oprit și am privit-o, în timp ce inima mea prindea viteză, aproape să sară din piept. Am continuat și am ridicat-o în brațe, iar ea și-a înfășurat picioarele în jurul meu. Am așezat-o cu grijă pe pat, am început s-o sărut pe gât, între sâni, pe burtă. I-am dat jos chiloțeii minusculi. Ea m-a făcut să mă răsucesc pe spate, m-a sărutat, mi-a descheiat blugii și i-a tras de pe mine.

Am întors-o la rândul meu, cuprinzându-i bazinul cu o mână.

- Ce faci? mă întrerupse.

- Fac dragoste cu tine, femeie!

- Pune-ți prezervativ!

- Sunt bine. E în regulă.

- Nu, nu e. Ia de la mine, scotoci ea în buzunarul halatului de baie, ceea ce denota că venise pregătită pentru sex.

- Bine, bine. Am luat un prezervativ, chinuindu-mă să-l desfac. Se deschidea greu. Iată cum un cauciuc poate să-ți strice buna dispoziție.

- Ai face bine să începi să-mi vorbești porcos, i-am spus. A râs. Am reușit să deschid pliculețul și m-am chinuit câteva secunde bune să-mi pun căciulița.

Am reușit, într-un final.

Am reînceput s-o sărut pe buze, apoi pe gât. Am prins-o de o coapsă și am intrat... În acel moment, toate lucrurile nu mai erau aceleași, nu mai erau proaste și fără sens, nu mai erau greșite. În acel moment, totul devenise aproape perfect, așa cum ar fi trebuit să fie. Am pornit din nou să pompez, în timp ce îi sărutam obrazul, urechea dreaptă, gâtul, cu o răbdare ce nu aș fi avut-o cu altcineva.

Simțindu-i respirația greoaie, am mărit viteza, fără să omit acele buze mari. Mi-am lipit gura de a ei și i le-am supt ca pe niște fructe mult prea coapte. Scotea mici scâncete.

Am tras și mai tare și am început și eu să gem. Mi-a cuprins spatele cu mâinile și a continuat să mă sărute. Ochii ni s-au sincronizat în timp ce organele noastre sexuale se bucurau de senzația moale, caldă și umedă. Amândoi ne mișcam mai intens, totul îndreptându-se în direcția cea bună. Am scos la unison sunete din ce în ce mai acute; corpurile noastre transpiraseră, erau jilave. Ultimele țipete au marcat sfârșitul, ce fusese cu adevărat intens.

M-am lăsat pe spate, și-a pus capul pe pieptul meu și am cuprins-o cu o mână. Respiram repede și greu.

După ce ne-am liniștit, într-o clipă de tăcere, liniștea a fost curmată de o întrebare:

- Dacă am avea șansa să fim din nou împreună, la un moment dat, tu ai mai vrea? Crezi că s-ar mai putea?

- Cred,…cred că orice e posibil, i-am răspuns. În plus, mai există un factor important aici, care merită menționat.

- Care e acela?

M-am uitat la ea, fix în ochii ei, am ezitat două clipe, analizând situația acolo și-atunci, după care i-am spus:

- Te iubesc!

Mi-a zâmbit, parcă liniștită acum că i-am dat unele asigurări.

- Și eu te iubesc, mereu te-am iubit. Întotdeauna am simțit că doar cu tine mă potrivesc, că doar cu tine pot funcționa la capacitate maximă, că doar cu tine pot iubi cu totul.

- La mine a fost ca şi cum ceva a început să ticăie când te-am cunoscut, i-am zis, privind-o în ochi. A fost instant, precum ploaia de vara.

- Scumpul meu! mi-a şoptit alintându-mă.

Am privit-o împăcat. Eram liniştit şi poate chiar fericit. Un sentiment pe care îl cunoscusem, dar de care nu mă bucurasem foarte mult. Un sentiment, însă, pentru care nu m-am dat bătut niciodată, dar pe care nici nu l-am putut controla. Viața a continuat, decizii au fost luate şi am încercat să nu privesc înapoi. Nu cred că am reuşit.

Capitolul 4

În dimineața următoare m-am trezit brusc:

- Nu, Gaga!!!

- Ce?

- Nimic, am avut un coşmar. Lady Gaga mă ținea prizonier pe o insulă. Oribil, niciun om n-ar trebui să treacă prin aşa ceva.

- *Wow!* Ăsta da coşmar, a spus râzând.

M-am încolăcit în jurul ei, am sărutat-o pe obrazul stâng şi mi-am aşezat capul uşor, puțin mai sus de sân, atât cât să nu-mi las greutatea pe ea, dar să-l pot simți. Mirosea bine! Mirosea a amintiri, a acasă, a vremuri bune.

- Vrei micul-dejun? m-a întrebat.

Eu, având un sân de-al ei în fața ochilor, am rămas cu o expresie mirată.

- Mic-dejun?

- O omletă sau ceai cu dulceață? a întrebat din nou.

Am realizat imediat ca ea nu se gândise la acelaşi lucru ca şi mine.

- Da, sigur! Una mică înainte?

- Eşti nebun!

- N-am negat niciodată asta. După micul-dejun, atunci? Ca să avem energie, nu? Puțină nebunie ne scoate din monotonie! am strigat spre ea, în timp ce părăsea camera. A dat din cap în semn de: ,,nu eşti normal“, însă cu-n zâmbet pe buze.

Am tras cu greu pătura de pe mine, m-am târât din pat şi m-am întins. Am mers la baie, m-am pişat, m-am spălat pe mâini, pe față şi pe dinți. M-am întors în cameră, mi-am pus o pereche de boxeri şi m-am dus la bucătărie.

Punea masa. Mirosea a pâine prăjită şi ouă. Soarele bătea de pe balcon şi lumina bucătăria. Îmbrăcase un tricou mai mare de-al meu, alb, cu care intenționa să-şi acopere părțile intime. Nu prea reuşea însă. Era o jarcă de tricou subțire şi ponosit, dar în momentul acela eram fericit că îl păstrasem. Razele de lumină se furişau prin părul ei ciufulit şi negru, mărginindu-i firele în nuanțe argintii. Era ca un răsărit de sub fiecare fir de păr. Pielea îi era uşor gălbuie, cutată pe ici pe colo de urme de pernă sau aşternut.

Îmi turna ceai în cană, iar eu îi priveam mâinile cu degetele lungi şi subțiri.

Am vrut s-o ajut, aşa că am pus omleta în farfurii, pâinea prăjită alături, untul şi dulceața de afine. Ne-am aşezat şi am mâncat în linişte, zâmbindu-ne din când în când.

A fost delicios. Nu o masă bogată, însă una pregătită de ea. Făcută şi servită cu dragoste. Am savurat fiecare firimitură.

S-a ridicat de la masă, a venit şi s-a aşezat în poala mea. Mi-a pus mâinile pe obraji şi m-a privit adânc, de parcă încerca să caute trecutul. M-a sărutat pe buze. Trecutul era acolo, amintirile bântuiau locul, iar ea şi-a dat seama de asta. Ochii i se înlăcrimaseră, buzele îi tremurau, apoi m-a mai sărutat o dată, strângându-mă la piept.

- Ce s-a întâmplat? am întrebat-o îngrijorat.

- Nu pot rămâne.

- Ce spui?

- Spun că nu va dura.

- Nu spune asta.

- Peste două zile mă întorc la Constanța. Am venit la Bucureşti pentru că o galerie de aici, care îmi va expune câteva din fotografii. N-am venit să rămân.

- Vorbeşti serios_ Am dat-o jos, m-am ridicat de la masă, m-am dus la un dulap şi am început să-mi caut pachetul de țigări. Ea a rămas în picioare, cu privirea tristă îndreptată spre mine. Am găsit pachetul şi am încercat să-mi aprind o țigară. Bricheta nu funcționa. Am aruncat-o pe masă şi am rămas câteva secunde pe loc.

- Trebuie să mă întorc, am o slujbă acolo şi un..., o relație care stă să cadă. Nu le pot abandona pur şi simplu.

- Dar pe mine mă poți abandona? Nu pot să cred ce se întâmplă!

- Viața mea nu e aici. Cel puțin, nu încă.

M-a luat în brațe, şi-a lipit buzele de urechea mea şi mi-a şoptit:

- Te iubesc!

Am strâns-o şi mai tare la piept şi apoi i-am dat drumul, însă doar la propriu.

- Nu mai pot sta aici, lângă tine. Eşti liberă să părăseşti apartamentul când doreşti. Uşa se încuie automat. Totuşi îți las o cheie ca să te poți întoarce, să nu-ți cari bagajele după tine cât stai prin Bucureşti.

- Unde pleci? m-a întrebat, plângând.

- Nu pot fi lângă tine acum. Mă voi întoarce.

Mi-am pus o pereche de blugi, un tricou, mi-am luat pachetul cu țigări, mobilul, cheile şi am ieşit. Uşa s-a închis în urmă. Iar eu mai închisesem un capitol amoros din viața mea.

Am tras aer în piept şi am oftat. Reuşisem să-mi aprind țigara.

Mi-am verificat mesajele:

De la Natalia: „Scuze pentru aseară, am ajuns târziu şi nu am vrut să te mai deranje“z.

De la Ştefan: „Salut! Ce mai faci? Am încercat să te prind, dar n-ai răspuns. În seara asta dau o petrecere la mine acasă; anunță-mă dacă vrei să vii“.

I-am răspuns Nataliei: ,,Nu-i nimic“, apoi i-am telefonat lui Ştefan:

- Salut!

- Salut! Ce faci? Ai primit mesajul meu?

- Da, scuze, aseară am fost prins cu nişte treburi.

- Vii în seara asta? m-a întrebat, sperând să primească un răspuns afirmativ.

- ... Sigur, pe la ce oră?

- 7-8, poți să-ți aduci şi o prietenă.

- Voi veni singur.

- Cum crezi. Dacă vrei, poți veni mai devreme, n-am făcut încă cumpărăturile.

- Ok, vin să te ajut, pe la 5, e bine?

- Da, e ok.

- Bun, ne vedem la 5. *Ciao*.

- Salut!

Am închis, am stins țigara şi am urcat în VW (Volkswagen). Am pus cheia în contact, am pornit motorul, am dat drumul la casetofon (Slayer – Playing With Dolls), am băgat-o în prima viteză şi am pornit departe, la drum.

Pe Ştefan îl cunoşteam de pe vremea liceului. Era un om vesel şi cu haz. Eu păream cel normal când eram cu el, ceea ce mereu mă bucura, pentru că reuşea oricând să mă facă râd, chiar dacă nu aveam chef.

Ne-am cunoscut pe vremea liceului şi nu l-am plăcut din prima, dar în week-end-urile şi vacanțele şcolii când ne dădeam cu plăcile (*skateboard*), am ajuns să ne cunoaştem foarte bine şi să ne împrietenim.

În aceleaşi zile de liceu s-a îndrăgostit de Diana, colega noastră. Era o tipă naivă, dar pe cale de dispariţie: ţâţe mari şi minte brici. Deşi deşteaptă, era o fată bună, niciodată cu vreo intenţie rea. Încercările lui Ştefan de a o cuceri n-au funcţionat din prima, dar în cele din urmă s-a întâmplat.

Dacă ar fi să mulţumesc liceului pentru ceva anume, acel ceva ar fi prietenii pe care mi i-am făcut pe parcursul anilor, deloc mulţi, dar cât să conteze. Găseşti un prieten, găseşti o comoară. Restul e apă chioară.

Am rămas prieteni buni pentru că ne cunoşteam foarte bine şi ne suportam. Atunci, seriile de elevi erau foarte diferite de la an la an şi-mi place să cred că a noastră a fost ultima careia îi mai rămasese acel ceva grozav, ce o făcea deosebită.

Ajunsesem la Ştefan. Am parcat maşina şi am sunat la poartă. Stătea la curte. S-a auzit uşa casei cum se deschide şi, în acelaşi timp, o voce, un zgomot pe care-l faci când câştigi ceva, un ţipăt. Am început să râd.

- Ce faci, bulangiule? l-am întrebat.

- Bine, *bitch*. Patrulez.

- Patrulezi? Ce patrulezi?

- Păi le-am zis ăstora să vină pe la 8 şi mă trezesc cu câte unul din câteva în câteva minute. Zici că-s majordom, tot ies şi-i poftesc înăuntru.

Mă invitase în interior. Mai erau Sebi şi Cristi, primul mai plinuţ, păr ţepos şi picioare scurte, celălalt slăbănog, ochi şi buze mari, păr scurt, cu puţin mai înalt decât Sebi. Se certau, cum o făceau mai mereu. John, care era mai liniştit, îşi odihnea trupul solid pe canapea. Mai erau încă două fete pe care nu le cunoşteam. Una mică de statură, brunetă, cu gura mare, şi cealaltă - roşcată, ochi negri şi albă ca brânza. I-am salutat pe toţi.

Sebi şi Cristi erau în mijlocul unei dispute pe cinste, unul stătea pe fotoliu şi celălalt pe canapea. Se întreceau în care are dreptate şi care nu, dar amândoi pierdeau. Pierdeau timpul fără rost.

- Dane, zi tu, cum se numeşte spaţiul ăla dintre anus şi penis? mă întrebase Sebi.

- Măsuţă de cafea, le-am răspuns.

Ştefan bufnise în râs. Ei, însă, au reacţionat puţin confuz.

Am schimbat câteva vorbe cu John, care avusese un accident minor cu maşina. Era mai îngrijorat de maşină decât de el însuşi.

- Diana ce face? l-am întrebat pe Ştefan.

- E bine, e de dimineaţă la mine. M-a ajutat să fac puţin curat prin casă.

- Proastă idee. Cred că era mai bine să aştepţi până ce pleacă toată lumea. Sau o idee şi mai bună, să-i pui la treaba înainte să plece acasă, iar pe aceia care n-au pus bani la cheta, îi pui să spele băile, bineînţeles, după petrecere.

Venise şi Diana; era în camera de oaspeţi.

- Bună Dan. Ce mai faci?

- Supravieţuiesc. Tu?

- Cât de dramatic. Eu fac bine, mersi!

Ne-am pupat obrajii.

- Dacă aş fi serios, ar fi şi mai dramatic.

- Probleme cu femeile, zise Ştefan.

- De fapt, nu te înşeli.

- Ce ţi-am zis?! a răspuns încrezător.

- E o poveste lungă pe care nu cred c-o s-o divulg.

- Hai, că mă duc să mă schimb şi mergem să luăm proviziile, a zis intr-un final Ştefan.

John s-a oferit să meargă cu noi, dar a trebuit să-l refuzăm, din moment ce Ştefan decisese să mergem cu Papucul, care avea doar două locuri. Îi era lene să scoată Ford-ul din curte, iar Dacia era parcată în stradă.

S-a urcat la volan, iar eu îmi aşteptam rândul la îmbarcare. Aşteptam să-mi deschidă portiera. După ce m-am aşezat, genunchiul meu lovea schimbătorul de viteze, aşa că mi-am repoziționat picioarele. Mă aşteptam în orice moment să pedalez precum Fred Flinstone.

Ajunşi în magazin, am cumpărat mâncare, gustări şi tot ce era nevoie.

- Eşti bine? a întrebat Ştefan, observându-mi tăcerea.

- Poftim? am răspuns distras… Ah! Nu chiar. Emma.

- S-a întors în oraş?

- Oarecum... De 16 ani o cunosc pe femeia asta, o dată nu ne-am despărțit dintr-o ceartă sau din plictiseală. Nu am apucat..., mereu a existat un factor extern, care să ne bulverseze treburile.

- Dar poate va veni şi momentul acela, în care veți fi împreună pentru un timp îndelungat. Va veni. Trebuie să vină la un moment dat.

- Poate, am spus cu un ton mai jos.

Ne-am oprit în final la băuturi.

- Bere? îl întreb.

- Da...

- Câte baxuri?

- Pune trei.

Am pus trei şi apoi am luat încă unul. M-am uitat la Ştefan...

- Bine, patru, îmi zice.

- Hai cinci, am supralicitat. Am mers apoi la vin. Am ales o sticlă de vin alb şi una de vin roşu.

- Altceva? mă întreabă Ştefan

- *„Wine is fine... but whiskey's quick“*, a început să râdă şi am pus în cărucior şi o sticlă de Jack Daniel's.

- Una? Plus una? am întrebat.

- Ai de gând să termini una în seara asta? Bine, plus una.

Am dat din umeri, apoi am pus sticla în cărucior.

În timp ce părăseam raionul de băuturi, Ştefan s-a întors spre mine, având în mână pe încă o sticlă de vin.

- Are preț bun, s-a justificat el.

- Cum să nu! am început să râdem, am pus vinul în cărucior şi ne-am îndreptat spre casă.

Ne-am întors la el, a parcat maşina şi am dus cumpărăturile în bucătărie. Am deschis sticla de whisky şi mi-am turnat un pahar.

- Şi în cinstea cărui eveniment dai petrecerea?

- Sincer, nu e un motiv anume. Proiectele merg bine, lucrurile în general merg bine şi am zis că... acum cât merg. Plus, îmi era şi dor.

I-am turnat şi lui un pahar şi am ciocnit.

- Să ajungi mare! i-am urat.

- Noroc, a ciocnit şi el cu mine.

- După ce-o să ajungi următorul Le Corbusier, să nu mă uiți! O să vin să mă înfrupt din roadele succesului tău. Că al meu se duce de râpă...

- Chiar, nu ziceai că vrei să scrii alt roman?

- Ziceam..., cred că o să mai zic ceva timp asta.

A râs şi s-a dus la bucătărie.

Capitolul 5

Între timp se adunase şi restul lumii. Am intrat în camera de oaspeți, toți erau acolo. Mai veniseră şi Natalia, Silviu - un vechi coleg, înnebunit după maşini şi motoare. Făcea glume la care mai mult râdeai de râsul lui, decât de gluma în sine. Era însă o companie plăcută. Venise cu prietena lui, Maria, o blondă îngâmfată, cu ochi frumoşi, albaştri, plină de maturitate prefăcută şi cu nasul pe sus. Nu ştiu exact care era motivul, însă îmi venea să i-o trag şi s-o pocnesc în acelaşi timp.

Lidia era şi ea pe un fotoliu, vorbind cu un accent rusesc. Îi ieşeau în evidență ochii rotunzi şi negri, zâmbetul micuț şi vesel, nasul bine evidențiat şi sânii voluptoşi.

Am mers s-o salut îndeaproape:

- Ce mai faci, Lidia? am întrebat-o.

- Bună, Dan! Bine, ce să fac. Am venit şi eu ca toată lumea la

petrecerea lui Ştefan. Tu?

- Eu, bine, sincer..., am venit mai mult ca să beau şi să uit…şi să vă văd, am adăugat, zâmbind.

- Voi artiştii aveți un mod ciudat de-a vedea lucrurile. Presupun că partea dramatică are legătură cu Emma?

- De unde ştii?

- Ştiu că e în oraş şi ştiu cât de mult ții la ea. Legătura se face uşor.

Am privit-o şi i-am dat dreptate zâmbindu-i.

- Ai rămas la fel de perspicace şi isteață. Mă bucur să te văd, i-am spus, sărutând-o pe obraz şi întorcându-mă să-i salut şi pe ceilalți.

Mai erau vreo câteva persoane; pe una dintre ele o ştiam. Era Andi, un prieten comun de-al meu, de-al lui Ştefan şi Cristi, de pe vremea când ne dădeam cu plăcile, ascultam rock, fumam iarbă, mâncam parizer cu pâine în *skatepark*-uri şi beam câte doi litri de apă. Pe celelalte nu le ştiam. Una dintre tipe cred că era prietena lui Andi, pentru că stătea pe lângă el constant. Avea buze groase, ochi adânci, cu un maxilar proeminent.

Plus celelalte două tipe de la început, un tip Robert şi o brunetă țâțoasă, mică de statură, care râdea când nu trebuia.

Am dat noroc cu băieții, am salutat fetele, pe Natalia am luat-o în brațe, apoi mi-am mai turnat un pahar cu whisky.

Ştefan a început să destindă atmosfera, făcându-ne pe toți să râdem. Ştia să-i facă pe oameni să se simtă confortabil în preajma lui. Atmosferă a devenit într-adevăr relaxantă după un timp. Lumea a început să comunice, să bea, să glumească şi să danseze.

Ştefan povestea un dialog dintre mine şi el într-un magazin:

- Şi-i zic: singurul lucru tare în magazinul ăsta e muzica…

Mulți au început să râdă, avea stilul său în a povesti, reuşea să scoată ceva amuzant din aproape orice.

Eu m-am întins pe canapea, sorbind în continuare din pahar. Oricât de mult încercam să uit noaptea trecută şi începutul zilei, eram totuşi îngândurat.

În timp ce mă gândeam la Emma, Natalia a venit şi s-a aşezat lângă mine.

- Ce faci, mă? m-a întrebat.

- Beau.

- Eşti bine?

- Sunt bine.

I-am zâmbit. Nu m-a crezut. M-a sărutat pe obraz şi a mers la bucătărie.

Seara a continuat cu muzică, dans, băutură, țigări şi vomă. Eu am continuat doar cu băutură şi țigări. Nu-mi plăcea să dansez, simțeam că o fac aşa ciudat, încât atrag toată atenția celorlalți Iar mie nu-mi plăcea să fiu în centrul atenției.

Am mai schimbat câteva vorbe cu Ştefan şi Lidia, apoi, cum m-am aşezat pe unul dintre fotolii, prietena lui Andi a venit lângă mine. Băuse bine:

- Bună, ce faci? Cum te cheamă? a întrebat, legănându-se. Îmi era frică să nu-şi regurgiteze cina pe mine.

- Dan mă cheamă. Pe tine?

- Oana. Zâmbea cu ochii mijiți. M-am uitat la Andi şi i-am făcut un gest de genul: ,,Ce se întâmplă?“ el ridicând din umeri.

- Încântat. Ia zi Oana, ai băut?

- ... Puțin.

- Te cred, te cred. De ce nu te întorci tu la Andi?

Se supărase pe el şi voia să-l facă gelos. Gelozie creată de femei.

- Andi, vino, ia-ți femeia şi ai grijă de ea. Fii bărbat, asumă-ți responsabilități, n-o lasă singură! A venit, a luat-o şi s-a aşezat cu ea pe canapea ținând-o în brațe.

Mi-am luat paharul şi m-am îndreptat sus, spre camera lui Ştefan. Nu eram în stare să suport atâta agitație, n-avusesem o zi prea bună.

Când am ajuns sus, am zis să trec pe la baie mai întâi, să elimin lichidele. Lumina era aprinsă. Am bătut.

- Da?

Era vocea Dianei.

- Eşti bine?

- Poți să intri.

Aşa am făcut. Diana era pe jos, cu wc-ul în brațe.

- Rusoaico, ce crezi că faci aici? Nu credeam că o să te văd vreodată vomitând de la alcool.

Diana cred că întrecea pe oricine la băutură, nu avea niciodată nimic. Mi-am luat într-o zi libertatea să-i bănuiesc strămoşii ca fiind ruşi. Nu greşisem întru totul.

- Da, păi, nu ştiu, am băut din vişinată aia adusă de Sebi şi e o porcărie. Nu mai beau niciodată.

- Pe asta pur şi simplu nu pot s-o cred.

- Nu mai beau niciodată porcărie din aia, ce credeai?

S-a îndreptat să vomite. Am ținut-o de frunte.

- Ascultă, mă duc să-ți aduc nişte lămâi cu pâine, poate o să te simți mai bine.

- Mersi, Dan.

Am plecat la bucătărie. Întâlnindu-l pe Ştefan, i-am zis:

- Îi e rău Dianei, a spus că a băut nu ştiu ce vişinată.

- Şi eu ce să-i fac? Am pus-o eu?

- Bine, dar îi este rău.

- Să-i fie învățătură de minte pentru data viitoare.

Am stors o lămâie cu ajutorul unei furculițe, am luat o bucată de pâine şi m-am dus înapoi la fată.

- Uite, bea asta şi mănâncă puțină pâine. Ai băgat ceva în gură în seara asta?

- Nu.

- Mă gândeam eu. Mănâncă pâinea şi bea lămâia, să-ți mai treacă greața.

- Mersi, Dan, mersi mult. Tu cum de nu ai nimic?

- Am exersat îndelung.

- Scuze că-ți sunt o povară!

- Stai liniştită, se mai întâmplă. Hai, te duc să te întinzi puțin?

- Nu, e ok, mai stau aici. Am găsit o poziție în care mi-e mai bine, iar lămâia îşi face efectul imediat.

- În regulă, dacă ai nevoie de ceva, strigi. Eu mă duc în dormitor. Vreau să dorm. Mănâncă şi pâinea.

Am închis uşa de la baie în urma mea. Din dormitor ieşea Ştefan.

- Asta e nebună, se tot tine scai după mine.

- Cine?

- Cred că vrea să-mi facă ceva în seara asta. Ai tu grijă de ea?

Era țâțoasa care râdea când nu trebuia.

- La dracu', nu, ia-o cu tine! Ia-o jos, vreau doar să dorm. Am avut o zi de rahat.

- Hai, mă, ce naiba, revino-ți!

- Nu pot.

A ieşit şi ea, apoi au coborât. Am bănuit eu că petrecerea asta va fi fost o idee proastă, de când am aflat lista invitaților.

O roşcată era în pat, cea care venise înaintea mea. M-am aşezat lângă ea. Era destul de întuneric.

- Cine eşti? mă întreabă.

- Zâna Măseluță. Încerc să-mi odihnesc bagheta magică, aşa că linişte, te rog.

- Nu credeam că poți fi atât de nenorocit.

- Ascultă, cucoană, ai de gând să dormi sau nu?

- Nu..., nene.

- Grozav!

S-a aplecat spre mine şi m-a sărutat. Am prins-o de cur, am tras-o lângă mine, i-am băgat mâna pe sub bluză şi i-am prins un sân. A deschis gura cu un scâncet, i-am băgat între buze şi am prins-o cu dinții de cea de sus. Şi-a arcuit spatele; i-am deschis nasturii blugilor şi i-am băgat mâna în chiloți. A murmurat un scâncet de plăcere. În secunda următoare a intrat Diana în camera:

- Mai e loc şi pentru mine în pat?

Noi ne potoliserăm.

- Cred că da, i-am răspuns. S-a aşezat în pat, iar eu am ajuns între ele.

– Ți-ai mai revenit? am întrebat-o pe Diana.

- Da, lămâia aia chiar mi-a prins bine.

Apoi a intrat şi Natalia în cameră:

- Pot să dorm şi eu aici?

- Daaa! Cu cât mai mulți cu atât mai confortabil. Dacă mai ai unde.

A urcat şi ea în pat. Acum eram Diana, eu, Natalia şi roşcata, care, săraca, ajunseseră la margine. A mai intrat apoi şi Robert în cameră, însă el şi-a luat o pătură şi s-a aşezat cu bun-simț pe podea.

Natalia a început, ca de nicăieri, să vorbească aiurea:

- Diana, taci, sânii tăi sunt destul de mari.

Eu ridicam surprins sprâncenele. Degeaba, fiindcă era întuneric.

- Bine, gata! i-a răspuns ruşinată.

Eram prins la mijloc între două fete şi o conversație despre sâni. Recunosc că nu-mi displăcea.

- Şi mie-mi plac, am intervenit eu.

- Nu-i aşa? zise Natalia. Îți vine să-i iei în mână, nu?

- Da. Îmi dau sentimentul ăsta, am adăugat, râzând în sinea mea.

- Diana, îl laşi să pună mâna? Să se bucure şi el?

Natalia mi-a luat mâna şi mi-a pus-o pe sânul Dianei.

Era fin şi moale, chiar şi prin bluză. Îi simțeam volumul în palmă, era frumos, lăptos.

- Ei, cum ți se pare? vru Natalia să ştie.

- Ai avut dreptate, sunt destul de mari.

- Ce ți-am zis eu, Diana?

- Bine, de-ajuns! a exclamat şi mai ruşinată.

Roşcata şi Robert adormiseră. Ea, probabil, ajunsese la concluzia că e cazul s-o lase baltă. Apoi, am adormit şi noi trei, eu cu o mâna lângă sânul Dianei şi cu una pe curul Nataliei; nu că ar fi fost excitant, însă nu aveam alt loc unde să le ţin.

Când m-am trezit, mai târziu în ziua aceea, pe la 11.00-12.00, eram singur în pat. Fetele plecaseră. Aveam în mână o hârtie mototolită cu un număr de telefon; nu putea fi decât al roşcatei. L-am pus în buzunar, dar n-am sunat-o niciodată.

Am mers la baie, am urinat, m-am spălat pe mâini, pe faţă, mi-am clătit gura şi apoi am coborât.

Jos mai erau câţiva care dormeau, care în fotolii, care pe canapea. Ştefan era treaz, se uita la un film.

- Gata, te-ai trezit?

- Da, i-am răspuns.

- Vrei să mănânci ceva? Diana e la bucătărie, cere-i ei, a mai rămas mâncare de aseară.

- Nu, mersi. Natalia a plecat?

- Da, mai de dimineaţă.

Am mai rămas o oră, două la un film cu Ştefan. ,,Jackass“. Am râs, am mai stat la taclale, am depanat amintiri şi la final am decis să plec.

- Bine, păi mă duc şi eu.

- Diana - a strigat Ştefan -, hai că pleacă Dan! Să-i zici la revedere.

M-au condus până la poartă.

- Mersi pentru invitaţie, i-am spus lui Ştefan.

- N-ai pentru ce.

- Ne auzim. Vorbim zilele astea. I-am salutat, am urcat la volan şi am demarat.

Capitolul 6

Ajunsesem acasă. Mă simţeam ca dracu’. Voiam să fac un duş şi să recuperez orele nedormite.

Bagajele Emmei nu mai erau, iar cheia de rezervă rămăsese pe masă. Am luat-o şi am pus-o înapoi în sertarul în care o ţineam de obicei.

Mi-am făcut o omletă cu şuncă, pe care am mâncat-o cu roşii şi pâine prăjită. Fusesem mort de foame, iar stomacul se arăta supărat că îi servisem prea multe lichide alcoolice. Mi-am aruncat hainele de pe mine în coşul de rufe, m-am spălat pe dinţi şi am intrat sub duş. Apoi, m-am băgat în pat şi am dormit tot restul zilei.

Trecuseră vreo 2-3 săptămâni. Era dimineaţă şi mă trezisem înainte de 12.00. Soarele bătea puternic prin jaluzelele deschise şi lumina firicelele de praf care zburau prin cameră.

Două pahare goale şi o sticlă deschisă, împrăştiau în cameră mirosul de rom.

M-am ridicat în coate, eram gol, cu o şosetă în piciorul stâng, acoperit cu jumătate de pătură. Cealaltă jumătate acoperea un corp suplu de femeie. Avea spatele şi un picior descoperite, talia îngustă ducea spre toracele cu puţin mai lat şi i se vedeau coastele pe sub pielea-i subţire şi fragedă. Forma unui sân se observa sub ea. Avea părul castaniu şi scurt până la umeri. Buzele-i odată acoperite cu ruj îi erau acum roz şi uscate, o mostră lăsând-o şi pe cearşaf. I-am mângâiat coapsa de balerină a piciorului descoperit şi m-am dat jos din pat. M-am dus la baie, mi-am făcut treburile importante, în ordinea cuvenită, apoi am mers la bucătărie şi mi-am preparat o cafea.

Niciun semn de la Emma în toate aceste zile.

S-a trezise şi tipa, apoi a venit în bucătărie. Cristina îi era numele. L-am reţinut, pentru că îmi aducea aminte de melodia celor de la Motörhead, Christine.

- ‘Neaţa somnorilă, cum ai dormit? Vrei cafea?

Avea o privire inertă, dar interesantă.

- ‘Neața, a răspuns ea încet. Cât e ceasul?

- Nu ştiu exact, dar cred că 10.00 sau 11.00. În secunda următoare se trezise de tot.

- Ce?! a strigat speriată. Rahat, am întârziat!

- Ai întârziat la ce?

- La şcoală. S-a dus în dormitor să se îmbrace.

- Scoală?...

Mă panicasem, inima începuse să-mi bată incredibil de repede, aproape să sară din piept. Un singur cuvânt îmi era în cap în momentul acela...,,Lolita“.

Se întorsese în bucătărie îmbrăcată.

- Da, sunt în anul 4 la Drept.

- Facultate, am răsuflat uşurat. Avocată, da? Să nu uit să te sun dacă intru în belele.

Slavă Domnului că am mai scăpat de una! M-am bucurat în gând.

- Mai e ceva timp până la absolvire, dar de sunat, mă poți suna oricând.

- Aşa am să fac.

M-a sărutat şi a fugit pe uşă. Îmi venise apoi ideea să o conduc eu la şcoală cu maşina, dar probabil ajungea mai repede cu metroul, la cum era traficul dimineață.

Era luni, cea mai urâtă zi a săptămânii. Toată lumea îşi făcea treaba în silă. Fie că era slujbă sau şcoală, nimeni nu voia s-o facă cu adevărat, chiar şi cei care-şi iubeau munca sau studenția îşi împlineau datoria ca pe-o obligație.

În sfârşit, cum nu aveam mai nimic de făcut. Bine, poate ar trebui să scriu la noul roman. Deci, cum nu aveam chef de nimic, m-am hotărât să-mi iau o vacanță scurtă la Constanța. M-am gândit să-i fac o vizită Emmei. Eram o persoană al dracului de... persistentă, tocmai de aceea nu am renunțat aşa uşor. Sau era poate pentru că mă plictiseam acasă. Oricum, mi-am cumpărat biletul de tren.

N-am luat maşina, pentru simplul motiv că eram prea comod ca să conduc. Singura problemă a fost că n-am găsit bilet decât pentru o oră foarte matinală, cam când i se scoală cocoşului să strige cu noaptea în cap de matinal.

Am mers acasă, am făcut puțină ordine, am spălat vasele şi mi-am împachetat câteva lucruri. Mă gândeam să stau treaz, să fac timpul să treacă. Aveam probleme grave cu trezitul dimineața. Nu băusem deloc, făceam flotări şi mă spălam cu apă rece ca să rămân treaz. După un timp, m-am aşezat pe canapea şi... am adormit.

M-a trezit sunetul telefonului care îmi anunța un SMS.

Am deschis cu greu ochii, afară se înserase. Mă simțeam foarte obosit. Am privit ecranul telefonului: mesaj de la Orange: Valabilitatea creditului dumneavoastră va expira la data de...Marş! Am privit ora, 04:12. Rahat! Trenul meu pleca din gară la 04:45. M-am ridicat repede, am pus blugii pe mine, un tricou, mi-am clătit repede gura, am dat cu reținere cu puțină apă pe ochi, mi-am luat o cămaşă pe deasupra, m-am încălțat, am luat cheile maşinii, rucsacul şi am ieşit.

Mă decisesem să iau maşina mea, cum nu mai era timp să chem un taxi. Am condus ca un țăcănit, schimbăm vitezele ca la WRC. Făceam jaloane cu celelalte maşini, care, surprinzător erau destul de multe. Semnalizam la fiecare schimbare de direcție, respectam regulile, în afară de depăşirea vitezei legale şi trecutul pe galben. Îmi holbam ochii la eventuale maşini de poliție. Cred că depăşisem orice record. Am ajuns la Gara de Nord în 10 minute. Am avut timp să-mi iau şi un sandviş.

Am întrebat la informații pe ce peron va fi trenul meu. Am mers pe peronul 5 şi am urcat în Acceleratul de Constanța. Urcat în tren mi-am căutat locul, m-am aşezat şi m-am culcat.

M-am trezit exact în gara din Constanța.

Din fericire pentru mine, mai fusesem prin oraşul ăsta de câteva ori şi cunoşteam drumurile. Nu ştiam chiar tot, doar zonele importante şi cum se ajungea acolo. Am sunat-o pe Emma.

- Da! mi-a răspuns.

- Sunt Dan. Sunt de asemenea în Constanța.

- Eşti unde? Vorbeşti serios?

- Pot vedea marea, deci da, vorbesc serios.

- Dar nu mi-ai spus nimic de lucrul ăsta, nu mă aşteptam să vii.

- Bun şi acum ce, nu vrei să mă vezi? Am bătut 200 şi ceva de kilometri ca să ne vedem.

- Nu e vorba de asta, dar nu mă aşteptam să vii, adică nu sunt în oraş.

- Perfect. Presupun că e vina mea, trebuia să gândesc puțin înainte să acționez. În fine, dar unde eşti?

- La Cluj, am un proiect nou.

- Am înțeles. Bun, se pare că ne vedem altădată.

- Tu ce-o să faci?

- Mă descurc eu.

- Bine, ai grijă de tine!

- Şi tu.

Am închis. Nu ştiam multă lume în oraş, iar singura persoană cu care mi-ar fi făcut plăcere să-mi petrec timpul era Alina, sora Emmei. Aşa că i-am telefonat.

- Bună, Alina, sunt Dan.

- Ah, bună, Dan, ce mai faci?

- Uite, sunt prin Constanța. Ce-ai spune să-mi oferi puțin timp astăzi, doar pentru mine?

- Eşti în Constanța? Ok, lasă-mă să mă aranjez puțin şi vin. Ne putem vedea în față la Rin, în stațiune? E cât de cât aproape de mine şi ai şi tu un reper mai bun.

- Sigur, acum plec, mulțumesc!

- Grozav, ne vedem în curând. Pa-pa!

- *Ciao!*

Ajunsese înaintea mea. Mă aştepta cu mâinile la spate, legănându-se înainte şi-napoi.

Arăta grozav, 1.70-1.72 m înălțime, păr lung, castaniu, un chip rotund cu ochi mari, evidențiați prin albul imaculat pe lângă irişii căprui, un nas drept şi buze proeminente, corpul aproape perfect. Era cu adevărat frumoasă.

Ne-am salutat şi ne-am pupat obrajii.

Am hotărât să ne plimbăm pe plajă până se face miezul zilei. Nu am stat mult, soarele se înalța rapid pe cer şi radia din ce în ce mai tare suprafața mării. Cum eu eram de obicei tăcut, ea a făcut majoritatea convorbirii. Memoram tot ce-mi spunea. Îmi plăcea să o ascult vorbind. Şi compania ei. Avea o voce uşoară şi zâmbea aproape tot timpul. Un zâmbet foarte frumos, îi zâmbeau şi ochii totodată şi i se vedeau gropițele din obraji.

Era fotomodel. I se potrivea meseria, pentru că era o femeie de privit şi de admirat.

Sincer, nu prea ştiam cum să mă comport în preajma ei, în afară de a fi drăguț. Era sexy, orice bărbat ar fi vrut-o, dar era de asemenea şi sora femeii pe care o iubeam. Mi-am învins poftele şi m-am gândit că o cunosc de când era copil. Era doar ca o soră pentru mine.

- Mulțumesc că ai vrut să ne vedem! - i-am spus recunoscător - dar din păcate trebuie să te las. Vreau să-mi cumpăr bilet de-ntors.

- Stai liniştit, nici eu n-am ştiut că e plecată! mi-a zis, ştiind ce se întâmplase.

- Hoțomancă, am apreciat eu.

Am condus-o aproape de casă.

- Vorbim, ai grijă de tine! i-am spus.

- Şi tu. Mi-a făcut plăcere. Să mai vii. Ne-am îmbrățişat, iar eu am plecat spre gară.

Capitolul 7

Mă apropiam de gară. Îmi era silă să mă întorc în acelaşi loc, în aceeaşi zi, după mulți kilometri parcurşi şi timp în care mă plictisisem de moarte. Eram obosit, îmi doream să mă arunc într-un pat şi să dorm până ziua se făcea noapte şi noaptea - din nou în zi.

Mă îndreptam spre casa de bilete, când cineva mi-a pus mâna pe umăr.

- Dan?

M-am întors surprins. Era Pop, un *skater pro* din Bucureşti, printre primii din țară. Ne cunoscusem la o petrecere aniversară cu ceva timp în urmă. Fusesem amândoi invitați, datorită faptului că eram partenerii adevăratelor invitate. Sărbătorita nici nu ne ştia. Fusesem cam singurii care nu au dansat atunci, presupun că nici lui nu-i plăcea, aşa că am avut timp să ne cunoaştem. Era un tip de treabă.

- Salut, salut! Ce-i cu tine la Constanța? l-am întrebat. E vreun *contest*, ceva?

- Nu, nimic de genul ăsta. E ziua unei prietene de-a Anei.

Ana era iubita lui. Am mers cu el să o salut pe Ana şi automat pe prietena la aniversarea căreia participasem în urmă cu un an.

- Dan, parcă? mă întrebase ea.

Nu înțelegeam cum reuşeau unii să-mi memoreze numele, mai ales după atâta timp. Eu nu țineam niciodată minte un nume. Din momentul în care făceam cunoştință, era nevoie să-l mai aud de câteva ori.

- Da. La mulți ani! Am auzit că e din nou ziua ta.

Am pupat-o.

- Mulțumesc! Ai venit în vacanță în oraş?

- Da, nu vezi ce m-am bronzat? am râs eu, sarcastic. Nu, am venit în vizită, dar nu mi-am îndeplinit scopul şi acum vreau să mă întorc.

- Păcat. Dar, ascultă, poți veni cu noi dacă vrei, stăm două zile şi sunt sigură că e destul loc şi pentru tine.

- E foarte drăguț din partea ta, însă nici măcar nu ți-am luat un cadou, plus nu vreau să mă mai aveți şi pe mine pe cap. Pot fi o povară destul de mare.

- Prostii, lasă cadoul şi vino, o să ne simțim bine!

- Hai, omule, vino şi tu! m-a încurajat Pop.

Într-un final, m-au convins.

Am luat un microbuz spre pensiunea unde avea să se întâmple evenimentul. Era o zonă destul de bună, la o sută de metri de plajă; clădirea era înconjurată de o curte încăpătoare. Avea o mică terasa cu scaune şi masă. Erau invitate mai multe persoane care ne aşteptau.

Am intrat cu toții şi ne-am ales camerele. Cuplurile şi-au luat camerele mai mici, cei fără partener au rămas în camerele mai mari, cu mai multe paturi. Eu am luat la rând fiecare cameră. În prima erau Pop şi Ana:

- Singurei! le-am zâmbit, ridicând sprâncenele.

În cea de vizavi era un grup format din trei fete:

- Bună, fetelor!

Alături, un alt grup de băieți:

- *Ave!* mi-au întors ei salutul.

Apoi, cum mă îndreptam spre ultima cameră, cu speranța să fie goală, o blondă a ajuns în acelaşi timp cu mine. Avea părul creț, era slăbuță, ochi căprui, o față ovală cu gură mare, sâni mici şi un fund puțin bombat. Am deschis uşa. Camera era goală. M-a privit.

- E toată a ta, i-am spus, cu un strop de regret în glas. Mi-a mulțumit şi a intrat. M-am întors înapoi pe culoar; voiam doar să mă întind într-un pat şi să mă odihnesc. Ea a scos capul pe uşă:

- Ştii... e un pat dublu..., m-a informat.

Am întors capul i-am zâmbit în colțul gurii şi m-am apropiat. Am închis uşa în urma mea şi am privit-o:

- Dan, i-am întins mâna, prezentându-mă.

- Silvia, încântată!

- Asemenea.

Şi-a muşcat uşor buza de jos. Ochii începuseră să-i strălucească. Mă privea lung şi adânc, pe sub sprâncenele subțiri. I se citea pe chip curiozitatea excitantă... Când imaginația şi simțurile mele şi-au pornit motoarele.

I-am pus mâna după cap şi după talie, am tras-o spre mine şi am început s-o sărut. Săruta bine, îmi muşca uşurel buzele. Am ridicat-o de coapse în brațele mele şi m-am urcat cu ea în pat. Mi-am dat tricoul jos, apoi pantalonii, m-am pus pe spate şi am urcat-o pe mine. Voiam să stau întins şi să mă bucur de spectacol.

Şi-a dat jos bluza. Nu purta sutien. Sfârcurile ei erau de un roz deschis. Mi-am dat jos boxerii, iar apoi i-am scos şi ei chiloțeii dantelați. Mi-a prins scula fără alte preparative şi şi-a vârât-o. A început să se mişte; îşi lăsa uşor capul pe spate, se arcuia, sânii înaintau, eu îi prindeam în palme.

Am luat-o apoi cu o mână de fund şi una de spate şi am început să-i iau pe rând sfârcurile în gură. Se întăreau. Îi împingeam cu limba şi îi alintam. Pe urmă am prins-o de ceafă şi am tras-o s-o sărut. Ne muşcam buzele unul altuia. Mi-a prins limba şi a supt-o, m-a trântit apoi pe spate şi a început să se mişte şi mai repede.

Îi vedeam bazinul cum se unduieşte şi mă excitam din ce în ce mai tare.

Mă apropiam de sfârşit, aşa că am luat-o şi am pus-o pe spate, am mai pompat cu intensitate de câteva ori, iar înainte să termin am ieşit. După, m-am aşezat lângă ea. Respirăm amândoi greu şi eram transpirați.

- Nu-i rău, nu-i rău deloc! am spus, destul de impresionat.

- Mulțumesc, nici tu nu eşti prea rău!

- Să zicem că mă bucuram mai mult de patul confortabil.

- Ce-ai spus? a întrebat ea, uşor furioasă.

- Rahat, n-a ieşit bine ce voiam să zic!

Mi-a aruncat o privire serioasă.

- A fost grozav, serios, ştiu doar că puteam şi mai bine, dar sunt puțin obosit. Te-aş putea impresiona dacă aş dormi bine, am adăugat zâmbind şi ridicând din sprâncene.

Şi-a şters seriozitatea de pe față.

- Pe data viitoare, atunci.

La despărțire, mi-a prins mădularul în mână şi şi-a mişcat limba pe la urechea mea. Îmi dădea fiori, în sensul bun al cuvântului.

- Odihneşte-te! mi-a zis.

M-a sărutat, şi-a pus cămaşa mea pe ea, a luat un prosop şi s-a dus la baie. Eu m-am întors pe-o parte şi am adormit.

Când m-am trezit era târziu după-amiaza, cred că 5.00 sau 6.00. Camera era la mansardă. Un geam prin acoperiş lăsa să intre ultimele raze ale soarelui roşiatic, ce rapid se pierdea în cealaltă jumătate a pământului.

Am mai stat câteva minute în pat, moțăind. Mă mai bucuram puțin de locul încă încălzit de trupurile noastre. Deşi odihnit, voiam să mă prindă iar somnul, să mai stau la poveşti cu visele şi să mă trezesc a doua zi. Însă în scurt timp, Silvia a intrat în cameră.

- Te-ai trezit, te-ai odihnit bine? m-a întrebat cu veselie.

- Cu siguranță! Am făcut sex, am avut orgasm, a fost ca un masaj tailandez în Bangkok; mușchi relaxați şi minte limpede. Am dormit ca un bebeluş după prima erecție din viața lui. Nu că aş şti cum doarme un bebeluş în astfel de ipostază, însă mi-am imaginat. A râs şi s-a îndreptat spre mine. M-a sărutat.

- Mă bucur, şi să ştii că încă aştept să-ți iei revanşa de care vorbeai.

Mi-a luat din nou lobul urechii între buze, repetând gestul de mai devreme care mă infiora de plăcere. Am luat-o pe după gât şi am tras-o mai aproape. Am sărutat-o, iar cealaltă mână i-am băgat-o în chiloți, strândându-i o fesă cu pasiune.

- Dar nu acum, m-a avertizat. Toată lumea e afară, ia masa, vom da de bănuit dacă nu mergem şi noi.

- Nu mi-e ruşine cu tine, putem s-o facem şi pe balcon dacă vrei, să ne vadă toată lumea. I-am îmbrățişat întregul fund şi am lipit-o complet de mine.

Râdea în continuare. Era atât de veselă... Râdea cu poftă şi fără rețineri.

- Poate altădată, dar acum trebuie să mergem jos la masă.

- Cum iroseşti tu o erecție bună...

- … O să mă asigur că nu mai irosesc nimic când ne întoarcem în cameră. Acum, îmbracă-te şi haide!

S-a ridicat de pe pat, aranjându-se, dar eu am tras-o înapoi. De data aceasta mi-am alunecat mâna de pe burta ei direct între labii. Şi-a deschis gura, parcă lipsindu-i brusc oxigenul, şi a scâncit.

- Nu acum, a spus în şoaptă, mintea ei fiind cu totul implicată în excitare.

Am împins-o înapoi pe pat şi am început să-i sărut abdomenul, apoi am coborât încet, trăgând de chiloți şi scoțându-i la vedere rândunica proaspăt epilată, cu o mică freză pubiană lăsată deasupra labiilor.

Mi-am băgat limba între ele şi am început să sun clopoțelul. Ea scotea sunete de excitare din ce în ce mai dese şi mai acute. Prindea şi trăgea de cearşaf, de părul meu, întinzându-şi şi mai tare capul pe spate, în timp ce eu variam mişcările limbii pe clitorisul ei rotund şi roz. Îl măturam bine, în toate direcțiile, când am auzit-o țipând şi mi-am ridicat capul. Disperată, m-a prins de păr şi mi-a împins fața înapoi între cracii ei. Cum se apropia de final, i-am mai alintat „omulețu“l de câteva ori, moment în care a trăit un orgasm epileptic.

M-am ridicat şi am sărutat-o.

- Mi s-a făcut foame! i-am zis.

A zâmbit larg şi m-a tras să mă sărute, strângându-mă apoi la piept, savurându-şi ultimele plăceri ale orgasmului.

- Mai aşteaptă puțin, m-a rugat.

- E n-am terminat! i-am reproşat, arătând spre membru meu erect.

A râs, m-a privit şi mi-a luat-o în mână, mângâind-o rotativ.

- Acum mergem la masă, mi-a zis, ridicându-se din pat.

- Ah! Ce „inumanitarism“ , am strigat tare la ea, în timp ce se îmbrăca, zâmbindu-mi malefic.

- Ce nu fac eu pentru o femeie frumoasă? am strigat din nou la ea, pe când ieşea din cameră.

Iau cina cu prietenii ei, mă prefac ca mă simt bine si încerc sa fiu cât de cât sociabil, mă pregăteam eu în gând.

M-am ridicat din pat, mi-am pus hainele pe mine, am mers repede la baie, m-am spălat pe față şi mi-am clătit gura. Trebuia să fac rost de o periuță de dinți. În lipsă de altceva, am apelat la o gumă de mestecat.

Acum zâmbeşte, mototolule!, mi-am spus, singur în fața oglinzii, rânjind la propria reflexie.

Toată lumea stătea la masă; se auzeau mai multe conversații deodată.

- Poftă bună! am intervenit eu.

Toți cei care mâncau mi-au mulțumit, alții m-au poftit la masă. M-am aşezat lângă Silvia, care îmi făcuse semn. Mi-a zâmbit şi şi-a pus mâna pe piciorul meu.

Mă simțeam ca la o masă în familie, dar ceva mă intriga.

Un tip înalt mi-a oferit bere, avea însă un miros de transpirație. Berea, nu tipul, dar mă puteam înșela.

- Nu, mersi, am spus. O să iau însă un pahar de vin, dacă nu te superi.

- Sigur, dacă-ți place mai mult vinul!

Mi-a turnat un pahar şi mi l-a întins.

I-am mulțumit.

- Ce mai faci, măi, Dane, când mai scrii şi tu ceva nou? m-a întrebat Ana.

- Ăăă..., curând, nu foarte curând..., habar n-am.

- Noi aşteptăm.

- E bine de ştiut.

M-am apucat şi eu să mănânc. Făcuseră grătar din pui şi porc. Mi-am pus o ceafă ca tot românul şi o pulpă de pui. Îmi era foame, aş fi putut mânca mai mult, dar am zis să nu par hapsân. Şi-aşa am fost invitat în ultima clipă. În jurul meu se purtau tot felul de conversații. Eu mâncam în tăcere.

Silvia îmi şopti la ureche:

- O să ți-o trag cum n-ai mai văzut până acum.

M-am înecat şi am început să tuşesc, bătându-mi pieptul şi sorbind puțin din paharul cu vin. Câțiva întorseseră capul la mine.

Fără să vadă nimeni, Silvia şi-a pus mâna pe mătărânga mea.

- Ce fel de nimfomana mai eşti tu? am întrebat-o în şoaptă.

- Una care le-o trage doar băieților buni şi arătoşi.

- Buni? Buni cum? Buni la suflet?

- Buni la mai multe lucruri.

Veniseră apoi cu tortul. Eu tocmai terminasem de mâncat, îmi golisem şi paharul cu vin. Tipul mi-a mai turnat unul. Au început cu toții să cânte „La mulți ani!“ Am dat şi eu din buze şi am fredonat vreo câteva secunde. Fetele au început să taie tortul, au împărțit felii la fiecare şi mi-au dat şi mie una. Am mâncat-o, apoi mi-am terminat paharul cu vin.

Lumea începu să se împrăştie: unii s-au întors în camere, alții s-au dus spre plajă, alții au rămas la masă. Silvia plecaseră cu fetele spre plajă. Eu m-am îndreptat înapoi spre cameră.

În timp ce urcăm scările se auzeau râsete dintr-o altă încăpere. Am intrat fără să bat; puțea a marihuana. Erau adunate majoritatea băieților şi fetelor, inclusiv Pop cu Ana. Un tip mi-a întins o țigară rulată, am luat şi am tras câteva fumuri. Moment în care a început să râdă.

- Ce e aşa amuzant? l-am întrebat. El râdea în continuare. I-am aruncat o privire indiferentă, după care am mai tras din nou câteva fumuri.

Se părea că Pop nu venise doar cu Ana, ci şi cu Maria-Ioana.

M-am întors în cameră. Pe hol se auzeau doi tipi care râdeau neîncetat, chiar prosteşte şi fără rost. Unii oameni reacționează tare ciudat. Eu eram însă calm. Era cam singurul efect pe care mi-l oferea țigara cu marihuana. Cu cât era mai de calitate, cu atât eram mai calm. Şi era de calitate.

M-am aşezat în pat cu mâinile unite pe piept şi mă uitam în sus, pe tavan, aşteptând să cadă... prăjituri din ciocolată; nu ştiu exact ce aşteptam. Nu îmi era somn, dar mă simțeam moleşit, deşi aveam energia de a sta treaz, privind pereții.

Efectul trecea, privitul pereților devenea plictisitor, pe holuri era din nou linişte.

Capitolul 8

S-a auzit telefonul meu. Vibrase în acelaşi timp în buzunar. Era un mesaj de la Emma: ,,Te iubesc“, spunea acesta. M-am trezit de tot şi am contemplat câteva minute.

Mi-am pus cămaşa pe mine şi am ieşit din casă.

Unii erau încă în curte, la masă, mâncau semințe. Fetele nu se întorseseră. Am dat să ies din curte când câinele proprietarului, un boxer, a vrut să mă însoțească. L-am prins de fălci, l-am mângâiat puțin, am luat mingea de tenis cu care se juca el şi i-am aruncat-o. A urmărit-o, iar eu am ieşit şi m-am îndreptat spre plajă. Am luat-o de-a lungul mării şi am intrat în primul local ce deținea lichide ale solitarismului. M-am aşezat la bar şi am comandat:

- Aveți rom? De băut nu ciocolată.

Tipul ştergea de zor un pahar şi tot îşi arunca privirea spre televizor, la un meci de fotbal. Mi-a negat dând din cap.

- Jack?

- Daniel's? mă întreabă.

- Nu, Piratul din Caraibe, i-am răspuns.

S-a întors nervos spre meci.

- Haide, glumeam şi eu, fă-mi cunoştință cu Jack Daniel's şi promit că te las să te uiți la meci în linişte!

Nu dădu niciun semn.

- Cat e scorul? 0-0 pentru Steaua?

S-a înfuriat, mi-a turnat un pahar şi l-a împins spre mine.

- Mersi! i-am spus.

Nu înțelegeam de ce era aşa ostil. Apoi, când m-am uitat mai bine, o echipă era în avantaj. Probabil nu echipa lui de suflet.

Am început să sorb din băutură. Mă gândeam la Emma, îmi era dor de ea. Alesese să plece de lângă mine şi acum îmi trimitea mesaje cu „Te iubesc". Poate nu a fost alegerea ei - mă gândeam -, poate uneori nu putem să alegem ceea ce ne dorim.

Am luat telefonul şi i-am scris unul asemănător.

Mi-o imaginam cum zâmbeşte la cititul mesajului, apoi mi-o imaginam..., mi-o aminteam, cum mă privea, cum mereu a avut încredere în mine şi m-a încurajat. Cum m-a sărutat prima oară, cum mereu a avut curajul să mă iubească şi cum niciodată nu m-a uitat şi cum mereu mă ținea sub grija ei.

O chelneriță îmi zâmbea. Am rânjit uşor şi mi-am întors privirea în fundul paharului. Eram la al treilea. Organismul zicea „nu", mintea însă zicea „da". Am mai comandat unul. După ce l-am terminat pe-al patrulea, am cerut nota de plată. Am plătit, i-am lăsat şi lui bacşiş şi m-am îndreptat spre uşă.

Am mai întors odată privirea spre chelnerița. Avea un chip cuminte şi mic, cu pometi rotunzi, iar părul prins în coadă. Îi stătea bine. M-a privit fără să-mi mai zâmbească, parcă dezamăgită că nu i-am vorbit, că nu i-am ascultat povestea. Pierdusem probabil ceva frumos. M-am răsucit pe călcâie şi am ieşit.

Capul îmi era greu, eram puțin amețit. Luna apăruse pe cer cu tot cu rochia ei împletită din stele şi strălucea cu putere. Lumina orizontul unde apa întâlnea cerul. Nu mai era nimeni pe plajă. Luminile artificiale nu băteau până acolo şi unica sursă de lumină era bătrâna lună. Mi-am dat jos ghetele, mi-am suflecat blugii şi m-am îndreptat spre vilă prin nisipul plajei, simțindu-l cum îmi alunecă printre degete.

Priveam marea, care acum era într-adevăr neagră şi nu se vedeau decât luminițele unor bărci în larg, iar în rest - bezna totală. Dar îi auzeam valurile. Neliniştea mării mă calma, sunetul ei îmi astupa gândurile şi atunci puteam simți în stare pură... calmul.

M-am aşezat pe un şezlong din zona închirierilor. Nu le mai păzea nimeni. M-am întins pe spate şi am privit cerul. Îmi imaginam chipul ei înstelat. Am închis ochii şi am adormit.

M-am trezist. Mă luase frigul, iar şezlongul era ud; nu de la mine.

M-am ridicat şi, tremurând, m-am întors la vilă. Câinele m-a lătrat de două ori, apoi, după ce m-a recunoscut, a început să dea din coada lui scurtă, tăiată, aşteptând să-l mângâi. Obosit, ud, chiaun, i-am pus mâna pe creştet şi apoi am urcat în cameră.

Silvia dormea, în chiloți și în maieu, pe burtă, cu mâinile în lateral, cu-n picior mai sus decât celălalt. Parcă făcea alpinism. Am cotrobăit prin lucrurile ei și am luat un prosop, apoi am mers să fac un duș. Am rămas mai mult timp sub apa caldă ce îmi încălzea din nou corpul. Îmi venea să dorm acolo, în picioare. Mi-am făcut însă curaj și am ieșit într-un final.

La oglindă erau câteva periuțe. Am luat una, pe cea mai colorată. Mai bine a unei fete, decât a unui băiat. M-am spălat și pe dinți și m-am întors în cameră. Mi-am luat înapoi boxerii și un tricou și am intrat sub pătură. Silvia m-a simțit și s-a trezit:

- Dan, tu ești?

- Nu, Johnny Depp, culcă-te la loc! i-am șoptit.

S-a întors, și-a pus capul pe umărul meu și un picior deasupra.

- Ești o femeie frumoasă, Silvia, i-am spus încet, dându-i părul de pe ochi. Silvia?!

Adormise. Mi-am rezemat și eu capul de-al ei și-am adormit.

Devreme în aceeași zi, îmi simțeam erecția de dimineață, la fel și o senzație umedă. Am deschis ochii și m-am uitat înspre chiloți. Buzele Silviei îmi mângâiau extremitățile penisului cu suișuri și coborâșuri. Mi-am lăsat capul pe spate, ștergându-mi ochii, apoi mi-am ridicat din nou capul, începând să realizez ce se întâmpla. Și-a îndreptat ochii spre mine, apoi m-a înghițit și a început cu ambiție mișcările de du-te-vino. M-am lăsat iar pe spate, încercând să regăsesc visul ușor pervers pe care mi-l provocase în somn și să mă bucur de talentul limbii și buzelor ei.

Variația lucrativă a mișcărilor ce le avea, dădeau rezultate.

S-a ridicat, sărutându-mă și punându-și capul pe pieptul meu.

- 'Neața! mi-a spus.

- 'Neața! Frumos mod de a mă trezi dimineața.

- Mă scarpini pe spate, te scarpin și eu pe tine.

- Da, e foarte *quid pro quo*, am răspuns.

- Și eu cred că ești foarte frumușel, a spus dintr-o dată, de nicăieri.

Eu am râs cu reținere.

- Parcă adormiseși aseară, i-am zis, amintindu-mi.

A dat din umeri. M-a sărutat din nou, de data asta mai lung și și-a dus ușor mâna pe pieptul meu, spre abdomen și în sfârșit în boxeri. A început din nou s-o mângâie. Eu mi-am băgat mâna pe sub maieu, i-am luat sânul stâng în palmă, pe dreptul în cealalta, apoi i-am băgat ambele mâini în chiloți, i-am prins fundul și am strâns. I-am despărțit fesele și mi-am întins degetele mai adânc către vaginul ei, depărtându-i labiile.

Era umedă. I-am introdus degetul mijlociu și în același timp, ea m-a mușcat de buză. I-am dat chiloții jos și m-am dezbrăcat rapid.

Stând în fund, s-a urcat peste picioarele mele, mi-a prins-o și și-a fixat-o ca să pot intra. S-a lipit apoi de mine, m-a luat cu o mână de spate și una pe după gât, începând să se ridice și să coboare ușor. Îi simțeam sânii și sfârcurile tari cum glisau pe pielea mea. Eu o țineam de sub fund, o ridicăm și o trăgeam în jos. Mi-a prins urechea cu dinții și ușor, lăsând buzele s-o atingă. și-a mișcat limba pe conturul urechii. După care și-a introdus-o. M-am excitat mai tare și am mărit viteza. Am început să o sărut pe gât și să-i sug pielea. Am copiat-o, i-am luat lobul între buze și i-am vârât limba în ureche. S-a excitat, m-a împins pe spate, și-a pus mâinile pe pieptul meu, a început să se miște înainte și-napoi, în sus și-n jos, apoi a îmbinat mișcările. Exercițiul ei făceau ca pofta mea să crească, precum și dorința de-a i-o trage cât mai bine.

M-am ridicat spre ea, am prins-o și am întors-o pe spate. Am luat-o de sub un picior, în timp ce pe celălalt i-l țineam într-o parte. Am intrat din nou, alunecând și mai ușor în vaginul ei umed. Am pompat, din ce în ce mai repede. Spre sfârșit, s-a pus în genunchi și s-a întors cu spatele. Mi-am băgat-o și am început s-o trag tare, ținând-o de șolduri.

I-am prins sânii în timp ce împingeam în continuare de la spate, apoi mi-am băgat o mână-n părul ei şi am tras uşor, ea arcuindu-şi spatele şi scoţând un sunet adânc de plăcere.

Spre sfârşit am pus-o pe spate, i-am ridicat picioarele şi am intrat, ea înfăşurându-le în jurul meu. Am sărutat-o pe buze.

Transpirând şi gemând, cu o mână am luat-o de sub fund şi am pornit spre apogeu. Secunde mai târziu am ieşit şi am terminat pe abdomenul ei. M-am ridicat de pe ea şi m-am aşezat într-o parte, iar ea, după ce s-a şters cu cearşaful, s-a întins lângă mine.

- Trăiască erecţia de dimineaţă! am zis eu gâfâind.

- M-am simţit grozav! a spus zâmbitoare.

- Amin!

- Iar tu nu eşti deloc modest.

- Am momentele mele.

A mai rămas câteva minute scurte în pat cu mine şi am mai vorbit puţin, mă rog, ea a vorbit.

În ziua aceea trebuiau să se întoarcă toţi în Bucureşti, desigur şi eu am ales să mă întorc odată cu ei. Silvia voia să ştie dacă ne-am putea vedea în continuare şi după ce ne întoarcem. I-am zis că da, dar că nu cred că aş fi un iubit prea bun. Mi-a zâmbit, m-a sărutat pe obraz şi mi-a spus că ea crede, apoi s-a ridicat şi a mers la baie.

M-am întins în pat, contemplând tavanul. Mă gândeam dacă asta vreau cu adevărat. Vreau să-mi construiesc şi eu o viaţă în afara celei cu Emma? Ea avea iubit, unul considerat destul de important, eu de ce să nu am iubită? Gândurile se întorseseră înapoi, să mă agite şi să mă neliniştească.

Îmi plăcea de Silvia. Ştia să râdă, era o tipă de treabă, isteaţă şi incredibilă în pat, dar îi puteam reteza speranţa dacă apoi plecam de lângă ea şi mă întorceam la Emma.

Capitolul 9

După ce m-am îmbrăcat, m-am spălat pe faţă şi mi-am clătit gura, m-am dus la camera lui Pop. Am bătut la uşă. Mi-a zis să intru. Aşa am făcut, apoi l-am întrebat dacă mai are iarbă. M-a invitat înăuntru, mi-a dat sticla de Fanta transformată în *bong* şi am tras.

- Nu simt nimic, i-am zis după câteva fumuri.

- Nebunule, mai vrei?

A mai pus o mostră şi am tras din nou.

- Mersi, vă aştept afară! Am ieşit şi m-am dus în curte. Toţi aveau bagajele pregătite, eu uitasem de rucsacul meu. M-am întors în camera să mi-l iau. Acolo, Silvia şi-l aranja pe-al ei. Am ajutat-o să împacheteze şi să-l ducă jos.

Am luat toţi microbuzul spre gară. Fosta sărbătorită ne-a cumpărat tuturor bilete, din banii noştri, desigur. Am aşteptat trenul. Era cald afară, nu cu mult după ora prânzului, iar imaginile priveliştilor în depărtare tremurau din cauza căldurii.

Stăteam sub copacii de pe lângă şinele de tren şi mă simţeam liniştit. Eram calm, încet, leneş.

Trenul a venit după ceva timp.

Ne-am urcat. Pop, Ana, Silvia şi eu, ne-am aşezat toţi la un loc, pe patru scaune, faţă în faţă două câte două. Ne-am luat fiecare câte ceva de făcut. Pop şi-a pus filmuleţele cu *skateboarding*, Ana şi-a pus muzică din iPod-ul lui Pop, Silvia din propriul ei iPod şi eu am făcut la fel. În afară de *heavy metal*-ul care îmi umplea memoria iPhone-ului, aveam şi discografia lui Bob Marley. Totul era ca la carte.

După 2-3 ore am ajuns în Gara de Nord din Bucureşti. Mi-am luat la revedere de la toţi, apoi de la Silvia. Mi-a lăsat numărul ei de telefon, am sărutat-o şi am plecat spre maşina mea.

Era încă acolo, între două blocuri de lângă gară, prăfuită şi murdară. Parcă îşi păstrase doar farurile, curate ca să mă vadă când mă întorc. Mă aştepta.

- Ce mai faci, bătrâno?

În sfârşit acasă. În apartamentul meu, în dormitorul meu, în patul meu, comod şi confortabil, în linişte, reuşind în sfârşit să mă odihnesc cu adevărat.

Restul săptămânii am stat mai mult prin casă, încercând să mai scriu câte ceva.

Mă aşezam la maşină, dar inspiraţia nu mă ajuta, aşa că luam chitara în mână, mai zdrăngăneam, apoi încercam iar să aşez ceva pe hârtie. Nu-mi ieşea. Mă ridicam, mă duceam la bucătărie şi căutam mâncare prin frigider. Mă întorceam sătul la birou, dar tot nu reuşeam să scriu. Mă ridicam din nou, mai dădeam o tură pe la baie să mă uşurez şi mă aşezam din nou la masă. În loc să scriu, căutam contacte pe care puteam să le sun şi să scap de vidul acela dintre inspiraţie şi dorinţa de-a scrie.

Cum dădeam în jos de lista contactelor, m-am gândit să-l sun pe Andrei, un vechi prieten. Îl ştiam de mult mai mult timp decât îl ştiam pe Ştefan. Aveam o istorie lungă şi ne înţelegeam bine. Nu mai vorbisem de ceva timp cu el, deşi ţineam legătura aproape la zi, de obicei. Am zis să văd ce mai face.

Se ocupa mult cu muzica. Compunea, scria şi cânta de când îl ştiam.

S-a chinuit considerabil să ajungă unde este şi nu a avut niciun ajutor de la nimeni, doar încurajările prietenilor. Întotdeauna mi-am dorit să-l ajut, pentru că merita mult mai mult decât avea, însă la fel ca şi ceilalţi prieteni, am putut doar să-l încurajez.

Suna; mi-a răspuns după câteva secunde lungi:

- Alo!

- Cred că eşti singura persoană care mai spune alo, i-am zis.

- Ce faci, mă?

- Uite m-am întors în Bucureşti şi vreau să te scot în oraş. Fac cinste.

- Foarte cavaleresc din partea ta, dar nu pot. În seara asta am un spectacol la un club în Zona Veche. Poţi să vii dacă vrei, te invit eu pe tine. Putem bea ceva după.

- Ok, o să vin. La ce club şi la ce oră?

- La Club A. La 9.00 intrăm pe scenă.

- Ah, cu formaţia?

- Da.

- Bine atunci, ne vedem acolo. Te sun când ajung.

- Te aştept.

- *Ciao.*

- Salut.

Aşadar m-am ridicat din nou de la maşina de scris şi am făcut un duş. Mi-am luat o pereche de blugi, o cămaşă neagră şi un sacou de aceeaşi culoare. Era însă prea mult pentru Club A, aşa că mi-am dat cămaşa jos şi am luat un tricou în loc. M-am încălţat cu ghetele, mi-am luat cheile şi am ieşit.

Maşina era murdară, dar nu mai aveam unde s-o spăl la ora aceea. Era vreo 8.00 seara. Am zis că poate nu se vede jegul noaptea. Am urcat, am pornit-o şi am luat o gumă de mestecat din pachetul din bord. Am dat drumul la muzică (prima a rulat H.I.M – Heaven Tonight) şi am plecat.

Ajunsesem la Universitate, am parcat maşina la Mincu şi am luat-o pe jos până la club, printre celelalte localuri, pe piatra cubică din Zona Veche.

În drum spre club, trecând pe lângă alte localuri, miroseam variaţia locului. Miroseam covrigi, bere, narghilea, fum de ţigară, prăjituri, pizza, cafea şi fast food.

Pe la 9.00 fără ceva eram la club şi l-am sunat pe Andrei, de afară.

I-am spus că am ajuns. Mi-a zis să intru şi să mă duc lângă scenă. Ştia că nu-mi plăcea aglomeraţia, aşa că îmi aranjase să pot sta aproape de scenă, în afara mulţimii. Am intrat, mi-

am luat o bere de la bar şi m-am dus lângă scenă. Ei tocmai îşi făcuseră intrarea. L-am salutat şi apoi am stat deoparte şi m-am bucurat de spectacol. Au început cu melodia ,,Parfum de portocale“.

Spectacolul a durat aproape o oră. Am mers şi am salutat restul formației.

L-am luat pe Andrei să-i dau de băut, însă a insistat să-mi facă el cinste. Şi-a luat un Dew, nu obişnuia să bea alcool şi îl apreciam pentru asta.

- Ții minte când plănuiam să facem noi formație? l-am întrebat, depanând amintiri.

- Da. Tu la tobe, eu la chitară şi Cosmin la bass. (Cosmin era un prieten de-al nostru, ne cunoscusem toți în acelaşi timp).

- Ce vremuri! Măcar ai continuat tu. Asta e bine.

Am mai povestit şi apoi l-am lăsat cu formația să-şi strângă instrumentele, iar eu am plecat spre maşină.

În timp ce mă întorceam, cum mergeam printre localuri, la o terasă am zărit-o pe Silvia. Era cu două fete şi un tip. Drumul mă ducea către ea.

Mă văzuse, nu am mai putut s-o ocolesc.

- Bună! am zis eu.

- Bună, ce faci?

- Uite m-am văzut cu un prieten şi mă îndreptam spre casă, tu? Domnişoarele de lângă tine… domnul?

- Scuză-mă, ea e Bianca... Gina şi el e Alex.

- Încântat. Am dat mâna cu toți şi m-am prezentat la rândul meu drept Dan.

- Ia loc, mi-a spus. Mi-am tras un scaun şi m-am aşezat la masă cu ei.

- Nu m-ai sunat.

- Am vrut s-o fac, recent chiar. Soarta mi-a luat-o înainte, vezi? Nu mai e nevoie.

- Da da, sigur, a râs uşor.

- Cu siguranță vreau să te mai văd, poate nu cu prietenii tăi odată, nu că aş avea ceva cu ei! Domnişoarelor, sunteți foarte drăguțe şi respectabile, aprecierile mele. Tu... pari un tip de treabă, i-am spus tipului de lângă ele. Dar vreau să te mai văd, am continuat către Silvia.

- Atunci, va trebui să mă inviți în oraş, mi-a zis.

- Perfect, ce faci mâine?

- Mâine sunt ocupată, dar duminică sunt liberă.

- Duminică, atunci. Te sun.

M-a privit cu îndoială şi a zâmbit în acelaşi timp.

- O voi face. Vă las să vă continuați seara, pe curând. Mi-a făcut plăcere.

Mi-am luat la revedere, am sărutat-o pe Silvia pe obraz şi am plecat. Am urcat în maşină şi m-am dus spre casă. Speram să nu mă oprească vreun polițist. Nu băusem mult, dar ştiam ce bulangii sunt capete de cretă. Făceam puțin până acasă de la Universitate la ora aceea. 5-6 minute cu tot cu semafoare.

După ce am ajuns acasă, mi-am dat jos blugii şi şosetele şi m-am aşezat direct în pat. Stăteam pur şi simplu, fără să-mi închid ochii. Nu încercam să adorm, nici nu îmi era somn.

Cum admiram tavanul, m-am gândit s-o sun pe Emma. Voiam să o aud, să-mi fure gândurile pentru câteva minute, aşa că i-am căutat numărul în telefon şi am sunat-o.

- Bună, frumoaso, te-am trezit?

- Bună... nu, nu dormeam.

Mințea, i se auzea în glas. O trezisem.

- Scuză-mă dacă te-am trezit, voiam să-ți aud vocea.

- Da?!...

- Ştii că mă liniştește când te ascult, povesteşte-mi ceva.

- Ştii că eu nu mă pricep aşa bine ca tine la poveşti. Mai bine povesteşte-mi tu ceva.

- Îți spun o poveste, dacă îmi spui ce ai făcut azi.

Nu eram interesat neapărat de ceea ce făcuse, ci mai mult ca să o fac să-mi vorbească.

- Ce-ar fi dacă mi-ai povesti tu ceva, fără să-ți mai spun eu ce-am făcut azi?

- Dar te-am sunat ca să te aud pe tine, nu pe mine însumi.

- Bine, să vedem... M-am trezit dimineață şi am luat micul dejun. Apoi am mers la studio, m-am întors acasă şi am plecat din nou…la cumpărături. M-am întors iar, mi-am făcut cina, apoi am mai lucrat la nişte fotografii şi la final - în pat. Acum e rândul tău, povesteşte-mi!

Eram aşa calm, că aproape ațiăisem. Prin simplul sunet al vocii ei, reuşea să mă liniştească.

- Dan! Dormi?

- Nu, sunt aici. Te ascult.

- E rândul tău.

- Ce pot să-ți povestesc?

- Orice, ceva despre tine.

- Cum ar fi?

- Hm! Ce gândeşti în momentele tale de inspirație, de exemplu?

- *Wow!* Parcă aveai pregătită întrebarea asta. Hm! Uneori mă gândesc cum ar fi să ajung precum acei scriitori bătrâni, ce şi-au câştigat prestigiul şi imortalitatea prin numeroasele cărți de valoare, dovezi pure ale imaginației, gândirii şi trăirii lor prin cuvinte. Căutând la finalul tinereții solitarismul, poate într-o căsuță la țară înconjurată doar de natură, ca în tablourile lui Grigorescu. Stând pe un scaun vechi de lemn, ascultând păsările, admirând verdele copacilor, pufăind dintr-o pipă, fără a se plictisi, deoarece în mintea lor încă mai curg aventuri, iar acolo, picioarele le sunt tinere şi-i țin, şi-i duc prin numeroasele călătorii trăite la limită, simțindu-şi sângele cum curge prin vene, simțind că trăiesc... Alteori... De cele mai multe ori mă gândesc la tine, cum stai lângă mine şi-mi încurajezi ziua doar printr-un zâmbet. Cum mă trezesc dimineața, iar tu eşti acolo şi-ți miros parfumul, de parcă aş mirosi cele mai frumoase amintiri trăite vreodată... Apoi mă trezesc pe bune, întind brațul pe cealaltă jumătate a patului şi e gol... Şi realizez încă o dată că nu mai sunt cu tine şi încerc să-mi adun restul puterilor ca să mă ridic.

Îmi luase câteva secunde să ies din transa poveştii mele.

– Emma, ai adormit?

Niciun semn... Am aşteptat câteva clipe.

- Te iubesc! i-am spus.

Cum nu am primit niciun răspuns, am închis.

Am lăsat telefonul pe podea, am rămas câteva momente fără să clipesc, apoi am închis ochii şi am adormit.

Dimineață m-a trezit telefonul. L-am ridicat de pe podea. Primisem un mesaj de la Emma: „Şi eu te iubesc!“. Am zâmbit uşor, mi-am pus capul înapoi pe pernă şi, liniştit, m-am culcat la loc.

Capitolul 10

Mai mult de o săptămână a trecut, fără ca eu s-o sun pe Silvia sau ca ea să mă sune pe mine. Îmi era dor de ea, însă nu eram deloc în stare să fac jocul întâlnirilor şi ieşirilor în oraş; pur şi simplu nu aveam chef de aşa ceva.

Aveam însă dorința de a vorbi cu o femeie. Să stau liniştit, ascultându-i glasul, gândurile, ştiind că este acolo cu mine şi-mi ține companie. Nu mă puteam lipsi de aşa ceva, nu mă puteam lipsi de compania unei dame. Finețea, suavitatea, gingăşia, gesturile, toate lucrurile mici contează, toate formează frumusețea şi totodată minunația ei. Mereu aş fi fost gata să cad pradă zâmbetului unei femei frumoase sau sărutului ei şi nu aş fi refuzat niciodată

altruismul lor. Când o fată este atât de drăguță încât să-ți zâmbească sau să te sărute, atunci fă acel gest frumos de a-i întoarce favorul.

Aşadar, cum stăteam singur în casă, presând corzile chitarei, cântând solo-uri de Iron Maiden, Megadeth, H.I.M şi Slayer, mă gândeam cum aş putea să-mi îmbunătățesc seara.

Îmi amintisem de vecina care împrumutase o tavă pentru prajituri de la mine, iar eu, cum eram aşa un mare bucătar, bineînțeles că nu i-am mai cerut-o înapoi, iar nici ea nu a adus-o.

Am urcat un etaj mai sus, unde locuia şi am bătut la uşă. A deschis.

Era sexy, arăta bine. Avea un chip interesant, precum o rusoaică, brunetă, cu buze subțiri, pomeți proeminenți, ochi căprui şi cu o aluniță micuță în stilul lui Marilyn Monroe. Avea un corp frumos şi nu era foarte înaltă, în jur de 1,65 m.

- Bună! a răspuns zâmbăreață.

- Bună, sunt vecinul de la parter, Dan.

- Da, ştiu, ai venit după tavă?

- Da, am mințit eu.

- Intră.

Am intrat şi m-a invitat în bucătarie. Mi-a spus să iau loc şi aşa am şi făcut.

A început să caute tava prin dulapuri. Avea o pereche de pantaloni foarte scurți şi o bluză albă largă. Arăta al naibii de bine.

Văzând-o agitându-se după acea tavă, i-am zis:

- Dacă n-o găseşti e în regulă, nu e aşa urgent.

- Stai liniştit, ştiu că am pus-o pe aici pe undeva.

- Sincer, nu am venit pentru tavă. Pur şi simplu aveam nevoie de o scuză ca să te văd.

S-a oprit din căutat şi s-a uitat la mine.

- Deci, m-ai mințit? se prefăcu ea supărată.

- Da, dar pentru un motiv bine întemeiat.

- Cum aşa?

- □i s-ar fi părut normal să apar la uşa ta şi să-ți spun din prima: ,,Voiam să te văd“?

- Presupun că nu, dar oricum te tachinez, pentru că nu mă deranjează. Chiar crezi că aveam nevoie de tava aia, când am venit s-o iau?

- Hm! Aşa stă treaba, am zis rânjind.

- Mă bucur că ai ales să vii, mi-a zis, apropiindu-se de mine.

O priveam cum păşea uşor. S-a urcat pe mine şi s-a întins încet cu capul să mă sărute, atât cât să parcurg şi eu o distanță mică ca să-i degust buzele. Săruta bine, era sexy şi cu tupeu.

M-a privit cu ochii aceia căprui şi întunecați.

□i-a dus gura către urechea mea şi mi-a şoptit:

- Dormitorul e în direcția aceea, mi-a zis, gesticulând uşor cu capul.

Am prins-o bine şi m-am ridicat de pe scaun cu ea în brațe. M-am luat după indicațiile ei, ca să ajung în dormitor.

Acolo am aşezat-o pe pat şi eu m-am postat deasupra ei.

- Eşti foarte frumoasă! i-am spus.

- Mulțumesc, mi-a răspuns, începând să mă sărute.

Mi-am dus mâna uşor spre lobul urechii ei, pe gât şi înspre piept. Nu purta sutien, iar bluza subțire lăsa cale liberă sânilor să danseze. Îmi îndrumam vârful degetelor în jos, de la piept spre coapse şi drum întors pe sub bluză, simțind forma aproape perfectă a sânilor. I-am scos tricoul, m-am aplecat spre ea, în timp ce se lăsa pe spate. I-am apucat un picior de sub fund, apoi am sărutat-o şi mai cu poftă. I-am prins buza de jos între dinți şi am mângâiat-o cu

limba, apoi m-am îndreptat spre gât şi în timp ce-l sărutam, i-am dat jos pantalonii cu tot cu chiloței.

Mi-a scos tricoul.

M-am descheiat la blugi şi i-am dezbrăcat cu tot cu boxeri. Am rămas câteva secunde s-o admir. Aştepta pe spate să-mi ofere darul zeilor, paşaportul către Rai. Îi gustam buzele, ea aruncându-şi capul pe spate ca să o sărut pe gât şi pe piept. Am lăsat-o pe spate, mi-am îndesat limba în sânii ei şi m-am întors din nou la buze. Am prins-o bine şi am tras tare până la sfârşit. Simțisem plăcerile zeilor…, corpul perfect de femeie…, desfătarea supremă…

Am adormit amândoi înveliți. Ea, în brațele mele.

De-a lungul serii am deschis ochii şi am privit-o. Nu cred că a dormit aproape deloc. Ultima oară când am deschis ochii mă privea, aştepta să mă trezesc.

- Dan, trebuie să pleci! Mâine mă trezesc dimineață.

- Mă dai afară? am întrebat-o şocat.

- Nu, pur şi simplu nu pot dormi cu altcineva în pat şi am nevoie de odihnă pentru mâine.

- Înțeleg, i-am spus.

- Nu mi-o lua în nume de rău, nu vreau să crezi că nu te plac!

Am privit-o zâmbind şi i-am spus:

- Te cred, stai liniştită, dar mâine luam prânzul împreună.

- De acord! a zis bucuroasă.

- Noapte bună!

M-am îmbrăcat repede şi am ieşit.

- Noapte bună!

M-am întors la mine în apartament, mi-am dat din nou hainele jos şi m-am băgat în pat. Am adormit rapid.

A doua zi nu m-am trezit prea de dimineață. De fapt, era trecut de prânz. Am realizat că o invitasem pe Maria să luăm prânzul împreună.

M-am ridicat, am mers la baie, mi-am făcut rutina, m-am îmbrăcat şi m-am dus să-i bat la uşă. Nu a răspuns. Îmi amintisem că avea treabă în ziua aceea. Am sunat-o pe mobil:

- Bună! i-am spus.

- Bună, Dan. Scuză-mă, dar nu cred că o să reuşim să luam prânzul împreună astăzi, sunt încă prinsă cu treabă.

- Atunci cina? Vreau totuşi să te scot în oraş, să-ți ofer masa promisă.

- Da, mi-ar plăcea, dar putem s-o lăsăm pe mâine?

- În regulă.

- Mersi pentru înțelegere!

- Stai liniştită, pe mâine.

Imediat după, mi-am făcut ceva rapid de mâncare. Eram lihnit. După masă m-am aşezat la maşina de scris. Începusem uşor, uşor să-mi dau drumul... la cuvinte. Aşezam rânduri întregi, unul după altul. Eram într-o dispoziție destul de bună şi încercam să nu mă mai gândesc la Emma, care îşi petrecea din ce în ce mai mult timp cu iubițelul ei plictisitor, fără să-mi mai dea vreun semn de viață. Îmi focusam atenția spre Maria.

După vreo două ore am primit un telefon. Era Silviu.

- Ce faci, Dane?

- Bine, pe acasă. Tu?

- Bine şi eu. Uite, te-am sunat să te invit în oraş, ieşim ca băieții, ce zici?

‚De parcă am fi putut să ieşim şi că fetele, mă gândeam în sinea mea.

- Unde mergeți?

- La Curtea Berarilor, în centru.

Am zis să merg, deşi nu voiam să scap momentului de inspiraţie, dar probabil ar fi dispărut, nu cu mult după ce închideam telefonul. Restul serii m-aş fi plictisit în casă, singur, iar cu Maria mă vedeam abia a doua zi.

- Bine, vin! Ne vedem acolo.
- Ok, pe mai încolo atunci, salut.
- Salut.

M-am schimbat şi am ieşit. Ajuns lângă maşină, privind cheia în mână, m-am gândit să iau metroul. Îmi era dor să mă deplasez pe sub pământ.

Capitolul 11

Pe vremea când eram la liceu şi călătoream zilnic cu metroul, aveam un mic obicei: ocheam pe cea care, credeam eu, e cea mai frumoasă fată şi mă aşezam aproape de ea. Când mă privea, îi zâmbeam şi, dacă şi ea îmi zâmbea înapoi, îmi făceam curaj să-i cer numele. De multe ori însă, fetele pe care le plăceam nu prea dădeau atenţie celor din jur, dar reuşeam să le fur câte o privire şi asta mă bucura îndeajuns. Puteam să le citesc întru-totul odată ce le vedeam ochii ce mă pătrundeau.

Ajunsesem la Curtea Berarilor. Silviu era deja acolo cu încă doi amici şi John. I-am salutat şi m-am aşezat.

O chelneriță s-a îndreptat spre mine.

- Încă nu ne-am hotărât, i-am spus, fără s-o privesc.
- Ce, nu ştii ce vrei? mă întreabă Silviu.
- Ba da, ştiu, am răspuns şi i-am făcut semn ospătăriţei.

Arăta foarte bine, chiar şi în hainele acelea ordinare. Totul era în strălucirea ei, care ieşea în evidenţă. O puteai privi toată seara fără să te plictiseşti. Era mai frumos decât orice spectacol. Numai în România poţi vedea chelneriţe atât de frumoase. Ajunsesem la concluzia că frumuseţea româncelor avea ceva aparte, ceva ce le separa de celelalte femei ale lumii. Pe lângă frumuseţe, sunt mai mândre, se respectă mai mult, sunt misterioase şi au un ,,vino-ncoa“ ieşit din comun. Iar ele ştiu că sunt frumoase, şi dacă ai norocul să te iubească, te vor iubi cu adevărat.

- Ah! Sexul şi alcool: creşte dorinţa, scade performanţa!
- Vorbeşte în numele tău! l-am atenţionat pe Silviu. A râs, tipic lui, cu gura până la urechi şi foarte zgomotos.

Între timp, chelneriţa s-a apropiat de masa noastră.

- Pot să vă iau comanda? a întrebat.
- Sigur! Cum te numeşti?
- Delia, mi-a răspuns.
- Delia, aveţi şi altceva în afară de bere?
- Desigur. Mi-a deschis meniul la o pagină cu diferite băuturi.
- Ah, aici era… voi avea nevoie de un rom.
- De care?

Am mers pe Captain Morgan - parcă se numea. Poza sticlei îmi aducea aminte de Jack Sparrow. Ceilalţi şi-au comandat o roată de bere. I-am mulţumit femeii şi i-am privit liniile corpului în timp ce se îndepărta de la masă.

Timpul trecea şi eu începeam rapid să mă plictisesc. Discuţia care avea loc la masă despre maşini nu mă pasiona. Am încercat să-i atrag atenţia lui Silviu, schimbând subiectul. Am reuşit, însă nu pentru mult timp. Eram în inferioritate numerică, ceilalţi îl atrăgeau înapoi în conversaţia aceea stupidă. Unde era □tefan când aveai nevoie de el.

Nu am mai suportat mult situația și le-am spus că plec. Cum Silviu voia să-și petreacă mai mult timpul cu mine, a insistat să rămân pentru că plănuiau să mergem într-un alt loc. Am făcut un compromis și am mers cu ei. A fost o greșeală.

Locul era, în principiu un club. Nu suportam cluburile. Erau aglomerate, gălăgioase, cu multe persoane stranii, unde scopul principal era dansul alături de ceilalți 100 de transpirați din jurul tău. Grozav, adoram o persoană transpirată frecându-se de mai, mai ales dacă mirosea a bere amară ieftină, iar picioarele respectivului/respectivei le puneau in pericol pe ale tale.

A fost totuși o excepție în noaptea aceea: stabilimentul era pe jumătate gol. Ușor straniu, dar nimeni nu a dat importanță. Poate că era prea fițos. Oricare ar fi fost motivul, tipii aceia pe care nu-i cunoșteam păreau familiarizați cu locul, așa că ne-am așezat la o masă.

Am început să privesc animatoarele, care se rupeau în figuri mai mult decât dansau, dar cărora le apreciam ambiția și trupurile. Unul dintre tipi, cel mai mare în volum, după câteva pahare a început să se ia de dansatoare. Începea să mă calce pe nervi, iar faptul că eram plictisit și iritat deja, nu ajuta la nimic.

- Prietenul tău e un maestru al cuvintelor cu fetele! am zis, uitându-mă către celălalt.

M-a privit cu dezgust, în timp ce eu mă îndreptam spre matahală.

- Scuză-mă, i-am spus! Cred că fata dorește să fie lăsată în pace.

- Eu, dimpotrivă, mi-a replicat.

- Ba vreau sa fiu lăsată în pace, a intervenit tipa.

M-am uitat la el cu un gest ce arăta că am dreptate, după care mi-a spus să-mi văd de treabă și a început din nou să o deranjeze pe fată. Din bun simț, animatoarea încerca să scape de el, fără să facă tărăboi, însă gorila rămâne gorilă.

- Cred că mărimea ta e invers proporțională cu capacitatea lobul frontal, de nu înțelegi, i-am zis, stând în spatele lui.

M-a ignorat, moment în care l-am bătut cu mâna pe umăr. Când s-a întors, l-am lovit cât am putut de tare în mărul lui Adam. A început să se țină de gât și să aibă dificultăți respiratorii. Prietenul lui a sărit rapid de la masă, venind spre mine furios, dar Silviu și John au procedat la fel. Până să reușească să-l țină, mi-a prins un pumn în tâmpla dreaptă și am căzut într-o parte, trăgând-o și pe fată la pământ, din greșeală. În același timp, doi bodyguarzi veneau în viteză; văzând-o trântită pe animatoare, m-au luat pe sus și m-au scos afară, împreună cu cretinul ce m-a bușise, și au început să ne lovească cu poftă. După un pumn în falcă și altul în stomac, eram groggy. Când fata a sărit în ajutorul meu:

- Nu, nu! El nu e de vină idiotule, a strigat către bodyguard.

S-a îndreptat spre mine și m-a ajutat să mă ridic. Silviu și John au venit repede și ei să mă ajute. John i-a dat pe sub mână o bancnotă de 100 de lei bodyguardului, ca să uite povestea.

Silviu m-a ridicat și m-a ajutat să merg până la primul taxi.

- Chiar îmi pare rău, și-a cerut din nou scuze animatoarea.

- Nu-i nimic, i-am spus, abia ținându-mă pe picioare. Cum te numești?

- Corina.

- Corina, sunt Dan, el este Silviu. Mi-a părut bine să te cunosc.

Silviu, dând din cap în semn de recunoștință, s-a grăbit să găsească un taxi. Am reușit să mă așez singur în mașină, nu înainte ca tipa să mă pupe pe obraz, iar eu, privind-o cu-n zâmbet și salutându-l pe John, m-am îndreptat spre casă.

- Ai grijă de tine, mi-a spus Silviu, lăsându-mă în fața blocului.

- Mersi, *ciao!*

În dimineața următoare am primit un telefon. Era Emma.

- Bună, Dan!

- Bună, frumoaso! M-ai sunat că ți-a fost dor de mine? Ți-am lipsit?

- Te-am sunat să-ți spun că o să fiu câteva săptămâni înapoi în Bucureşti.
- Perfect, şi mai bine.
- Cu Sorin (prietenul ei).
- Îmi retrag cuvintele...
- Aş vrea să vorbim faţă în faţă când ajung, te rog.
- Bine, sună-mă când eşti Bucureşti.
- În regulă...
- *Ciao*!

M-am întors după-amiază la Maria s-o iau în oraş aşa cum îi promisesem.

- Mergem? am întrebat-o.
- Eu sunt gata.

Am urcat în maşină şi am plecat.

Ne-am dus în La Bourgeois, ne-am aşezat la o masă lângă geam şi am comandat. Eu mă gândeam la Emma şi eram supărat.

- Eşti bine? m-a întrebat Maria, văzându-mă puţin abătut.
- Voi fi bine în curând, i-am răspuns sorbind din pahar. Tu cum te simţi? Nici tu nu pari că eşti în apele tale.
- Sunt bine.
- Ceva îmi spune că nu eşti sinceră cu mine. Haide, curaj! Ce e? Ce te supără?
- Mă simt ciudat să vorbesc despre asta.
- Nu ai de ce, orice subiect e abordabil, i-am zis, încurajând-o.
- Ei bine, mă simt foarte bine cu tine... e minunat…
- … Dar? am întrebat-o, ştiind că va urma partea negativă a frazei.
- Dar nu pot fi cu tine acum. Nu pot intra într-o altă relaţie, abia am ieşit dintr-una destul de complicată şi am nevoie de puţin timp.
- Înţeleg. Dar nu e vorba de asta, nu-i aşa? Despre ce e vorba? Îmi poţi spune?
- Îmi pare rău. S-a ridicat de la masă şi a plecat.
- Nota, te rog! i-am cerut chelneriţei.

Mi-am terminat paharul, mi-a venit nota, am lăsat banii şi am ieşit.

Afară mi-am aprins o ţigară, m-am întors la maşină şi am plecat.

Capitolul 12

Era 2.00 după - amiază. Mă trezisem după o noapte lungă şi plină de meditaţie ambivalentă, fără niciun final concret. Eram dat peste cap. Nimic nu mergea cum trebuia şi nu părea a fi în regulă.

M-am ridicat într-un cot şi m-am uitat la ceas. Aveam dorinţa de a nu pierde vremea în pat, însă corpul meu leneş dorea contrariul. Îmi era greu să mă dau jos, iar aşternuturile erau moi, calde şi confortabile. Am închis ochii şi m-am întors la somn.

După o altă oră dormită, am dat în sfârşit pătura la o parte. M-am ridicat în fund şi m-am uitat pe fereastră. Mă bucura faptul că soarele bătea cu putere.

Mi-am făcut rutina de dimineaţă. Am mers la baie, apoi m-am dus la bucătărie să iau o gustare. Nu aveam nimic în frigider, decât o sticlă de lapte expirat, o jumătate de pachet de unt şi câteva legume.

M-am îmbrăcat, mi-am luat cheile şi am ieşit. M-am dus să mănânc în oraş. Pe drum l-am sunat pe Ştefan. Nu-mi plăcea să mănânc singur în oraş.

- Salut, *compadre*. Ce faci? l-am întrebat.
- Salut, ce să fac, pe acasă, tu?
- Uite, mă duc să mănânc ceva, mă gândeam că poate ţi-e foame.
- Aş putea mânca. La local ce te gândeşti, Dan?

- Hanul cu Tei?
- Ne vedem acolo.
- Perfect. Salut!
- Salut!

Am parcat în apropiere, am intrat şi m-am aşezat la o masă pe terasa. Chelnerului i-am spus să revină, deoarece mai aştept o persoană.

Ştefan m-a sunat când a ajuns.

- Unde eşti?
- La terasă, masa de lângă Leonardo, i-am spus.
- Ok, hai că acum ajung şi eu.
- Te aştept.

A sosit şi s-a aşezat la masă, chelnerul a venit şi am făcut comanda. Eu mi-am luat Crispy Chicken, iar Ştefan Steak Taco, dar mai târziu avea să regrete.

După ce ne-a venit mâncarea am început să înfulecăm... Ca noi, nimeni.

Am început apoi să vorbesc:

- Ştii, uneori sunt invidios pe relația dintre tine şi Diana. E foarte solidă.
- Nu ştiu, nu e chiar aşa. Totul poate arăta diferit din exterior.
- Ai o femeie care stă lângă tine la bine şi la rău. Nu poți ignora aşa ceva.
- E adevărat, dar uneori îți doreşti altceva.
- Asta e doar dorința de ceva nou, dar nu se poate compara cu femeia ta. Cea care te iubeşte pentru cine eşti şi nu cine poți fi. Cea care lasă totul ca să fie cu tine.
- Iar tu, pe altă parte, nu pari deloc a fi un sfânt.
- Ei bine, fac tot posibilul, i-am întors-o.
- Să nu fii un sfânt? Nu cred că te străduieşti prea mult.
- Nu, fac tot posibilul să mă țin laolaltă. Devine din ce în ce mai imposibil.
- Tot nimic de la Emma? m-a întrebat într-o doară.
- Veşti am primit. Nu sunt sigur dacă sunt de bine sau de rău. S-a întors la Bucureşti pentru câteva săptămâni... Cu tot cu iubițel.
- Ce rahat!
- Mie-mi spui…
- Ştii cum se zice: „Dacă iubeşti pe cineva, trebuie să-i dai drumul“.
- Să-i dau drumul, huh?... Asta nu o să se întâmple.
- Faci ceea ce trebuie să faci.
- Amin!

Ne-am terminat masa, iar afară apunea soarele. L-am convins să mergem la un bar. Pe drum am zărit-o pe Silvia.

- Să mă „ard“ pe cearşafuri cu buline, am reacționat, înmărmurit.
- Cu cine? m-a întrebat Ştefan, râzând.

Silvia m-a văzut şi s-a îndreptat cu un grupul ei de prieteni spre noi.

- Mersi că m-ai sunat! mi-a reproşat din prima.
- Bună, Silvia!
- Bună, Dan. Prea ocupat ca să-ți aminteşti de mine?
- Mă jigneşti, nu te-am uitat deloc.
- E pierderea ta, până la urmă.
- Întotdeauna.

L-am prezentat pe Ştefan celorlalți, cerându-mi scuze pentru impolitețe. Apoi mi-am luat la revedere de la Silvia, fără a mai suspenda conversație pe o dată viitoare. Îmi dădusem seama că o făcusem să sufere şi mă simțeam prost pentru asta, însă de ar fi fost o soluție mai simplă, aş fi ales-o.

- Mi-a plăcut tipa, mi-a spus Ştefan.

- E ceva…

Ajunşi în bar, ne-am luat amândoi cate o bere.

- Care e faza cu tipa?

- Silvia? l-am întrebat. Să spunem că ne cunoaştem destul de bine, inclusiv intim.

- Cred că ăsta e cel mai bun mod de a cunoaşte o fată, zise Ştefan, râzând.

- Poate fi. Cel puțin este cel mai sincer mod de a cunoaşte o fată. Fără minciuni şi ascunzişuri sau prefăcătorie.

- Sigur că este, a replicat sarcastic.

- Hai noroc! am întins sticla şi am ciocnit.

După vreo câteva minute de vorbă ne-am terminat berile, ne-am salutat şi ne-am îndreptat fiecare spre casă.

Era vineri seara. Afară - din ce în ce mai rece. Vânturile de toamnă se înmulțeau, în timp ce înaintam spre toamnă.

Eram în casă, la căldură. Îmi făceam două sandvişuri şi aşteptam să se petreacă ceva interesant. Ascultam rock - puțin din clasici - şi îmi beam amarul pe versurile lor.

M-am aşezat în fața laptopului, abandonându-mi clasica maşină de scris. Îmi căutam cuvintele, inspirația nu venea şi mă zbăteam să găsesc ceva. Apoi a sunat telefonul, era Emma. Şi a sunat fiindcă îi era dor.

- Bună, Dan!

- Bună, frumoaso! Ce mai face fata mea în seara asta?

- Dacă o văd, o s-o întreb.

- Nu vorbeşti serios. O să trec cu vederea, de vreme ce mi-e dor de tine.

- Atunci, poate vrei să ne vedem.

- Vreau, dar asta n-o s-o facă posibil.

- Se pare că ai noroc în seara asta, am ajuns în Bucureşti.

- Serios?! Ah, rahat, eşti cu don'şoru' tău cel fantastic.

- Momentan nu e cu mine, vino, ți-am spus că vreau să vorbim. Ne vedem în oraş?

- În regulă. Unde eşti?

- La o ceainărie de pe Calea Victoriei. E lângă Green Hours, într-o clădire învecinată hotelului. Nu ştiu exact cum să-ți explic.

- Ştiu locul. Plec acum de acasă.

- Bine, te aştept.

- *Ciao*!

Mi-am luat blugii, un tricou, geaca de piele, cheile şi am plecat. Pe drum începusem să mă gândesc, ce-ar fi putut ieşi bun din toată treaba asta? Mă simțeam ca un câine fără stăpân.

Într-o jumătate de oră am ajuns. Am lăsat maşina într-o parcare şi am luat-o pe jos până în local. Era aproape.

Am urcat scările şi am deschis prima uşă. Era un mic hol plin cu desene, pensule, culori şi acuarele. Mi-am făcut loc spre a doua uşă. Intrasem în local. Un bar în dreapta şi trei camere diferite în față. Emma mă aştepta la o masă micuța. Îşi susținea capul cu o mână şi mai sorbea câte o gură din când în când. Chipul îi era întunecat, trist şi dus departe. Ochii ținteau împietriți în gol.

M-am îndreptat spre ea. M-a văzut şi s-a ridicat. M-a luat în brațe şi m-a sărutat pe obrazul drept. Ne-am aşezat.

A tăcut ceva vreme.

Chelnerița a venit să-mi ia comanda.

- Cu ce pot să vă servesc?

- Cafea... cu lapte, zahăr brun o linguriță.

- Altceva?

- Poate mai încolo. Mersi!

I-am zâmbit.

- Să vă mai servesc cu ceva? a întrebat-o şi pe Emma.

- Nu, mulțumesc!

A zâmbit către mine şi a plecat la bar.

- Se pare că te place, mi-a spus Emma.

- Pare o tipă de treabă.

- Întotdeauna ai fost plăcut de femei. Le faci să se simtă confortabil în preajma ta.

- Ce pot spune..., am avut parte de o practică lungă cu tine.

S-a petrecut o pauză de câteva secunde lungi, ea părând îngândurată.

- Eşti bine? Ce s-a întâmplat? am întrebat-o neliniştit. Şi-a făcut curaj şi a început să vorbească:

- Sper că într-o zi mă vei ierta..., pentru tot ce-am făcut şi tot ce nu am încercat să fac. Fiindcă, peste tot ce se petrece cu viața mea acum, adevărul este că..., mi-e frică de tine şi de asemenea de mine însămi, dar nu vreau să fiu singura care simte ceva ce nu ar trebui să simtă.

- Dar nu eşti singura care simte dintre noi, însă nu înțeleg de ce nu ar trebui să simți?

Începuse să lăcrimeze, vocea îi era tremurândă.

- Nu înțeleg unde vrei să ajungi?! i-am spus.

- Vreau să mă asculți puțin. Încerc să-mi dau seama ce se petrece cu mine, ce simt, ce nu ar trebui să simt. Te rog, uită-mă o vreme, am nevoie să-mi aşez gândurile în ordine.

- Dar...

- … Nu pot. S-a ridicat şi a ieşit.

‚Ce porcărie se tot întâmpla? m-am întrebat furios în sinea mea, amintindu-mi de acelaşi moment şi cu Maria.

Îmi venise cafeaua şi m-am uitat la chelneriță.

- Sunt un nenorocit, i-am spus.

M-a privit a mirare, a debarasat masa şi a plecat.

Îmi dădusem seama că fusesem egoist. Mă gândisem doar la mine şi nu luasem în considerare sentimentele ei. Cât de mult suferise pe lângă relația dintre noi..., neliniştită, nehotărâtă. Şi totuşi, nu părea genul ei, acel comportament pe care-l avea. Poate nenorocitul acela îi dădea ordine. Oricare ar fi fost, ceva era putred în Danemarca.

Mi-am băut cafeaua ca pe un espresso, am lăsat banii şi am plecat.

Am luat maşina şi m-am îndreptat spre Piața Unirii. Mi-am găsit un bar liniştit, am intrat şi am comandat un rom. Barmanul, probabil plictisit, a încercat să scoată o poveste de la mine, însă n-a reuşit. Nu eram genul care să se deschidă în fața oricui. S-a liniştit şi s-a întors la şters pahare şi turnat băuturi. Barmanița, la fel, îmi zâmbea, Cu ea era o altă poveste, dar n-am reuşit să fac vreun gest.

S-a îndreptat spre mine.

- Te mai pot servi cu ceva? m-a întrebat.

- Îmi mai poți turna unul.

- Cum poți bea chestia asta?

- E destul de tare cât să-mi amorțească simțurile.

A zâmbit mirată, dar nu era zâmbetul ei.

- Îmi cer scuze, dar nu sunt o companie foarte plăcută în seara asta.

- Stai liniştit, mi-a zis.

M-am ridicat, i-am lăsat banii pe bar, cu tot cu bacşiş.

- Mi-a făcut plăcere, i-am spus.

- Asemenea.

Îmi părea rău că îi ignorasem atenția oferită, dar nu eram în stare de nimic în momentele acelea.

Am intrat în maşină şi am realizat că nu sunt în stare de a conduce. Am dat drumul la radio şi am căutat ceva liniştit. Am găsit un *slow blues*. Mi-am lăsat puțin scaunul pe spate, am închis ochii şi am adormit.

Înspre dimineață, m-am trezit din pricina frigului. Totul se răcise, geamurile se aburiseră. Am pornit motorul, am dat drumul la căldură şi am aşteptat să se dezaburească geamurile, apoi am plecat spre casă. După ce am ajuns, încă mai tremuram puțin de frig. Mi-am făcut un ceai, am turnat puțin rom în el şi m-am aşezat în pat.

Capitolul 13

Din nou era vineri seara, iar eu eram acasă. Stăteam în fața maşinii de scris. Pagina introdusă era albă, mintea îmi era departe, simțurile îmi încetiniseră şi gândurile deveneau vechi şi plictisitoare.

M-am hotărât să ies din casă, poate să-mi țin gura căscată admirând o femeie frumoasă, pentru a-mi aerisi creierul, sau pur şi simplu să încerc să fac timpul să treacă mai repede.

M-am îmbrăcat aşadar şi am ieşit. Am luat maşina şi am condus spre Centrul Vechi. Am intrat în barul obişnuit. Mi-am luat doar o bere Heineken, vrând să pot conduce înapoi acasă fără probleme.

Cum stăteam la bar, cu ochii pe sticlă, privirea mea a observat o figură ce ieşea în evidență. M-am uitat mai bine.

Să-mi trag palme, mi-am zis, Doamne! Te-ai întrecut pe Tine însuți! De fapt, începi să Te dai mare, îmi place“.

M-am îndreptat spre ea.

- Scuză-mă! Nu vreau să te deranjez şi promit că tac toată seara, dacă-mi dai voie să te admir în tot acest timp. S-a uitat pentru un moment la mine, mirată, fără să mă ia în serios.

- Trebuie să-ți dau eu voie? mi-a replicat.

- Nu, dar aveam nevoie de-o scuză ca să intru-n vorbă. Dan, m-am prezentat, întinzându-i mâna.

- Paula.

- Încântat! Pot să iau loc?

- Da, ok.

- Presupun că aştepți pe cineva, aşa că o să fiu rapid. Pari o tipă inteligentă care nu crede tot ce i se spune. □i nu mai spun că eşti indecent de frumoasă, dar m-aş fi urât dacă aş fi ratat şansa să-ți vorbesc.

- De ce presupui că aştept pe cineva?

- O femeie ca tine, singură?

- Nu pot să beau ceva singură?

- Poți bea ceva cu mine?

- Presupun că aş putea.

- Presupunem cam multe. Dă-mi voie să-ți iau ceva de băut.

- Deja beau ceva.

- Eşti un seif..., i-am spus, observându-i indiferența.

Şi-a aplecat uşor capul şi m-a privit adânc. A clipit şi a zâmbit; îmi făcea curte ca în reclamele acelea la parfumuri scumpe. Ea fiind fotomodelul misterios.

Între timp a venit chelnerul la masă.

- Va mai pot servi cu ceva?

M-am uitat la Paula şi am aşteptat..., am aşteptat o decizie. Îmi va oferi sau nu şansa de a împărți seara cu mine? S-a uitat la chelner şi şi-a comandat o altă băutură. Chelnerul şi-a întors capul spre mine

Ce naiba, mi-am spus.

- Un rom, te rog!

Mi-am terminat băutura rapid.

- Ei bine, Paula, nu pot să spun câtă plăcere mi-a făcut să te cunosc. Eu trebuie să mă întorc însă la viața reală. A râs şi m-a privit din nou pătrunzător.

- Păcat, mă gândeam că poate mai vrei să visezi puțin, mi-a zis.

- Ei bine, nu pot spune că nu-mi place să visez.

Am mers la mine acasă. A condus ea şi al naibii cât de sexy arăta la volan.

Am intrat în apartament. Îi priveam paşii picioarelor lungi. Înălțimea ei mă pasiona cel mai tare. Era cât mine de înaltă, pe tocuri, iar eu am 1.85 m. Avea părul lung, spre blond, buze roz şi pline, ochi verzi şi o uşoară gropiță în bărbie. Pielea îi era albă ca brânza şi foarte mătăsoasă, sânii voluptoşi şi bazinul lat de sub talia îngustă o făceau o femeie incredibil de frumoasă.

Şi-a lăsat cheile pe masă. Am venit din spate şi i-am prins cu o mână talia şi cu cealaltă obrazul. O simțeam cum împinge în mădularul meu. Am început s-o sărut. Buzele îi erau moi, mă afundam în ele. I-am dat părul la o parte, încet, ca să-i sărut gâtul. Avea o bluză cu spatele gol. Mi-am dus mâna de-a lungul şirei spinării, iar când am ajuns la fese, le-am prins şi am întors-o spre mine.

- Ai foarte frumoşi..., sâni..., pot să-i ating?

Şi-a desfăcut de la gât bluza, aceasta a căzut, lăsând să se vadă idealul..., perfecțiunea... Ce ansamblu de jucării cereşti! De la un chip perfect, spre corpul Afroditei. Până şi spatele îi era sexy. Fundul era construit exact în mărimea potrivită, iar picioarele făceau ca totul să fie privit de la înălțime. Doamne ce amazoană!

Mi-am dat jos tricoul, şi-a lipit corpul de-al meu în timp ce-o sărutam, când inima mea a luat-o la fugă. Ce senzație! I-am prins picioarele şi am ridicat-o în brațe. S-a prins cu ele în jurul bazinului meu şi mi-a desfăcut şlițul, în timp ce o duceam spre dormitor. Am lăsat-o pe pat, în picioare, i-am sărutat burta şi i-am desfăcut blugii. Avea chiloți negri, dantelați ce arătau foarte bine. I-am dat jos şi iată, ruptura porților raiului. Îmi plăcuse că îşi păstrase ceva par pubian, mă aşteptasem să nu găsesc deloc. □i nu arăta nici rău. A coborât şi m-a dezbrăcat de tot. M-a studiat cu neruşinare, apoi mi-a zâmbit.

Eu eram gata de acțiune, dinainte să-mi dea boxerii jos.

- Ce pot să spun..., e la fel de fericit ca mine, i-am zis.

A mărit zâmbetul şi m-a tras deasupra ei. I-am sărutat buzele, i-am trecut mâna printre sâni în jos, spre vagin, sub coapsă. I-am ridicat un picior, apoi pe celălalt. Şi le-a înconjurat în jurul meu şi mi-am dus mâinile de-a lungul lor. I-am simțit fundul, apoi am intrat.

Mă mişcam lung şi încet. Ea îşi ondula capul pe spate, eu îi mângâiam talia, lateralul sânilor, cu degetele printre coaste. Apoi îmi duceam mâna sub ea, pe spate şi-i prindeam umărul, trăgeam de el în timp ce-o sărutam şi intram şi mai adânc. Voiam să-i muşc buzele, dar erau atât de moi şi fine, că nu am vrut să le fac rău. Mi le-am îndesat pe ale mele să le simt afundându-se în ale ei. Limba îi era lungă şi de asemenea moale. Am reuşit să i-o prind, dar am scăpat-o imediat după.

Am mărit viteza şi intensitatea venea o dată cu ea. Şi-a pus mâinile în jurul meu şi s-a ridicat. Am prins-o de fund. În timp ce urcă şi cobora, sânii acum transpirați, dansau pe pieptul meu. După ce i-am sărutat gâtul, lobul urechii şi i-am mângâiat spatele, m-a prins în brațe şi m-a tras înapoi în jos. Respira cu gura deschisă, scâncea adânc. O simțeam până la cea mai mică intensitate.

M-am pus pe treabă serioasă şi am băgat tare. Apele curgeau de pe mine; de pe ea la fel, dar asta făcea să fie şi mai sexy. Am prins glas şi am gemut amândoi în timp ce ne apropiam de punctul fără întoarcere. După ce i-am simțit spasmul final, am ieşit şi am terminat afară. M-am lăsat pe spate şi am început să-mi recuperez suflarea.

Ea s-a aşezat lângă mine, cu capul pe piept. Amândoi contemplam tavanul, în timp ce respiram greu. Şi-a întors apoi privirea spre mine, i-am zâmbit şi ea m-a sărutat. Am făcut-o şi eu imediat după. A închis ochii.

Văzând că nu spune nimic, am ales şi eu să tac. Am adormit cu ea în braţe.

În dimineaţa următoare m-am trezit, mi-am deschis ochii, mi i-am şters şi mi i-am pregătit să admir din nou frumuseţea femeii. Am întins mâna pe jumătatea cealaltă a patului, dar n-am dat de nimic. Am întors capul. Paula dispăruse.

M-am ridicat din pat, am observat o pagină în maşina de scris. Scrisul era neclar, nu apăsase tastele cu putere, probabil ca să nu mă trezească.

,,Dragă Dan,

Îţi mulţumesc pentru noaptea grozavă, dar nu am putut rămâne. Te rog, nu mă urî pentru asta. Nu mă simt confortabilă legată de cineva. Lumea e prea mare şi plină de aventuri ca să rămâi într-un loc. Nu te voi uita niciodată, sper că nici tu să nu mă uiţi!

Cu dragoste, Paula“

Ce ironie! Femeia pe care o ştiu de aproape o viaţă vrea să o uit, iar o străină îşi doreşte să o ţin minte!

Am coborât trei spaţii şi am scris: ,,Cum aş putea să te uit?! Cu drag, Dan“, apoi am scos foaia, am mototolit-o şi am aruncat-o.

Îmi picase moralul, eram dezamăgit. Nu-i aflasem povestea, nu-i cunoscusem plăcerile şi durerile. O pierdusem. Se pare că era un spirit liber, iubea viaţa... □i cine eram eu să-i stau în cale?

Capitolul 14

Sâmbăta după-amiază eram prin oraş. Îmi căutam ceva nou de îmbrăcat. Asta însemna o pereche, două de blugi, poate ceva gros pentru sfârşitul toamnei şi venirea iernii. Când mă gândeam la geci de iarnă, ghete cu talpa de 3 cm, fulare, căciuli, nas înfundat, buze uscate, muci - oribil. Voiam să mă bucur cât mai rămăsese din toamnă.

Cărţile sau scrisul nu erau o sursă prea bogată de *dinero*. Nu erau îndeajuns pentru a trăi din aşa ceva. Sursa mea provenea dintr-o casă închiriată la marginea Bucureştiului. Fusese cumpărată de părinţii mei cu mult timp în urmă. Ei s-au mutat şi mi-au lăsat-o mie, iar eu am închiriat-o ca să locuiesc într-un apartament în oraş. Îmi era mai simplu.

Eram la Mall Vitan în ziua aceea, când am văzut o prietenă.

- Pe tine te cunosc, i-am spus. Era Ingrid, o fată foarte de treabă, deloc străină mie. Ţineam la ea, pentru că era sinceră şi avea un mod ciudat de a fi, ce mă făcea să o consider apropiată.

- Bună, Dan! Ce mai faci?

- Uite, îmi căutam ceva de îmbrăcat, tu?

- Nu te-am mai văzut de ceva timp, mi-a spus.

- Într-adevăr.

- Am ieşit cu nişte amici, ne pregăteam să plecăm.

- Deja?

- Presupun că aş mai putea rămâne puţin.

- Perfect, ce zici de-o cafea? am întrebat-o repede, ca să nu aibă timp să se răsgândească.

- Sigur.

Şi-a luat la revedere de la prietenii ei, am coborât un etaj şi ne-am aşezat la o masă într-o cafenea. Ne-am luat fiecare câte una.

Ceaşca arăta mare în mâinile ei. Era o femeie firavă, însă doar în exterior. Îi vedeai spiritul de luptătoare prin ochii de-un albastru intens, pe care îi puteai admira neîncetat. Zâmbetul şi râsul ei păreau de copil, însă îi puteai citi feminitatea gesturilor, deşi uneori inocenta putea fi o leoaică al naibii de sexy.

Şi iată cum imaginația mi-o luă înainte. Începusem s-o admir ca pe o simplă persoană, ajunsesem să-i observ sexualitatea şi ferocitatea sălbatică a ochilor. De la ochi, la buze şi gâtul subțire, la pieptul îngust şi decolteul bluzei ce lăsa să se vadă o uşoară formă a sânilor. Puținul pe care-l puteam observa, arăta bine. Părul roşu îi scotea şi mai tare în evidență ochii albaştri. Vedeam foc, aşteptând să izbucnească, să crească să prindă putere şi energie.

Avea iubit. Mie mi se părea un nenorocit. Se simțea bărbat doar când înjura şi lovea o femeie, dar îl iubea, iar el o înjura din dragoste, probabil. Nu m-am băgat, pentru că cine sunt eu să-i judec pe alții? Însă mi-am petrecut un timp mai de mult, după ce o cunoscusem, ca să-l fac gelos pe tip. Voiam să-l fac să observe că nu putea mai bine decât ea, însă ea putea oricând mai bine decât el. După un timp, s-a liniştit şi a început s-o trateze frumos. Idiotul! Ar trebui să-şi petreacă restul vieții tratând-o cu cea mai mare grijă ca să se revanşeze. Se iubeau şi respectam asta. Mă bucuram că-şi găsiseră fericirea unul la celălalt, în special pentru ea, pentru că sincer, mă cam durea undeva de el. Dar atâta timp cât o făcea fericită şi continua să încerce să o facă fericită, mi se părea ok, pentru că altfel nu ar fi meritat-o.

- Uite ce scumpă e!

- Huh?! am reacționat eu.

Văzuse o fetiță de 2 ani, într-o rochița roşie, mergând uşurel pe lângă masa părinților.

- Nu e adorabilă? mă întreabă.

- Într-adevăr, este.

Fetița a observat atenția pe care i-o dădeam şi a început să râdă, în timp ce ne privea cu ochişorii ei mari şi rotunzi. Se întorcea la părinți, apoi întorcea capul spre mine. Jocul ei mă amuza. Se întorcea din nou la părinți şi din nou spre mine.

- Hei, te place! a constatat Ingrid.

- Ştiu. Am o chestie la copii: nu ştiu de ce, dar mă plac.

- Vreau şi eu să înfiez o fetiță.

Sorbind din cafea, m-am înecat.

- Ce?! am spus mirat, reglându-mi vocea.

- O să vezi!

- Nu fi nebună!

- Nu acum, peste câțiva ani.

- Am zis că eşti nebună? Îmi retrag cuvintele. Eşti țăcănită!

- M-am săturat să văd atâtea panarame şi atâtea terminate pe stradă. Sunt prea multe. Vreau măcar un suflet să salvez. Ce ai tu împotrivă?

- Nu am spus că sunt împotrivă, Doamne fereşte, dar gândeşte-te bine ce faci!

- M-am gândit bine. De când am fost mică am dat numai de fete care erau la casa de copii şi erau aşa de treabă, aşa frumoase, iar acum mă uit la toate şi văd cum s-au stricat din cauza unor bani şi a unor părinți proşti.

- Hm, am conjugat, gândindu-mă că nu era tocmai fals ceea ce spunea.

- Ți-am zis, nu sunt împotrivă, dar trebuie să te gândeşti bine, i-am repetat.

- Mă gândesc foarte bine şi nu am de gând să dau înapoi niciodată.

- Un copil e o responsabilitate imensă. Nu ştiu dacă eşti conştientă de asta.

- Da, evident.

- Şi ce părere are Până de Corb despre asta? Am întrebat-o, referindu-mă la prietenul ei brunet. Cum i s-a părut ideea de a-i trânti un copil? S-a bucurat să audă că nu va face parte la procrearea lui?

- Pană de Corb mă lasă sigură în cinci ani, la cât de cretină sunt.

- Cum aşa? Nu te iubeşte, nu-l iubeşti? Nu sunteți meniți unul pentru celălalt? o întrebam eu pe un ton sarcastic.

- Îl voi iubi mereu, indiferent de ce va fi, dar el, sincer, nu o să mă mai suporte aşa nebună.

- Dacă te iubeşte, va risca totul pentru tine.

- Păi, vezi, şi tu ai zis, inclusiv să înfiez un copil.

- Exact! Va sta cu tine la bine şi la rău, la înfiat copii. Veți lua urmele Angelinei şi a lui Brad Pitt.

- Da! Începu Ingrid să râdă.

- Mă bucur pentru el..., va avea o familie.

- Dan tu în loc să te bucuri pentru mine, te bucuri pentru el?

- Bineînțeles că mă bucur pentru tine.

Pe mine de fapt mă durea-n paişpe de el, ca de obicei. tiam că tipul nu o respecta şi nu va funcționa ceea ce aveau ei, iar ea merita pe cineva mai bun şi avea să afle asta mai târziu, pe propria-i piele.

- O să am o prietenă cu un suflet special, ceea ce e foarte frumos.

- Sincer, pentru mine, doar o persoană deosebită face ce vrei tu să faci. Chiar sunt atins, sentimental şi impresionat emoțional. N-am vrut să-ți spun, dar uite că am făcut-o.

- Hai, mă, nu mă lauda, că mi se urcă la cap!

- Păi, gata, am terminat.

A râs din nou şi şi-a sorbit ultima gură de cafea.

S-a uitat la telefon şi şi-a a verificat ceasul:

- Măi, eu trebuie să plec. Mă bucur că am vorbit.

- Eu mă bucur şi mai mult. Ai grijă de tine. I-am sărutat obrajii şi ne-am luat la revedere.

Am mai rămas câteva minute, contemplând zațul de cafea. Cerusem nota şi după un sfert de oră m-am ridicat, am lăsat banii şi am plecat.

Am lăsat baltă cumpărăturile şi m-am dus acasă.

Mi-am turnat un pahar, m-am trântit pe pat şi am sunat-o pe Emma. Nu mi-a răspuns. Îmi amintisem de ultima convorbire pe care o avusesem, pentru că, sincer, uitasem de conversația pe care o purtasem cu ea. Eram atât de legat de ea şi fusesem pentru atât de mult timp, încât tot ceea ce se întâmpla îmi părea a fi un vis. Nu mai făceam diferența dintre realitate şi amintiri.

O zi obişnuită, sau mai bine-zis plictisitoare şi monotonă. Eram singur şi n-aveam chef să ies din casă, aşa că am sunat-o pe Natalia.

- Ce faci, roşcato?

- Bine, pe acasă.

- Cu ce să te mituiesc să vii pe la mine?

- De ce? Ce-ai pățit?

- N-am pățit nimic. Sunt singur şi mă plictisesc.

- Nu ştiu, nu am stare foarte bună.

- Haide, ce ai mai bun de făcut?

- Păi, să vedem! Ce-mi oferi?

- Am pizza!

- Bine, atunci vin, mi-a spus, făcându-mă să râd în acelaşi timp.

- Ok, te aştept!

M-am ridicat de pe canapea, am mers la bucătărie şi am scos doua pizza de la congelator. Le-am lăsat să se dezghețe, apoi le-am băgat la cuptor. Între timp, Natalia ajunsese la mine. I-am deschis şi am invitat-o înăuntru.

- Fă-te comodă, simte-te ca acasă!

- Miroase bine! Nu pot să cred că ai făcut pizza.

- Nu le-am făcut acum. Le-am scos de la congelator.

- Şi eu care credeam că te-ai obosit să prepari pizza pentru mine.

- Sunt făcute de mine, doar că nu le-am făcut azi.

- Da, sigur.

Am scos cele două pizza de la cuptor, le-am pus în farfurii şi am invitat-o pe Natalia la masă.

- Nu e rea, mi-a zis.

- Haide, că sunt bune; sunt *home-made*.

După ce am terminat de mâncat, i-am oferit ceva de băut:

- Vin? Rom? Suc? Apă?

- Apă, mulțumesc. Am turnat două pahare cu apă şi apoi ne-am lăfăit pe canapea.

Am dat drumul la televizor şi am început să schimb programele.

- Lăsa aici! m-a întrerupt.

- Glumeşti, nu? Chiar urmăreşti prostia asta?

Era o telenovelă indiană.

- Da! Ia uite nenorocita, nu s-a lăsat până nu i-a furat mintea ăstuia.

- Of, Doamne! Câtă tragedie, câtă dramă... Curva! Cum a putut?! Nenorocita! Ticăloasa!

- Taci, mă!

Am dat volumul la minim şi am lăsat-o să se uite, în timp ce eu m-am întins pe spate. Mă jucam cu propriile buze, luându-mi gândurile pe rând.

- Tu vara dormi numai în chiloței? am întrebat-o, într-o notă serioasă.

- Eu dorm mereu în chiloței, mi-a răspuns râzând.

- Nu! Mă referem dacă dormi, doar, în chiloței.

- Ah, nu! Doar în chiloței - niciodată, a spus, continuând să râdă.

- Păcat. Îmi imaginasem o scenă pentru propria plăcere.

- Ştii cum se văd fiorii aceia pe bucile fetelor când le e frig? am întrebat-o, ea bufnit şi mai tare în râs.

- Şi e aşa puțin... reliefat, când le mângâi, se simt pigmenții aceia ca pielea găinii? Ştii la ce mă refer?

- Da, da!

- Şi ele au şi fesele mai elastice. Mă gândesc că atunci când le e frig la fund şi au fiorii aceia pe piele şi marginea chiloțeilor se ondulează pe forma feselor, atunci e cel mai bun moment să le prinzi în mâini. Cred că atunci le simți adevărata structură a bucilor.

- Eşti nebun, Dan! mi-a spus Natalia, încă amuzată.

- Nu am negat niciodată asta.

Natalia s-a ridicat de pe canapea şi s-a îndreptat spre uşă.

- Măi, eu plec. Trebuie să ajung acasă.

- De ce? Te aşteaptă cineva?

- De fapt, da. Trebuie să vorbesc cu un tip.

- Bine, în regulă. Ai grijă! Nu uita că te-am făcut să râzi cu tot cu starea ta naşpa.

A zâmbit.

M-am ridicat şi am condus-o.

- Cuburi de gheață! am strigat către ea în timp ce se îndepărta.

- Ce?!

- Pe fund! Ca să faci să-i fie frig.

- Tâmpit eşti, mă!

I-am făcut cu mâna şi m-am întors în apartament.

Ajuns înapoi, am pus farfuriile în chiuvetă, mi-am turnat un pahar cu rom şi m-am trântit înapoi pe canapea.

În timp ce stăteam întins şi sorbeam din băutură, gândindu-mă la vremurile trecute, am primit un mesaj pe telefon.

Era de la Emma: „Vreau să vorbim! Ne putem vedea mâine?“

Mă săturasem până-n gât de atâta vorbit.

I-am răspuns şi am stabilit o întâlnire pentru a doua zi, gândindu-mă că poate are alte gânduri referitor la ceea ce îmi spusese în conversația anterioară. Sau poate nu.

Am ieşit pe balcon, mi-am aprins o țigară şi m-am lăsat înfrigurat de aerul rece. Voiam să-mi fie frig, atât de frig încât să nu mă mai gândesc la altceva. Am început să tremur. Găseam cu greu să prind țigara între buze. După ce-am stins-o, am mai rămas câteva minute, ascultând traficul şi gălăgia urbană, privind luminile artificiale şi frunzele purtate de vânt în gurile de canal ori pe terasele magazinelor.

Luna era aproape singură, nu o înconjurau prea multe stele. Se vedea o diferență de culoare între lumina oraşului şi lumina cerului, dar într-un fel se completau reciproc.

Dintotdeauna am preferat noaptea în locul zilei, pentru că atunci singurătatea nu mai are valoare, eşti doar tu şi luna cu stelele, compania oamenilor de veacuri întregi. Iar precum luna a luat locul atâtor poveşti mitice şi paşnice, găseai întotdeauna o poveste şi pentru tine, fie că-ți înlocuia jumătatea, fie că ți-o oferea.

Înghețat, m-am întors în cameră, m-am aşezat pe canapea şi m-am învelit cu pătura pentru a mă încălzi înapoi. După ce mi-a fost bine, am adormit.

Capitolul 15

Alerg... alerg... respir repede... şi greu… Se aude adânc în voce efortul, neputința. Se aude peste liniştea gării. La fel şi tălpile-mi goale care lovesc puternic cimentul rece. În jur nu e nimeni. Devine din ce în ce mai greu să respir, ceața dimineții îmi încarcă plămânii, dar încă alerg. Peronul devine parcă mai lung, însă se aud aproape tocuri lovind pavajul gării... Încă alerg. Frigul îmi trece prin haine, îmi înlăcrimează ochii. Inima o ia razna, efortul o suprasolicită, loveşte puternic pieptul şi mă doare, dar nu mă opresc.

Sunetul tocurilor se opreşte, o fac şi eu... Gura-mi deschisă încearcă să înghită cât mai mult oxygen; respir alert. O iau din nou la fugă. Se aude un motor şi presiunea eliberată, apoi aburul se vede din depărtare. Îmi dau seama că trenul va părăsi curând gara şi fac un ultim efort. Tocurile se aud din nou. O formă întunecată se vede din depărtare, îşi opreşte paşii, iar unul o urcă pe scara trenului. Grămada de oțel se pune în mişcare. Nu-şi întoarcea chipul... AŞTEAPTĂ! am strigat. E prea târziu, trenul prinde viteză, zgomotul roților pe şine mă face imposibil de auzit. OPREŞTE! Alunec în roua dimineții ce a udat pavajul peronului şi cad. Cu un ultim efort din plămânii obosiți, strig în zgomotul ce inunda gara: Emma!...

Mă trezesc brusc în fund. Hainele de pe mine sunt leoarcă. Am realizat că a fost doar un coşmar şi m-am trântit înapoi pe spate.

- Rahat!

Mi-am dat jos hainele ude, pentru că mi se făcuse frig. M-am îmbrăcat cu un tricou ce stătea pe scaunul de la birou. Am mers la bucătărie, am băut două pahare cu apă şi m-am întors pe canapea. Mi-am şters fața cu mâna, simțindu-mi barba cum îmi zgârie palma. Am dat drumul la combină şi am lăsat *heavy metal*-ul să răsune în timp ce eu m-am băgat înapoi în pătura. (*Megadeth – Good Mourning/Black Friday*)

Cineva a sunat la uşă. Abia auzisem. M-am ridicat şi m-am uitat la ceas pe telefon. Era două şi jumătate după masă. Aveam cinci apeluri nepreluate şi două mesaje. Toate erau de la Emma.

- Rahat! am repetat. Deja îmi dădusem seama cine putea fi la uşă. Am închis combina şi m-am dus să deschid. Avusesem dreptate.

- Emma, bine-ai venit! am zâmbit, încercând să-mi acopăr vina.

- Scuteşte-mă de politeţuri! mi-a răspuns.

- De când ai devenit aşa irascibilă? am întrebat-o, închizând uşa după ce intrase.

- De când? De când m-ai lăsat o oră să aştept singură cu faţa-n soare sau mai bine-zis în ploaie. Şi a fost doar o oră, pentru că am decis să nu mai rămân.

- Întâlnirea... am zis, schiţând un gest de eşec.

- Da, întâlnirea, a spus răstit.

- Nu ştiu ce să zic. Îmi pare rău. M-am trezit dat peste cap, am pierdut complet noţiunea timpului, am crezut că e dimineaţă şi... apoi m-am trezit cu tine la uşă.

Văzuse sticla de rom, paharele, sticlele cu bere şi scrumiera plină cu ţigări.

- Şi presupun că petrecerea nu a avut nicio legătură cu asta, mi-a spus.

- Ce petrecere? Nu a fost nici o petrecere. A venit aseară Natalia şi am mâncat. Sticlele alea sunt acolo de zile întregi.

- Mai nou, ieşi şi cu Natalia?

- Ce e cu tine? Eu şi Natalia suntem doar prieteni, ştii asta.

Îmi imaginam ca încerca să găsească motive pentru a se supăra pe mine.

- Da, aşa cum eşti cu toate. Ştii, am vrut să ne vedem să-ţi spun că Sorin m-a cerut în căsătorie.

- Ah! Fantastic! Şi ce? Voiai binecuvântarea mea?

M-am întors să-mi iau o ţigară şi am vrut să mi-o aprind, dar am aruncat-o nervos pe masă.

- Numai că eu te iubesc... Dar e evident cât de mult o faci tu...

- Ce vrei de la mine, Emma? am strigat la ea. Mereu m-ai întors şi m-ai răsucit cum ai dorit. Tu eşti cea care nu ştie ce vrea! Eu nu am încetat niciodată să te iubesc. Am ţinut la tine din ziua întâi, am continuat să-i vorbesc pe un ton puternic.

- Nu, Daniel. Nu mă iubeşti pe mine. Iubeşti ideea de a fi cu mine şi ideea că odată am fost un cuplu incredibil. Şi eu am crezut că suntem perfecţi împreună, însă amintirile au rămas amintiri, iar prezentul e prezent.

Între timp se apropiase de mine puţin înlăcrimată şi a început să mă sărute.

- Amintiri frumoase, mi-a şoptit.

- Iar mă răsuceşti i-am spus.

Am continuat să o sărut. Mă împingea spre canapea şi am căzut cu fundul pe telecomandă. Combina a pornit deodată, iar Emma s-a speriat şi s-a retras. M-am ridicat de pe canapea şi am privit-o. S-a uitat la mine, parcă încercând să ia o decizie asupra ei însuşi. S-a întors şi s-a îndreptat spre uşă.

- Emma! am strigat, îndreptându-mă spre ea.

Şi-a întors doar capul spre mine.

- Nimeni nu a spus că dându-mi drumul, mă va face fericită. E doar lucrul corect pentru amândoi. Vreau doar să-mi dai drumul, pentru tine, odată pentru totdeauna. Nu vreau să-ţi dau speranţe. Poate voi rămâne o laşă şi mă voi căsători, iar atunci nu vreau să simţi nimic pentru mine.

- Timpul va trece, vom vedea ce va fi. Voi da drumul, însă doar acestei speranţe de care vorbeşti, dar tu vei fi mereu o parte din mine.

M-a privit, abţinându-se să nu lăcrimeze, deşi i se vedea luciul sărat al ochilor. Apoi a ieşit rapid pe uşă, fugind parcă, cât mai departe. N-am mai urmărit-o. Ştiam că probabil iubitul ei avea o vagă legătură cu tot comportamentul acesta ciudat, însă ştiam, de asemenea, că îi fusese incredibil de greu. Nu mai voiam să o fac să sufere. Acceptasem prezentul şi voiam să fie fericită, iar dacă asta însemna să meargă mai departe fără mine, aşa să fie.

M-am întors pe canapea, muzica încă mergea (H.I.M – Wicked Game) şi mi-am turnat un pahar cu rom.

Ăsta nu va fi îndeajuns, mi-am spus, uitându-mă la pahar.

Cred că se întunecase, deşi nu-mi dădeam seama pentru că jaluzelele erau trase, iar eu eram în pat, cu hainele de stradă pe mine, învelit în aşternuturi. Mă trezisem după un somn lung, iar hainele deveniseră inconfortabile, dar voiam să dorm în continuare. Însă organismul meu nu mai era în stare nici de asta, aşa că am rămas în pat aşteptând... ori să mă lovească un val puternic de inspirație, ori să adorm la loc, deci... improbabilitatea era mare.

Am renunțat însă, m-am ridicat din pat şi m-am dus la bucătărie. Aveam ochii umflați de somn şi muşchii amorțiți, dar îmi amintisem un remediu pentru asta: un mic pachețel pe care-l țineam de rezervă.

Am mers la birou, am desfăcut maşina de scris şi am scos 3-4 grame de iarbă. Mi-am căutat foițele prin sertare şi am rulat jumate din cât aveam. M-am trântit pe canapea şi mi-am aprins țigara. Remediu natural. Când am ajuns pe la jumătatea țigării, m-a sunat Ştefan.

- Da? am răspuns cu plămânii plini.

- Salut! Ce faci?

- Aaa... SPA mental. Tu?

- Ce faci?! m-a întrebat din nou confuz.

- Nimic, pierd vremea. Care-i treaba?

- Voiam să te întreb dacă poți ajunge pe la Piața Unirii azi, să ne vedem? Vreau să mă ajuți cu ceva.

- Da, pot. Pe la cât?

- Într-o jumătate de oră?

- Bine, unde ne vedem?

- Vino la Mitropolie.

- În regulă, ne vedem acolo, i-am spus.

Nu aveam de gând să mergem la biserică, însă la Mitropolie erau destule şanse să găseşti loc de parcare, fără să mai cauți ca dobitocul învârtindu-te în cerc.

- Ok, salut!

- *Ciao*.

Am stins chiştocul țigării şi am îmbrăcat nişte haine curate. Mi-am luat cheile şi am ieşit. M-am urcat în maşină, am pornit-o, am dat drumul la muzică (Iron Maiden – Blood Brothers) şi am plecat.

Ajuns la Mitropolie, Ştefan mă aştepta în maşina lui cu portierele din față deschise. Am parcat, am încuiat şi m-am urcat la el.

- Salut!

Am dat noroc.

- Salut!

- Ce faci? l-am întrebat.

- Bine, m-am văzut cu Diana şi mă îndreptam spre casă.

- Cu ce voiai să te ajut?

- Uite, trebuie să țin un discurs la o conferință de arhitecți. L-am scris şi voiam să-mi spui dacă sună corect. Poate să-mi zici dacă ar trebui să mai pun câte ceva.

- Ăăă... Ok, să vedem...

- Mirosi suspect, mi-a spus Ştefan.

- Vorbeşti ca un polițist, mă sperii. Termină!

- Eşti paranoic, a zis râzând.

- Sunt pe dracu'. Lasă-mă să-ți citesc opera, am răspuns sarcastic.

- Bine, bine... panicatule!

Terminasem de citit, iar totul părea în ordine, nu găsisem greşeli majore, totul era în regulă pentru un discurs.

- E bine! Pentru asta m-ai chemat în oraş?

- □i vrei să te cred că voiai să stai în casă?

- Presupun că nu.

- Haide, spune! Ce-i cu mirosul? Ştii că-l recunosc, nu poți să-l ascunzi de mine.

- Am în maşină, dacă vrei, i-am răspuns.

La Mitropolie se cânta slujba şi se auzea din stradă, destul de tare. Ştefan a deschis casetofonul şi a pus Megadeth – Mary Jane, ca să acopere muzica bisericească.

În timp ce dinăuntru se auzea ,,Şi iartă nouă greşalele noastre", din maşină noastră se auzea *,,Forgive me father, for I've sinned..."* pe un ton de *heavy metal, thrash*. Am început să râdem, auzind comparația dintre stiluri şi versuri.

Biserica vs. Mary Jane, tânăra acuzată a fi vrăjitoare. Era o comparație interesantă, având în vedere că probabil biserica a acuzat-o.

- Bun. Tu ai ceva ce vreau eu şi eu am ceva ce vrei, îmi zise Ştefan.

- Eu ştiu ce vrei tu, dar ce anume ai tu şi vreau eu? l-am întrebat.

- Rom!

- Hm!... Vândut! Ne-am urcat fiecare în propria maşină şi l-am urmărit acasă.

Ajunşi, mi-a adus sticla cu rom şi un pahar, iar eu i-am rulat restul de iarbă pe care-l mai aveam. Şi-a aprins țigara, iar eu mi-am turnat un pahar.

Ne-am înfundat fiecare în câte-un fotoliu şi ne-am bucurat de ,,gustările" pe acea seară.

- Sunt un nenorocit? l-am întrebat în liniște pe Ştefan.

- Nu, de ce?

- Emma mă urăşte.

Ştefan s-a oprit pentru câteva secunde din fumat şi m-a privit îndelung.

- Sunt sigur că nu te urăşte, pentru că în primul rând te iubeşte. Dar poate ar trebui să te gândeşti să treci peste şi să mergi mai departe.

L-am privit serios şi trist, apoi am sorbit din pahar, fără să-i mai răspund.

Îmi sunase telefonul. Am vorbit două minute, apoi am închis:

- Nu pot să cred cu câtă uşurință se prefac femeile astea!

- Cine te-a supărat?

- Nu are importanță.

- Ce-a zis?

- Nimic deosebit, dar i-am simțit atitudinea flegmatică. Când eram împreună, acum ceva timp, spunea că-i place cum scriu, spunea că-s atât de sincer, sexy şi visceral. Dar cred că e o linie subțire între dragoste şi ură. Minciuni şi prefăcătorie. Femeile te țin în grații numai cât ştiu că le iubeşti, apoi le doare-n cot de tine. Se mint singure când spun că ne iubesc, pe noi, bărbații. Măcar de-ar fi pe jumătate sincere. Ne mint ca să ne facă să ne simțim bine, cu speranța că şi noi le vom minți înapoi, oferindu-le acelaşi sentiment? Pentru că eu sincer nu înțeleg. Ce mai contează interiorul dacă suprafața e frumoasă? Sau cum? Îți spun, nu mai e ce-a fost. Dragostea ca în filme e demult dispărută. Vremurile în care fetele fugeau de acasă ca să fie cu tine sunt istorie. Acum aşteaptă să le iei cu maşina din fața blocului, dacă se poate să le vadă şi prietenele în acelaşi timp.

- Eşti supărat, nu glumă, a zis Ştefan cu un aer foarte calm, trăgând din puținul pe care-l mai avea din țigară.

- Nu. Sunt nervos şi mă răzbun prin cuvinte. Îmi doresc şi trăiesc cu speranța că nu sunt toate aşa. Vreau să mă înşel şi vreau să mi se dovedească că greşesc spunând asta... Îmi înțelegi însă frustrarea, când ştiu că o pierd pe Emma? Femeia asta n-a încetat să mă iubească niciodată. Nu m-a uitat nicio clipă. Cine face asta? Cât de rar există aşa ceva? Iar eu am stricat totul...

- Nu te mai învinovăți fără motiv. Nu e vina ta, nu ai ce face. Lucrurile merg mai departe, chiar dacă noi le vrem să rămână într-un anumit fel.

M-am uitat la el puțin mirat. Îi poate amuzat în acelaşi timp. Era în lumea lui. Parcă scotea cuvintele dintr-o cutiuță pregătită cu răspunsuri.

- Mânca-te-ar tata de filozof. Îți cam place iarba aia, aşa-i?

N-a mai răspuns, a zâmbit tâmp şi mi-a întins restul din țigară. Am tras un fum, apoi am dat peste cap paharul cu rom. Terminasem cam un sfert din sticlă, m-am oprit din a-mi turna un alt pahar, primind un mesaj.

M-am ridicat de pe fotoliu să plec.

- Te-am lăsat, i-am zis.

- Pleci?

- Intenționez s-o fac.

- Eşti nebun?! Ai băut aproape jumătate de sticlă de rom.

- Aproape nu e îndeajuns.

- Ia metroul. Lasă maşina aici şi te întorci mâine după ea.

- Scumpule, mulțumesc pentru îngrijorare, dar ce poate să se întâmple?

- Știu şi eu, te cam rişti!

- Da, aşa e! Nu cumva să ne riscăm, am spus într-o notă sarcastică.

- Eşti tu sigur că eşti în stare să conduci? m-a întrebat din nou, încercând să mă convingă.

- Cum să nu! Am o mulțime de abilități non-alcoolice în momentul ăsta. În plus, mă aşteaptă o fată frumoasă la Romană şi nu vreau să întârzii.

- Tu ştii mai bine! Succes cu..., cum o cheamă?

- Lisa.

- Verişoara lui Anabel? a întrebat mirat.

Anabel fiind o prietenă comună de-a noastră.

- Exact!... *Motherfuckaa'*!

- E într-adevăr frumoasă, dar dacă seamănă cu Anabel, degeaba. Îi nu mă refer la aparențe, dacă înțelegi ce vreau să spun.

- Trebuie să-mi distrag atenția cumva. M-am gândit să încerc jocul ăsta stupid al întâlnirilor. Să stau la o masă şi să spun ceva despre mine, ca o fetiță curioasă ce sunt.

- Trebuie să mergi mai departe, nu?

- Presupun că da. Poate, cine ştie, chiar o să-mi placă.

Ne-am salutat, iar eu am luat maşina spre Romană.

Capitolul 16

Eram pe la Universitate şi conduceam spre Romană, când i-am luat fața unui idiot care voia să facă dreapta, dar fără să semnalizeze. S-o fi gândit că e la el pe tarla. Desigur, după norocul meu, poliția mă aştepta după intersecție.

Am tras pe dreapta şi am dat geamul în jos.

- Bună ziua! Actele la control, vă rog!

În mintea mea veneau valuri de imprecații. Mi-am impus să tac şi să nu mă bag singur în vreo complicație inutilă. Speram să nu fie vreun polițist arrogant, pentru că nu m-aş fi putut abține de la comentarii. Am o ură deosebită pe sticleții care abuzează de funcție.

A mers cu actele la maşina de poliție şi s-a întors după vreo zece minute.

- Știți de ce v-am oprit?

Știam, dar am zis să nu fac pe deşteptul cu el. Trebuie să le laşi lor rolul ăsta.

- Nu, domnule polițist.

- Aţi depăşit pe partea dreapta şi aţi luat faţa unui alt conducător auto, care încerca să vireze.

- Care întorcea pe stânga, dar nu semnaliza, ce voiaţi să fac?

- Să vă opriţi! mi-a răspuns isteţ.

- Îmi cer scuze, nu mi-am dat seama. O să am grija data viitoare…,,să te calc“, am continuat în gând.

- Şi de ce mergeaţi aşa repede? a întrebat, notând de zor într-un carneţel.

- Mă grăbesc... mă grăbeam la o întâlnire.

El continua să-şi noteze în carneţel.

- De afaceri, am completat.

Invenţia supremă; însă nu-mi trecuse nimic altceva prin cap în momentul acela.

Nu a schiţat niciun gest, era prea concentrat să scrie. Probabil capacitatea creierului său era forţată la maximum.

- Poftiţi! Să nu se mai repete! Conduceţi cu grijă!

Mi-a înmânat tichetul, actele şi m-a lăsat să plec.

Cap de cretă am zis în gând.

Realizasem imediat după, că eu băusem. Îmi suflam în palmă să vad dacă se simţea alcoolul, însă nu mi-am bătut mult capul şi mi-am continuat drumul.

Cu nu foarte mare grijă, am condus până am ajuns la Romană. Am parcat maşina în apropiere şi am intrat în ceainăria unde mă aştepta Lisa.

Am rămas câteva secunde în uşă, căutând cu privirea locul unde stătea. Când am văzut-o, mi-a făcut cu mâna timid. M-am îndreptat spre ea:

- Bună! i-am zis.

- Bună! S-a ridicat şi ne-am sărutat obrajii. Avea pielea foarte moale.

A stat cuminte în timp ce eu mi-am comandat, de poftă, un ceai. Lisa era deosebit de tăcută, iar eu vorbeam deosebit de mult.

Trebuia să fie o balanţă, deşi eu eram de obicei cel tăcut. Dar cred că voiam să se simtă relaxată, fără inhibiţii sau reţineri. Reuşisem însă să o fac să râdă.

Şi ce zâmbet! Atât de îmbucurător de pur; era de parcă atunci când râdea, timiditatea îi dispărea şi i se lăsa dezvelită frumuseţea şi feminitatea. Ochii - ba verzi, ba albaştri - deveneau mai mici şi îi apăreau gropiţele din obrajii plaţi, iar buzele roşii şi rotunde, odată deschise, lăsau să se vadă dinţii perfecţi. Am menţionat că era frumoasă?

Râsul ei copilăresc, pe care adoram să-l aud, mă răpea din realitate şi mă purta într-o lume mai colorată. Era precum zborul unei libelule, atingând uşor cu aripile foiţe de cristal, în timp ce zbura atât de vesel şi frumos. Păru-i auriu lucea de la lumina lămpii de lângă, precum paginile unei cărţi vechi. Era frumoasă prin ochii oricui.

După ce ne-am bucurat ceva timp de compania fiecăruia, am rugat-o să mă ducă acasă, dacă nu o deranjează, spunându-i că nu mă simt prea bine.

Era cu maşina, iar eu voiam să-mi petrec mai mult timp cu ea şi să scap de a avea de-a face cu roiul de poliţie ce umplea oraşul la acea oră.

Fiind un suflet bun, a acceptat.

Când am ajuns la mine, am invitat-o înăuntru:

- Vrei să intri? am întrebat-o.

- Nu, mulţumesc!

- Vreau doar să mă schimb şi să iau o aspirină, nu va dura mult. Mă întorc în oraş cu tine. Trebuie să rog un prieten să mă ajute cu maşina, care a rămas la Romană. Haide, te rog, intră!

- Bine! Dacă nu durează mult...

Am intrat şi i-am spus să se facă comodă.

- Îţi ofer ceva de băut?

- Nu, mersi, mi-a răspuns retrasă.

- Simte-te ca acasă!

Avea prea mult bun simț ca să facă asta, bineînțeles. M-am dus şi mi-am permis s-o iau în brațe, încercând să o fac să se simtă mai dezinhibată.

- Eşti bine? am întrebat-o. A zâmbit şi a dat din cap în semn de da, în timp ce mă privea cu capul îndreptat în sus, înspre ochii mei.

Nu m-am putut abține, chipul ei incredibil de frumos era de neuitat, aşa că am sărutat-o. Avea buzele reci, îndesându-se, moi, într-ale mele. Mi-am umplut gura cu buza ei de jos; era precum aş fi muşcat dintr-o căpşună foarte coaptă. Puteam savura în acelaşi timp şi limba ei fină, ce luneca aleatoriu, lovindu-se de a mea. I-am prins-o, s-o gust mai intens şi am supt-o.

M-am aşezat pe pat şi am tras-o uşor deasupra mea. Am început s-o sărut pe gât, pe umeri, îndreptându-mă uşor spre piept. Avea o piele elastică, moale şi delicată, îmi puteam petrece mult timp mângâind-,o pentru că nu mă săturam de senzația pe care mi-o oferea. Am sărutat-o din nou pe gât, băgându-mi nasul în părul ei mătăsos şi parfumat. Am alintat-o sub lobul urechii, apoi i-am dat jos bluza. Sutienul îi ținea închişi sânii rotunzi, aşa că l-am dat jos. Am rămas pentru câteva clipe blocat. Perfecțiunea lor îmi furase cuvintele. O ființă şi o operă de artă la un loc. M-am excitat şi mai tare, am început s-o sărut sălbatic, să-mi duc mâna printre sânii ei, pe burtă, prinzându-i şoldul drept, urcându-mi uşor degetele printre coastele ei micuțe, şi mult mai uşor peste sâni. Un reflex animalic mă conducea. Am mai răbdat câteva secunde în timp ce am luat-o la săruturi pe şolduri, abdomen, apoi, m-am înfruptat...

Erau mai moi ca bezelele în lapte, iar sfârcurile mici şi roz, erau precum cireaşa din vârf.

M-am întors rapid să-i sărut buzele şi i-am zărit ochii albaştri în timp ce se deschideau mimând plăcerea.

Am mers mai departe şi i-am deschis nasturele de la pantaloni, iar când am încercat să duc mână mai departe, m-a oprit şi totodată şi-a oprit şi ea plăcerea automat. De parcă aş fi ajuns într-un loc sacru.

Am privit-o, iar chipul ei emana timiditate şi necunoaştere.

- S-a întâmplat ceva? am întrebat-o confuz.

- Nu..., doar că... Nu pot!

Apoi mi-a picat fisa. Era virgină.

- Ăăă... E ok. E în regulă, stai liniştită!

Am sărutat-o şi am luat-o în brațe.

- Ştiam eu că e ceva pur în legătură cu tine, i-am zis cu o voce tandră.

A zâmbit calmă, în timp ce-şi odihnea capul pe pieptul meu. Am rămas amândoi în aceeaşi poziție pentru câteva minute, timp în care, ea ațipi.

Îi țineam mâna într-a mea, o priveam şi o admiram.

Era o fată incredibil de frumoasă şi deosebită! Mi-aş fi dorit să o fi întâlnit într-o altă intersecție de drumuri. Din păcate, atunci, în acel moment, nu puteam lua amândoi acelaşi drum.

Nu puteam fi eu ,,primul“, merita pe cineva mai bun de-atât. Se petreceau deja destule în viața mea şi doar i-aş fi distrus şansa de a fi fericită.

Îmi pare sincer rău să te pierd, au fost ultimele, dar nu cele din urmă gânduri ale mele privitor la Lisa.

Era o pasăre rară. Nu doar inocența pe care o deținea o făcea aşa, dar şi sinceritatea sentimentelor pe care le purta. Deşi nu fusese prima oară când îmi petrecusem puțin timp cu ea, fusese prima oară când însemnase ceva. Nu am s-o uit niciodată.

După ce s-a trezit, i-am oferit ceva să mănânce şi să bea, însă nu a dorit decât un pahar cu apă.

Am plecat şi în drum m-a lăsat la Ştefan, iar ea s-a dus acasă, nu înainte să-i fur un ultim sărut.

După ce am coborât din maşina Lisei, mi-am aprins o ţigară, şi, ajuns la poarta lui Ştefan, am sunat. N-a răspuns nimeni. M-am uitat peste poarta şi cum nu am văzut niciun fel de acţiune, am făcut, ce orice prieten ar fi făcut în momentul acela: mi-am dat singur voie înăuntru. M-am cățărat pe poartă şi am deschis zăvorul. Uşa din faţă era închisă, aşa că am încercat-o pe cea din spate, care dădea în bucătărie. Mi-am aruncat ţigara şi am intrat. Înainte să trec în *living*, am rămas câteva secunde pe loc, amintindu-mi de sticla cu rom. M-am autoservit, iar în timp ce sorbeam din pahar, mi s-a părut că aud sunete. Am intrat în *living* şi am urmărit sunetul, urcând scările. M-am apropiat cu urechea de uşa dormitorului:

„Aşa îţi place?“, întreba o voce de femeie.

Am deschis curios uşa. Diana stătea călare, deasupra lui Ştefan, iar sânii ei mă priveau direct în ochi..., sau ochii mei priveau direct în sânii.ei Una din două.

- Îmi place! am spus încântat.

Totul a înlemnit pentru două secunde. Eu stăteam în uşă, cu paharul de rom într-o mână, iar Ştefan şi Diana..., ei bine, să spunem că nu apucase să iasă şi „cel mic“ să mă întâmpine.

- Eşti tâmpit? m-a întrebat retoric Ştefan, Diana dându-se rapid jos de pe el, acoperindu-se cu cearşaful.

- Ce naiba cauţi aici?

- Am nevoie să mă ajuţi cu ceva, am zis calm, de parcă era o altă zi obişnuită.

- Şi nu putea să aştepte? a continuat, strigând la mine şi acoperindu-şi în acelaşi timp părţile intime.

- Credeam că dormi, sau mănânci, sau lucrezi. De unde dracu’ să ştiu?

- Da..., lucram la ceva, după cum ai putut observa foarte detaliat.

- Să fim sinceri, ea lucra... Te lucra..., cum vrei s-o iei. De fapt ea ţi-o lua..., rahat, nu-mi ies bine cuvintele. Te aştept jos.

- Oh, mersi! a răspuns sarcastic, în timp ce eu mi-am luat tălpăşiţa înapoi în *living*.

M-am aşezat pe un fotoliu şi mi-am terminat paharul cu rom. Ştefan a coborât într-un final.

- Data viitoare anunţă când vii! a spus râzând.

- Eu am sunat la poartă, dar nu a răspuns nimeni.

- Mda! Nu mai are baterii soneria, dar totuşi, puteai să mă suni pe telefon.

- Ca atunci când eraţi la mare şi mi-ai zis că faci bine şi tu îţi puneai prezervativul? Nu mersi! Fără supărare, dar prefer părţile feminine.

- Am văzut că te holbai la sânii Dianei, nenorocitule!

- De fapt, ei se holbau la mine!

- Cu ce? Cu sfârcurile?

- Cu totul!... Toată discuţia asta despre sâni mi-a făcut foame. Ai ceva de îmbucat?

- Nu ştiu, uită-te prin frigider!

Am mers în bucătărie şi mi-am făcut două sandvişuri cu şuncă, brânză şi roşii. Ştefan mi-a furat unul şi, după ce am mâncat, l-am întrebat dacă mă poate ajuta cu maşina.

- Te ajut - mi-a zis -, dar cum vrei să conduci, când tu nu te opreşti din băut?

- M-a oprit o dată poliţia azi. Nu o să se întâmple de două ori. În plus, de-atâtea ore, nu cred că a mai rămas alcool în sânge…, mă rog, în afară de paharul de-acum. Sunt perfect treaz, stai liniştit!

- Te-a oprit poliţia? De ce nu mă surprinde?

- Hai, să mergem!

Ştefan m-a dus la Romană, locul unde se afla VW-ul meu, apoi ne-am luat rămas bun. tia că nu eram întru totul ok, însă ştia de asemenea că nu avea nimic să-mi spună ca să mă facă să mă simt bine.

Am zâmbit forțat, ne-am salutat umăr în umăr şi am plecat.

Capitolul 17

Zilele treceau rapid, găsindu-mă în aceeaşi stare de nelinişte. Până atunci stătusem fără griji, gândindu-mă că timpul nu va fi o problemă, atâta timp cât voi fi continuat să lupt cum pot pentru ea, pentru noi. Nu mai era cazul. Timpul trecuse şi trecuse în defavoarea mea.

Nu mi-aş fi închipuit niciodată că lucrurile vor lua o aşa întorsătură. Greşelile pe care le făcusem îmi bântuiau mintea şi înrăutățeau mai tare situația; era un *knock-out* moralului meu.

Îmi aminteam când ego-urile noastre îşi arătau penele strălucitoare: ori eu vrând şi ea refuzând, ori ea vrând şi eu refuzând. Jucându-ne cu focul, bazându-ne pe faptul că vom fi acolo, unul pentru celălalt, orice ar fi. O singură respingere a propriei mândrii şi ar fi fost a mea de mult timp, doar dacă aş fi făcut alegerile corecte şi aş fi putut repara greşelile.

Era însă prea târziu, iar pe lângă asta, îmi dădusem seama că mă jucasem destul cu sentimentele ei, fără a-i oferi siguranța de care avea nevoie.

Îmi doream nespus să o văd fericită pentru că, până la urmă, asta era important: fericirea ei. i a fost un timp în care eu o puteam face fericită, însă acel timp a trecut şi trebuia să-l recunosc ca atare... trecut.

Mi-era dor de zâmbetul larg pe chipul ei, iar asta arăta realitatea, arăta incapacitatea mea de-ai oferi şansa de a-mi zâmbi.

Am ales să-mi văd de drumul meu, în felul acesta şi ea şi-l va continua pe-al ei. Fără să-i mai amestec sentimentele într-un neant de îndoieli. Dacă asta o făcea fericită, atunci era îndeajuns şi pentru mine.

M-am ridicat din aşternuturile murdare, m-am aşezat la birou şi mi-am montat o foaie curată în maşina de scris. Mi-am încurajat gândurile în a mă ajuta să scriu o ultimă scrisoare către Emma:

„Dragă Emma,

Îți scriu această scrisoare…clasică, pe o foaie de hârtie albă în cerneală neagră. <<E ca o artă pierdută>>, spunea cineva.

Nu ştiu exact cum să încep, aşa că voi fi direct şi atât.

Îmi pare rău. Pentru toate greşelile şi toate alegerile proaste pe care le-am făcut față de tine. Nu am avut niciodată intenția să te rănesc, cum aş putea?! Eşti tot ce a contat în viața mea.

Nu am crezut în dragoste adevărată, asta până te-am întâlnit pe tine…, iar acum te-am pierdut.

Când am început să te iubesc, am făcut-o pentru că mă îndrăgostisem de tine, pentru că în ochii mei eşti..., Eva, aleasa, jumătatea mai bună. A fost atât de simplu şi de nicăieri, precum ploaia de vară. Mi te-ai oferit, fără să vrei o dragoste necondiționată. Pentru că la ce a fost între noi, nu i-ai dat drumul niciodată, un lucru foarte rar şi deosebit, pe cale de dispariție; Ai luptat pentru persoana pe care o iubeai.

În acest moment, totul s-a întâmplat, a fost şi s-a petrecut, femeia grasă a cântat şi ne aflăm într-o poziție stranie, cu care încă nu m-am acomodat, dar o voi face.

Am decis să fiu un gentleman asupra acestei întregi situații, să fiu un tip de treabă şi deasupra tuturor am decis s-o fac pentru fericirea ta.

Ce este între noi e de necontrolat şi au trecut atâția ani, încât nu mai ştim ce să facem. Trebuie să alegi fericirea, iar asta nu mă mai include pe mine, dar voi respecta alegerea pe

care o vei lua, pentru că şi eu vreau să te văd fericită. Nu voi mai strica nimic de data aceasta şi te voi lăsa să te bucuri cu adevărat de ceea ce va fi viața ta.

Al tău, nu prea fidel,

Dan“

După ce am terminat scrisoarea, am băgat-o într-un plic, l-am semnat, m-am urcat în maşină şi am condus la poştă. Mi-am făcut curaj şi am lăsat scrisoarea, apoi am plecat.

Fețele lor curioase mă analizau din cap până-n picioare. Toate privirile erau ațintite asupra mea, însă ochii mei s-au oprit asupra unei singure fețe. Spre chipul rotund, obrajii plini, nasul cârn, buzele roz şi mari şi ochii asiatici, negri, care mă trăgeau spre ea precum o vrajă. Mi-a zâmbit în timp ce am trecut de banca ei şi mă îndreptam spre cea din spate. Timiditatea copilărească îmi amorțise reacțiile.

Atât de simplu a început totul. Un zâmbet ce poate schimba lumea unui om. □irul de evenimente mi-au schimbat direcția de mers.

Toate momentele minunate petrecute cu ea, au fost strivite de durerea plecării. Memoriile au rămas, în schije, oferindu-mi doar gânduri de regret şi tristețe. Totul s-a întâmplat prea rapid să fi putut percepe ce-a fost. Coşmarurile au început să apară, după ce noaptea, inima-mi plângea de durere, cu speranța că o voi mai vedea într-o zi.

Ochii mi s-au deschis brusc, ca dintr-o sperietură de coşmar. Capul îl aveam la marginea patului, cu mâna stângă atârnându-mi pe podea. Tot ce visasem erau amintiri, visasem trecutul. Coşmarurile pe care obişnuiam să le am cu mult timp în urmă se întorseseră.

Trezirea mea a venit simultan cu gândurile realității, care mi s-au înfipt imediat în conştient, în cursul lor regulat de a mă scoate din sărite. Nu mai aveam forța de a gândi pozitiv. Nici realitatea, nici amintirile nu-mi ofereau pace interioară.

Am rămas în aceeaşi poziție, cu ochii deschişi, privind în gol, simțindu-mi inima cum începuse să bată cu forță, din pricina furiei care îşi făcuse loc. Eram nervos, trist, supărat şi indignat. Era genul de dimineață în care te trezeşti şi-ți spui: ,,Eh, rahat!“ şi apoi te bagi înapoi la somn.

Când am închis ochii să adorm, mi-a sunat telefonul:

- Mda? am răspuns îmbătat de somn.

- Bună, Laura Adamescu la telefon!

- Bună!

- Ne cunoaştem! Am scris o recenzie unei publicații mai vechi şi a rămas una dintre cele mai rele critici pe care le-ai primit.

- Laura Adamescu? Aaa, acea Laura Adamescu. Îmi amintesc, cred c-o să-ți închid acum.

- Stai, nu încă! Ascultă, am primit prin poştă nişte pagini scrise de tine şi am vrea să le publicăm într-o revistă culturală.

- De mine? Nu v-am trimis nimic.

- Scrie ,,Daniel Stănescu“ pe plic şi vine din… Constanța.

- Înțeleg, am răspuns fără putere-n glas. Îmi poți spune titlul?

- Să văd. ,,Clipind“ se numeşte.

Era un semn că ultimile cuvinte ce mai existau între mine şi Emma s-au spus. Nu ne mai lega absolut nimic.

- Bine, i-am zis Laurei. Publică, dar sunt probabil cuvinte nefinisate.

- În regulă, mulțumim!

Mi-am dat pătura la o parte şi am descoperit că eram gol. Scula-mi pe jumătate trezită se odihnea pe-un crac.

Mda, nici eu nu prea am chef, mi-am zis în gând, uitându-mă la ea.

Am tras o pereche de boxeri pe mine şi, scărpinându-mi scalpul, mi-am târât trupul până la baie. M-am rezemat de peretele băii şi mi-am făcut treaba mică, dormind în picioare. Iar după ce m-am spălat pe mâini, pe față şi pe dinți şi m-am împrospătat, am mers la laptop şi am căutat „Clipind“.

„De ce suntem cu toții atât de disperați să simțim ceva? Mereu cu acea frică de a rata oportunitatea de-a întâlni persoana aleasă. Până la urmă totul e o întâmplare: la prima vedere, la prima întâlnire, la primul sărut... Nu e nimic plănuit, şi totuşi, uneori, se întâmplă exact cum ne-am dorit.

Există noi, cei care aleargă în disperare, căutând ataşament, atenție. Căutând o certitudine care ne poate oferi liniştea gândurilor, calmându-ne, în ciuda agitației pe care o simțim.

Dar de unde ştim că ceea ce simțim este ceea ce ar trebui să trăim în acel moment?

Poate am avut dreptate şi poate ştiu undeva adânc, printr-un stupid sentiment, că ea a fost cea căreia vreau să-i văd ochii, atunci când îi deschid pe-ai mei. Şi ea este motivul dramei, singurătății, alcoolului, femeilor, prostiei, curajului, luptei, speranței, idioțeniei în care m-am adâncit.

Totul e posibil şi totuşi nu putem face totul posibil.

Uneori clipim şi pierdem momentul, fără să realizăm ce-am ratat. Şi ne continuăm drumul, ignoranți, inconştienți şi incapabili de vreo schimbare.

Sau poate până la urmă e doar chimie..., mirosul părului, culoarea buzelor, luciul ochilor. Facem schimb de cuvinte blânde, ne flatăm şi ne ridicăm reciproc într-o mică bulă, în care ne hrănim din atenția celuilalt.

Dar continuăm să încercăm, pentru că asta ne ține vii şi alerți. Căutam cu speranța de a găsi..., când tot ceea ce ar trebui să facem este să încetăm a căuta.“

Aveam doar o parte a textului, întregul a fost cel pe care l-a avut Emma.

M-am îmbrăcat frumos şi am plecat către Laura, să stabilim dacă ar trebui sau nu publicat cu adevărat. Pe drum mi s-a făcut foame, dar am preferat să termin ceea ce-mi propusesem.

Am parcat maşina şi am intrat în clădire. Mi-am continuat drumul către biroul Laurei. Când am intrat în birou, vorbea la telefon. M-a văzut, s-a scuzat şi a închis.

- Daniel!
- Prezent.
- Ce faci aici?
- Vreau să văd foile cu tot cu plic, exact cum au fost.
- Desigur, aici sunt!

Căutam o amprentă a Emmei. Obişnuia să scrie pe aceleaşi pagini pe care scriam şi eu, sfaturi sau critici sau laude. Nu era nimic însă, foile erau reci şi neatinse de mâna ei.

- Vreau să publici rândurile astea doar dacă eşti sigură că nu ocupă spațiul degeaba.
- Nu mai fi aşa pesimist, sunt sigură.
- Bine, te las să-ți faci treaba atunci. *Ciao!*
- Pa-pa!

Am şters-o de acolo şi am mers să mănânc.

M-am oprit la o pizzerie. Îmi era aşa poftă de o pizza; ca să fiu mai exact, mirosul îmi făcuse poftă: blat subțire copt, roşii în condimente şi mozzarella, între ciuperci, măsline şi şuncă.

Mi-am înghițit saliva şi am intrat. Mi-am găsit repede un loc liber şi am comandat. Nu-mi mai păsa de compania nimănui. Am înfulecat.

După ce-am terminat, sătul, am intrat într-un bar de vizavi. Cu un pas în local am zărit-o pe Silvia. Era doar ea şi cu-n tip îmbrăcat la costum.

Am vrut să plec fără s-o salut, apoi l-am văzut pe domn' director că s-a ridicat de la masă. I-a zâmbit o dată scurt, apoi a sorbit din pahar. Am privit-o pentru câteva secunde: o picătură din cocktail i se oprise pe buze, dându-le greutate, apoi şi le-a şters cu limba. A făcut un ,,S", atingându-şi o dată buza de sus şi-apoi pe cea de jos. Ochii îi erau curați, luceau, conturați fin de genele-i subțiri.

Am zâmbit în colțul gurii şi m-am îndreptat spre ea. M-a întâmpinat cu o privire antipatică.

- Hei! Ce faci? Îți mai aduci aminte de mine? am întrebat-o retoric.

- Nu, mi-a răspuns.

- Uite, nu vreau să te rețin mult, iubitul tău se va întoarce de la WC în curând. Vreau doar să-ți spun că-mi pare rău pentru indiferența de care am dat dovadă față de tine. Nu meritai asta, o ştiu. Nu voi încerca să caut scuze, pentru că nu au importanță. Ce e important e ca tu eşti o femeie grozavă, vie şi plină de energie, chiar foarte... energică. i te ondulezi bine (în capul meu rulau imagini cu ea călărindu-mă ca la rodeo; m-am dezmeticit repede, continuînd)... şi vreau să ştii lucrurile astea pentru că nu a fost nimic în neregulă între noi şi nimic în neregulă cu tine. Doar cu mine..., ceea ce nu face situația mai puțin scuzabilă, însă voiam să ştii toate acestea. Între timp, directoru' se întorsese de la budă.

- Domnule, aveți mare grijă de ea, i-am spus tipului, strângându-i mâna; jucând în acelaşi timp o stare de seriozitate calmă. Silvia a râs uşor ascuns, înspre bucuria mea, apoi eu am mers la bar şi mi-am comandat un rom.

Mai târziu, ei s-au ridicat de la masă şi au ieşit. În drum spre uşă, am privit-o pe Silvia şi i-am zâmbit, sperând să-mi ofere măcar o privire blândă. Nimic însă. Mi-am întors ochii în fundul paharului.

Priveam culoarea uşor roşiatică şi strălucitoare a romului. Mirosul puternic îmi desfunda nările, iar gustul îmi amorțea simțurile. Chiar eram la fundul paharului. Mă simțeam de parcă mi-aş fi pierdut țelul. Începeam să mă simt ca un robot, acțiunile mele deveneau rutină, iar mintea-mi era în moarte clinică. Îmi mai rămăseseră doar momentele în care mă afundam în scris şi scăpăm de realitate, dar pentru puțin timp.

Scriam când eram oboist, băut şi era noapte, adică atunci când mă regăseam în singurătate.

Nu era un lucru deosebit sau special. Eram simplu, banal şi leneş, eram dezgustător. Ura era puternică în mine, iar când eram gata să comand următorul pahar, s-a deschis uşa localului. Silvia stătea la intrare, căutându-mă cu privirea. M-a văzut şi s-a îndreptat spre mine. I-am zâmbit, arătându-mi încântarea.

- Nu m-am întors pentru că eşti un porc, m-am întors pentru cealaltă parte a ta. Acea parte care, deşi prinsă între un cerc vicios şi propria amărăciune, tratează o fată oarecare cu cele mai bune intenții. Deşi nu-mi place s-o recunosc, din toți băieții cu care am fost, tu mi-ai plăcut cel mai mult. M-ai tratat cel mai bine, nu neapărat din punct de vedere comportamental, pentru că la sfârşit ai fost, după cum am spus, un porc. Dar pentru că atunci când îți vorbeam mă ascultai şi îți păsa, pentru că mă priveai în ochi, încercând să-mi oferi compasiune, iar prin toate astea erai sincer, acum îți mulțumesc!

- *Wow!* Ai pregătit un discurs nu glumă, i-am zis impresionat.

- Când am spus că te-am uitat, am mințit.

- Când am spus că nu te-am uitat nu am mințit.

M-am ridicat de pe scaunul barului, i-am prins chipul în mâini şi am sărutat-o.

S-a oprit, a tăcut o clipă şi, cu buzele aproape de urechea mea, mi-a şoptit:

- Vrei să mergem la mine?

- Conduci tu, i-am răspuns.

Ajunsesem acasă la ea, iar mădularul meu făcuse gaură în chiloți încă de pe drum. Eram excitat, fără nicio surpriză. Ştiam că e bună la pat şi asta îmi dădea un imbold.

Avea un motan, care ne-a întâmpinat odată ce am intrat pe uşa apartamentului. S-a uitat la mine, a mieunat şi a început să-şi frece corpul de picioarele mele.

- Hei, te place! a remarcat Silvia, încântată. De obicei nu e prietenos cu străinii.

După ce s-a descălțat, i-am prins chipul cu o mână şi bazinul cu cealaltă şi am împins-o la perete, începând s-o sărut. Mi-a răspuns chemării şi şi-a înfăşurat brațele în jurul gâtului meu. Am sărutat-o rapid pe gât şi m-am dus cu buzele până la ureche. I-am supt lobul urechii, moment în care a scâncit sonor şi şi-a cambrat trupul.

Avea o fustă înflorată. Mi-am pus mâinile pe coapsele ei pe sub fustă şi i-am tras chiloțeii în jos. M-am descheiat la blugi, mi i-am lăsat în jos cu tot cu boxeri şi am ridicat-o în brațe. Şi-a înfăşurat picioarele în jurul şoldurilor mele şi mâinile în jurul gâtului. I-am prins fesele în mâini şi i-am căutat labiile întinzându-mi vârful degetelor pe din spate. Era umedă, mă aştepta. Am intrat. A scos un scâncet scurt, trăgându-mă de păr, iar eu am început să împing. Poziția era obositoare, pentru mine, dar ea se simțea bine, din câte se auzea.

Mi-am pus mâna pe sub un picior de-al ei şi am prins-o mai bine. Am mărit viteza şi alunecam din ce în ce mai uşor. Începuse să-mi amorțească mâinile, aşa că am dus-o în dormitor, am pus-o pe pat şi i-am dat-o aşa cum se cuvine, adânc.

- Oh, daaa!... gemea ea din tot corpul.

M-a inspirat şi am început să combin mişcările. Am întors-o pe-o parte şi mi-am băgat-o înapoi între buzele uşor păroase de la parter, ținându-i piciorul cu-o mâna.

Spre final s-a ridicat în genunchi şi am împins pe la spate, în timp ce mâinile mele îi pipăiau trupul ca un orb, care încerca să ,,vadă“ totul.

Pasiunea mi-a crescut, iar eu mă apropiam de final, părându-mi că ea deja terminase, aşa că mi-am pregătit ieşirea. Am luat-o o viteză în plus, după care am terminat pe spatele ei.

Am mers până la baie să iau hârtie s-o şterg, după care am făcut amândoi duş. Ne-am culcat îmbrățişați.

A doua zi am luat micul dejun împreună.

- Dan, trebuie să vorbim!

Ei, rahat!, mi-am zis în gând.

- Serios? Chiar trebuie?

- Da. Vreau doar să ştii că de când ne-am cunoscut am făcut doar sex şi ocazional am mai mâncăm împreună, ceea ce nu e neapărat rău.

- Sună grozav, ce e de vorbit?

M-a privit serioasă pentru câteva secunde.

- Am priceput, i-am spus râzând. Vrei mai mult de-atât, vrei să avem întâlniri şi să ieşim în oraş şi să te țin de mână, în timp ce mergem pe stradă. Putem face asta, cum să nu. Unde vrei tu, mergem.

Mi-a zâmbit şi m-a sărutat încântată.

- Mergem la club, atunci? În seara asta, doar noi doi?

- Nu, asta nu!

- Haide! De ce nu? Ai spus că facem ce vreau eu.

- În seara asta, doar noi doi? Dacă vrei în seara asta, doar noi doi, ce naiba să căutăm într-un club?

- Dar tu ce vrei?

- Sex!

Se supărase.

- Glumesc..., pe jumătate. Nu ştiu, alege altceva. Un pub, un local, dacă vrei să fim doar noi doi. În club mergi cu prietenii, la agățat, cu gaşca, să te îmbeți şi să te lingi cu guri de

scrumieră..., iar tu-mi spui să mergem acolo ,,doar noi doi“. Numai ,,doar noi doi“ nu vom noi fi acolo.

- Bine, bine, atunci mă duci la cină.

- Aşa da, scumpo. Am sărutat-o pe obraz şi am mers să mă îmbrac.

- Eu trebuie să plec. Ne auzim mai încolo?

- Da, sună-mă. M-a sărutat şi am ieşit.

Eram încă obosit, aşa că am mers acasă şi m-am mai odihnit vreo două ore.

Capitolul 18

Într-o sâmbătă după-amiază eram prin oraş. O aşteptam pe Silvia, să mergem să bem ceva împreună. Eram deja pe Lipscani, deoarece mă întâlnisem cu Ştefan. Luasem masa cu el şi am mers să-şi cumpere o haină pentru iarnă.

După ce a plecat Ştefan, m-am îndreptat spre KitchenShop, locul unde trebuia să mă văd cu Silvia. În timp ce aşteptam, din magazin au ieşit Ingrid cu prietenul ei.

- Dan! Ce faci pe aici? m-a întrebat Ingrid, sărutându-mi obrajii.

- Aştept pe cineva. David! Am spus, întinzându-mi mâna spre iubitul ei. Voi?

- Mă uit după nişte căciuli de iarnă. Nu găsesc nimic care să-mi placă.

Cum stăteam lângă magazin, pe lângă noi au trecut vreo doi ţigănaşi, unul dintre ei a împins-o pe Ingrid, ca să-şi facă loc.

- Hei! a strigat ea, nervoasă.

- Curvă proastă! s-a auzit din gura cretinului.

Am luat-o la paşi uşor după el, i-am făcut semn cu mâna pe umăr: ,,Bă!“ i-am spus, iar când s-a întors, i-am tras un croşeu în nas. A căzut peste o masă de la o terasă alăturată, în timp ce celălalt viteaz s-a aruncat peste mine cu pumnii. Mi-a prins un pumn în faţă şi unul în ureche, iar eu i-am spart gura şi i-am dat una fix în gât, timp în care a venit David cu doi tipi din skateshop şi i-au fugărit.

- Nu am mai primit demult câţiva pumni. Uitasem cât de rău doare.

- Tu eşti tâmpit? Ce te-a apucat? Dacă ar fi să te iei de fiecare cocalar idiot, nu ajungi nicăieri, mi-a reproşat Ingrid pe un ton răstit, ajutându-mă cu David să mă aşez pe bordura magazinului.

- Mersi de ajutor, le-am spus.

- Stai liniştit, eu mă bucur că şi-au luat-o pe coajă, a zis unul dintre vânzători.

Între timp venise şi Silvia la locul faptei, văzându-mi buza spartă şi vânătaia de lângă mandibulă.

- Ce dracu’! Eşti bine? a întrebat speriată.

- Sunt bine, nu mai ţipa.

- S-au luat nişte cocalari prosti de noi şi Dan a crezut că e o idee bună să-i ia la bătaie, a spus Ingrid, explicându-i situaţia.

- Ingrid! a spus, prezentându-se.

- Silvia, încântată!

Am gesticulat din mâini precum le-aş face cunoştinţă, fără să mai spun nimic, având în vedere că mi-o luaseră înainte.

- Sunt bine, putem să mergem.

M-am ridicat, mi-am aranjat hainele, am dat noroc cu David şi i-am salutat pe băieţi.

- *Ciao* Ingrid, m-am aplecat uşor s-o pup.

- *Ciao*, ai grijă! i mersi, mi-a şoptit la ureche, în timp ce-mi săruta obrazul.

Lumea din jur s-a întors la mese, continuându-şi discuţiile.

Silvia m-a prins în braţe, în timp ce ne îndreptăm spre pub.

- Ce s-a întâmplat? m-a întrebat.

- Ți-a spus Ingrid ce s-a întâmplat.

- Bine, dar de ce s-au luat de voi?

- De când au nenorociții ăştia nevoie de vreun motiv ca să se ia e cineva?

- Asta, aşa e. Eşti bine?

- Sunt ok, nu te mai îngrijora.

Am intrat în local şi ne-am aşezat la o masă, iar eu am comandat repede un rom împotriva… durerii. Îmi împingeam buza spartă cu limba şi mi-o controlam să văd cât de tare e umflată. Ustura:

- *Merde*! am spus.

- Ce?

- Rahat sună mereu mai bine în franceză.

După ce mi-a venit băutura, am sorbit repede din ea şi mi-am pus paharul rece pe maxilar. Silvia mi-a mângâiat obrazul lăsat liber, zâmbindu-mi cu ochi calzi.

Am privit-o câteva secunde, fără să-i ofer vreun gest, apoi dintr-o dată mi-a spus:

- Urmează-mă!

- Unde mergem? am întrebat-o.

- La baie.

- Dar eu n-am nevoie. Vrei să-ți țin chiloțeii?

- Ceva de genul.

M-a sărutat şi ne-am îndreptat spre toaleta fetelor.

Silvia a pândit în jur, a intrat să verifice şi apoi m-a tras înăuntru, m-a băgat într-o cabină şi a început să mă sărute.

- Presupun că ai o altă perspectivă asupra zonei romanticului, i-am spus râzând.

- Taci şi sărută-mă!

În timp ce noi ne vedeam de treabă, o tipă a intrat în baie. Ne-am oprit, tipa a bătut la uşă:

- Ocupat! a strigăt răguşit Silvia. Femeia a intrat în alta cabină, iar Silvia a început să tragă de sulul de hârtie şi să-l foşnească, încercând să facă zgomot.

- Cât de romantic, i-am şoptit, începând să râd.

- Şşşt! Mi-a spus ea repede, amuzată, acoperindu-mi gura.

În acelaşi timp, altă femeie a intrat în toaletă.

- I-auzi, încă una, poate facem un *threesome*, am zis din nou amuzat către Silvia. Ea încercând să-mi acopere glasul, a tras apa.

- Ok, asta a fost o idee proastă, a şuşotit către mine.

- Ei bine, aveai intenții bune şi apreciez, i-am spus sărutând-o pe obraz.

- Când se goleşte, o uşchim de aici.

- Tu m-ai băgat, tu mă scoți, i-am zis, băgându-mi mâna pe sub bluza ei şi prinzându-i un sân.

- Ah! a scâncit, neputând să se abțină. Sunetul unor tocuri din afara cabinei s-au oprit pentru câteva secunde şi s-a auzit un dres de voce. Am început să râd în şoaptă, încercând să-mi păstrez glasul neauzit. Silvia mi-a prins mâna ca să mă opresc.

După ce s-a făcut liniște, ea a scos capul să vadă dacă mai e cineva, a deschis şi uşa băii, apoi m-a chemat afară.

- Acum, chiar am nevoie la baie, am spus râzând, apoi am intrat la bărbați. Mi-am făcut treaba, mi-am spălat mâinile şi am ieşit.

Mă aştepta afară, m-a sărutat:

- Au! Buza...

- Ah, scuză-mă! Hai să mergem acasă să mă uit şi la rana aia de pe obraz. Nu arată prea bine.

- Primesc şi puțin sex împotriva durerii?

- Vedem, a răspuns amuzată.

Am plătit nota şi am plecat.

Eram cu toţii pe Lipscani, mai exact: eu cu Silvia şi Ştefan cu Diana. Afară era rece, aşa că am ales un local călduros şi ne-am aşezat la o masă. Am comandat cu toţii câte ceva de băut şi am deschis un subiect aleatoriu, la care participarea mea a fost destul de slabă. Se întâmpla ceva straniu în ziua aceea, de parcă uitasem o uşă deschisă sau apa lăsată să curgă.

Eram distras de ceea ce se petrecea în jur, zâmbind mecanic când privirea mea găsea râsete pe buzele celor de la masă, gândul meu fiind din nou în altă parte.

Când chelneriţa a trecut pe la masa noastră, s-a uitat la mine şi i-am privit ochii, care semănau cu cei ai Emmei. Acelaşi sentiment mi-a trezit simţurile când i-am văzut mâna ştergând masa, cu acele degete lungi şi frumos proporţionate.

Straniu, mi-am zis în gând.

La sfârşitul zilei, după ce ne-am luat la revedere de la Ştefan şi Diana, Silvia m-a întrebat dacă vreau să merg la ea.

Am privit-o în gol pentru câteva secunde:

- Ăăă, nu. E ok, vreau să ajung acasă ca mă odihnesc, i-am răspuns zâmbindu-i rece.

- Te poţi odihni şi la mine!

- Ştii că numai odihnă nu facem noi când vin la tine. E în regulă, ne vedem mâine. Am condus-o până acasă, am sărutat-o, apoi am luat-o şi eu la drum.

Când am ajuns la mine, în faţa uşii apartamentului, m-am oprit cu cheia în mână pentru câteva secunde, înainte să descui. Încercam să mă gândesc dacă era ceva ce uitasem. Am lăsat-o baltă şi am deschis.

Mi-am dat jos hainele de stradă, am mers la bucătărie şi mi-am turnat un pahar de rom... Stăteam cu mâna pe el, dar nu l-am băut.

Ceva nu e bine, mi-am repetat din nou în gând.

Am lăsat paharul pe masă şi am mers în dormitor. M-am trântit pe pat, mi-am pus mâinile sub ceafă şi am început să privesc tavanul. Nu-mi puteam da seama dacă era ceva ce am uitat, aşa că am închis ochii şi în următoarele secunde am adormit.

Deodată s-a auzit un ciocănit în uşă. M-am trezit.

Cat e ceasul? m-am întrebat, privind pe fereastră.

Era noapte. Mi-am şters ochii repede şi am mers să răspund la uşă. Am deschis şi acolo era, răspunsul la ceea ce nu-mi dăduse pace toată ziua: era Emma. Avea ochii înlăcrimaţi, iar în mâna dreaptă ţinea o foaie. Era scrisoarea trimisă de mine.

- Plec, mi-a spus.

- Ştiu, i-am răspuns.

S-a uitat la mine cu acei ochi blânzi, parcă nevinovaţi de alegerile făcute. Buza de jos îi tremura. Şi-a muşcat-o, apoi a sărit în braţele mele, lipindu-şi gura uşor sărată de-a mea. Mă ţinea strâns şi mă săruta haotic. Îi auzeam scâncetul de plâns şi asta mă întrista. I-am prins cu grijă chipul şi i-am sărutat fiecare milimetru de buze.

M-a împins treptat către dormitor. S-a dezbrăcat rapid, m-a împins pe pat şi s-a urcat pe mine. Genunchii ei îmi prindeau bazinul strâns. Mi-a tras uşor boxerii, şi în timp ce mă săruta, şi-a împins trunchiul puţin în spate şi am intrat, moment în care a încetat să mă mai sărute şi, cu mâna pe care o avea în părul meu, a tras, înghiţindu-şi un scâncet.

Şi-a pus ambele mâini pe faţa mea, şi-a culcat trupul pe mine, sânii ei înmuindu-se pe pieptul meu, timp în care continua să se împingă uşor şi adânc, ca apoi să se retragă, şi tot aşa. Am prins-o de basin, lăsând-o purtată de valul mişcărilor. Mă săruta tandru, încet, fără să se mai grăbească, făcînd ca penetrarea să fie din ce în ce mai profundă.

Înspre sfârşit, şi-a lipit obrazul de-al meu şi cum mă apropiam de climax, m-a strâns la piept. Nu am ieşit. Terminasem. Ea încă mă ţinea strâns. S-a dat uşor jos de pe mine, punându-şi capul pe pieptul meu. Am mai sărutat-o o dată; de data asta mi-am lăsat buzele

lipite mai mult timp. Se liniştise, iar respirația ei era din nou calmă. Mi-am lăsat uşor capul rezemat de-al ei şi am adormit cu ea în brațe.

Nu foarte dimineață, m-am trezit. Eram în aceeaşi poziție în care adormisem, doar ca Emma nu mai era acolo. Scrisoarea, nici ea. Un bilețel stătea în locul în care dormise.

„Te iubesc, iar asta nu va trece. Te rog însă să mă uiți. Nu mă mai căuta. Te rog! Mulțumesc! Adio!“

O furie nestăpânită m-a acaparat şi am urlat cât am putut de tare.

Mă săturasem. În mintea mea nu adia niciun gând bun. Mă simțeam slăbit şi oboist.

M-am holbat la bilețelul acela minute întregi şi într-un final l-am aruncat pe masă cu fața-n jos. Am mers la bucătărie şi am băut paharul cu rom, pe care-l lăsasem cu o zi înainte pe masă.

Mai târziu în acea zi mi-a sunat telefonul. Era Silvia.

- Da? am răspuns sec.

- Ce faci? Nu m-ai sunat deloc ieri. Ne mai vedem azi?

- Da, ne vedem. Trebuie să vorbim. Unde?

- La Unirii, în locul ştiut?

- Ok, ne vedem acolo într-o oră?

- Bine, te pup. Pa!

- *Ciao*!

Peste o oră ne-am văzut la Unirii.

- Eşti bine? m-a întrebat.

- Sunt bine, am răspuns serios.

- Nu pari bine, adică n-ai fost niciodată aşa serios cu mine. Ce se întâmplă?

- Sunt ok, nu-ți face probleme.

- La telefon ai spus că vrei să vorbim, de parcă trebuia să mă aştept să te desparți de mine.

În secunda următoare am privit-o fără să-i ofer niciun gest, pur şi simplu i-am privit ochii adânc.

- Oh, Doamne! a spus, izbucnind în lacrimi.

- Silvia!

Am luat-o în brațe.

- Nu înțeleg, Dan. E altcineva? Te-ai îndrăgostit de altcineva?

- Nu m-am îndrăgostit de nimeni.

- Nu pot să cred, a spus cu glasul tremurând, continuând să lăcrimeze.

Am liniştit-o pentru câteva minute şi am mers într-un local din Centrul Vechi.

Am mințit-o, mai exact, i-am ascuns adevărul. Nu avea rost s-o rănesc mai mult. Nu făcuse nimic care să merite asta, dar odată ce intrase în contact cu mine, era sortită nefericirii.

Nu puteam însă să mă comport la fel, să o tratez la fel. Totul se schimbase, totul era diferit acum, pentru că nu-i mai puteam arăta dragoste, ci doar singurătate şi goliciune. Acum, eu eram departe, departe de o realitate în care puteam să funcționez normal, departe de relația dintre mine şi ea. Era singură, aşa că am ales să mă îndepărtez de ea şi să o las să fie singură, să nu mai depindă de mine. Greu îmi era şi mie, dar nu i-am spus. Nici nu cred că ar fi făcut vreo diferență. Voiam să mă urască. Era acea linie subțire dintre dragoste şi ură, iar urându-mă era cea mai rapidă metodă de a trece peste un lucru precum acesta. Poate nu imediat, dar în cele din urmă femeia va urî după ce a iubit.

Mi s-au înlăcrimat şi mie ochii şi i-am spus:

- Îmi pare rău! Nu mai plânge!

Masa era plină de şervețele mototolite.

- Nu vreau să plângi! i-am repetat.

Am plătit băuturile şi am dus-o acasă. Îmi spusese să mă gândesc în continuare la ceea ce vreau şi să o contactez dacă ajung la un răspuns, în care ea încă mai face parte din viața mea.

Deşi aş fi vrut să nu se fi încheiat acolo, am ales să nu. Dacă m-aş fi întors la ea, relația noastră nu ar mai fi avut sens. Eu eram depravat, defect şi vătămat. Tot ce aş fi făcut, înapoi lângă ea, ar fi fost să-i distrug şansa în a fi fericită din nou. Nu am mai contactat-o.

M-am dus acasă, mi-am scos sticla de rom şi-un pahar, m-am aşezat la birou şi am început să bat la maşina de scris.

- SFÂRŞIT –

Redacția:

Dacă ți-a plăcut cartea, nu te costă nimic s-o recomanzi rudelor, prietenilor şi cunoscuților tăi. În acest fel, ne consolidăm şi noi ideea de a oferi cititorilor noştri fideli literatură de calitate şi mai ales GRATUITĂ. Spune-le să ne caute pe www.editura-national.ro şi poate că îți vor mulțumi la un moment dat.

- Eşti tânăr şi neliniştit? Cu toate astea te cuprinde o nostalgie inexplicabilă atunci când bunica sau bunicul îți povesteşte despre cărțile citite de ei? N-ai vrea să afli şi tu ce-au citit, bucurându-se de lectură mai mult decât tine acum?

- Eşti un matur plin de griji şi de poveri, marcat de stresul cotidian de care nu ştii cum să scapi, dar îți mai aduci aminte de puținele cărți la care aveai acces până nu demult? Ce-ar fi să le reciteşti moca, în cel mai facil mod cu putință?! Sau să-i sugerezi copilului tău s-o facă.

- Eşti un bunic nostalgic care, deşi a iubit cartea – poate a şi colecționat-o –, nu mai are încredere că şi urmaşii lui se vor bucura de lecturile tale? De ce nu îi faci un cadou de neprețuit nepotului, pe care s-ar putea să nu-l uite toată viața. Cum, de altfel, nu te va uita nici pe tine.

Ia gratis de pe site-ul nostru cărțile pe care le dorești şi citeşte-le! Dacă ți-au plăcut dă-ne un ***like,*** *poate le şi tipărim la un moment dat, dacă există solicitări. Acum, poate că ție nu-ți trebuie. Dar dacă le vor trebui copiilor, nepoților sau strănepoților tăi, la asta te-ai gândit?! Poți să bagi mâna-n foc că n-ar fi cândva fericiți să le citească, aşa cum ai fost şi tu?*

Dar, până la urmă, tu de ce să nu scrii un roman sau un volum de poezii? Nu trebuie decât să vrei asta, iar noi îți întindem o mână de ajutor. Intră în secțiunea EDITURA DEBUTANȚILOR a site-ului nostru, vezi cum stă treaba şi ce ai de făcut! Din nou îți spunem: NU TE COSTĂ NIMIC să fii prietenul nostru, ci dimpotrivă. Ne poți scrie şi pe e-mail-ul: dan@editura-national.ro, ca să ne cunoaştem mai bine.

Intră în Clubul NAȚIONAL!